PACE VOUĂ!
Horia ALEXANDRU
Botoşani, 2007
Coperta: Alexandru NIACOB
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ALEXANDRU, HORIA
Pace vouă! / Horia Alexandru.
— Roman: Casa Olarului, 2007
ISBN 978 – 973 – 88403-O-O
94 (= 411.16)
Editura Casa Olarului 717335 Roma 100 Botoşani officecasaolarului. info 0748.809.137
5 Horia ALEXANDRU, 2007, ISBN: 978 – 973 – 88403-O-O
Dedicaţie
Dedic aceste rânduri poporului evreu şi milioanelor sale de martiri!
Horia ALEXANDRU
a
Cuprins
Dedicaţie… 7
Cuvântul autorului… 9
Introducere… 11
Antisemitismul… 15
Sionismul… 52
Cine eşti tu, Israel?… 57
Diaspora… 75
Robi în ţara lor… 78
Lumini prin tunel… 82
Valuri de sânge… 88
Catastrofa…102
Israel, să supravieţuieşti!…124
Iartă-ne, Israel!…140
Darul poporului evreu…158
Încheiere…170

Bibliografie…177
Foto…178
Cuvântul autorului

Am o imensă bucurie că aceste rânduri pot fi citite sub forma unei cărţi, şi mă rog Tatălui Ceresc ca ele să fie de folos multora.

Am scris fiind profund mişcat de imensa suferinţă îndurată de poporul evreu încă de la formare şi până în zilele noastre. Evident, acest tablou este o imagine palidă a realităţii în fond calvarul nu s-a încheiat şi după cum lesne se constată nici nu sunt perspective prea îmbucurătoare.

Am scris despre ceea ce Dumnezeu mi-a pus pe inimă, simplu şi cu dorinţa arzătoare de a fi folositor oricărui cititor. Nu am urmărit un ton mistic ori religios şi nicio formă anume de prozelitism, pe care nu le agreez din principiu. Am încercat să urmez o linie absolut imparţială, evident bazată pe adevăr, fără a impune puncte de vedere ori păreri personale. Din acest motiv am şi imensa dorinţă ca mesajul acestor rânduri să fie bine înţeles, iar dacă am greşit pe undeva, rog cititorul să mă ierte.

Mă simt foarte îndatorat erudiţilor prezentaţi în lista bibliografică, aici fiind o mică parte din lucrările parcurse. Numărul lor este mult mai mare şi toate de o reală valoare. Un motiv în plus de a adresa sincere mulţumiri autorilor pentru efortul depus. Desigur în enumerarea lor nu am ţinut cont de vreun criteriu anume. Biblia, de pildă, poate fi cap de listă sau mai bine spus poate începe dar şi încheia lista, importanţa ei fiind fără egal în economia lucrării şi, evident, pentru umanitate.

Pe de altă parte mulţumesc celor care au avut generozitatea de a citi textul prezentei lucrări, contribuind cu sugestii şi corecturi. Cu siguranţă fără sugestiile, corecturile şi îndemnurile lor, materialul de faţă nu ar fi avut această formă.

Nu în ultimul rând, mă prostern Domnului Dumnezeu, înaintea Lui cuvintele sunt de prisos.

„Mângâiaţi, mângâiaţi pe poporul Meu”, zice Dumnezeul vostru. Vorbiţi bine Ierusalimului şi strigaţi-i că robia s-a sfârşit, că nelegiuirea

lui este ispăşită; *căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui*. „*Vechiul Testament*, *Isaia 40*: *1, 2*.

Introducere

Pace Vouă-şalomălehemaceste cuvinte alcătuiesc formula de salut cea mai uzuală a evreilor, în forma ei prescurtată: ŞALOM! (PACE!)

Pace, ce cuvânt magic pentru orice fiinţă, indiferent din ce popor ar face parte! Emană o vrajă imensă, mai ales atunci când îţi lipseşte! Poate nu veţi crede, dar în ultimii 5600 de ani, în general pe planeta Pământ a fost pace aproximativ 3 00 de ani şi în această multitudine inimaginabilă de conflicte şi-au pierdut viaţa peste 3.600 de milioane de oameni.

Ca un caz cu totul special, evreii nu au dorit şi nu au cerut de la nimeni nimic altceva decât pace, dar nu au avut-o, mai ales în ultimele două milenii, iar „pacea" de acum este supusă unei agresiuni constante.

„Pace Vouă!", acestea au fost cuvintele Domnului Iisus Christos, după ce a înviat, la prima apariţie în mijlocul celor 11 apostoli, cuvinte rămase valabile pentru umanitate. De aceea ar trebui să le folosim şi mai ales să le trăim şi noi. Dar cu toate că este râvnită pe întregul mapamond, pacea a fost şi este frecvent desconsiderată, iar în ceea ce-i priveşte pe evrei, de multe ori, de prea multe ori au fost privaţi de ea fără motiv.

Când un singur om este lezat, sufletul lui se frânge şi nu mai are pace. Dar când un popor întreg este supus unei agresiuni atroce şi nu o zi, două, ori un an, doi, ci de peste două milenii ce putem spune?

Israel, ca şi orice alt popor de pe Terra, are dreptul la o ţară în care să trăiască paşnic. Şi-a câştigat acest drept în momentul în care a scăpat din robia Egiptului antic. De atunci alcătuieşte un popor de sine stătător, cu identitate clară, limbă, tradiţie, cultură, religie şi, nu în ultimul rând, cu sânge prea puţin amestecat. Mai mult decât atât, după aproape două mii de ani de exil şi persecuţii, şi-a redobândit drepturile de naţiune şi a revenit în ţara de origine.

În pofida acestei realităţi, evreii nu au pace ori unde s-ar afla pe pământ. Aproape toţi ceilalţi îi urăsc, de multe ori făţiş, dar cel mai

adesea în mod disimulat. Poate veţi spune: ei sunt vinovaţi! Deoarece sunt prea reci faţă de cei din jur, ţin prea mult la rasa lor, la religia lor şi din cauza răutăţii de care dau dovadă, printre ei nu sunt prea mulţi creştini. Nici munca nu o prea iubesc, nu manifestă apetenţă pentru niciun fel de activitate, fiind permanent duplicitari în afaceri (neapărat să iasă un ciubuc, cât de mic, indiferent că este vânzător la tarabă în gura târgului sau demnitar).

În aceeaşi ordine de idei, sunt acuzaţi în general că au iniţiat un sistem foarte sofisticat de organizaţii secrete, care conduc lumea. Este absolut sigur, după părerea unora, că acest popor este implicat în toate relele din lume. Ne oprim aici cu enumerarea acuzaţiilor, conştienţi fiind că multe din ele nu sunt nimic altceva decât produsul unor minţi inventive şi în aceeaşi măsură diabolice, iar celelalte sunt interpretări abuzive.

Mai mult ca sigur, la toate acestea se adaugă şi leit-motivul uciderii de către evrei, în răutatea lor, a DOMNULUI IISUS CHRISTOS, fiul lui DUMNEZEU, şi, prin urmare, îşi merită soarta.

Indiscutabil că realitatea este alta. În primul rând, chiar dacă nu toţi evreii sunt creştini, să nu uităm că totuşi primii creştini au fost dintre evrei. Noi, şi când spun „noi" mă refer la cei aflaţi sub stindardul creştinătăţii, îi considerăm răi pentru că nu L-au primit pe Fiul lui Dumnezeu. Surprinzător poate, dar nu suntem mai buni cu nimic, deoarece în loc să avem o atitudine tolerantă, să le vorbim şi să ne purtăm cu blândeţe (trăsături specifice creştinilor credincioşi, nu doar botezaţi), îi agresăm în fel şi chip, ori cu vorba, ori cu fapta sau cu amândouă, după împrejurări, şi tot nouă ni se par ciudaţi. Cu alte cuvinte dorim ca ei să devină creştini, în schimb noi nu vrem să fim creştini prin viaţa noastră.

Veţi spune totuşi că la ora actuală cele mai mari probleme le fac evreilor mişcările extremiste musulmane, cu toate că nici doctrina religiei lor nu propagă violenţa, cel puţin făţiş. Nu voi încerca să fac o retrospectivă a suferinţelor îndurate de poporul evreu, de la formare şi până acum, lucru imposibil pentru un om, dar îmi doresc şi încerc să trag un semnal de alarmă privind nevoia imperioasă de pace pentru

poporul evreu, ca de altfel pentru întreaga omenire.

Să nu credeţi că mă erijez într-un apologet al lui Israel trebuie să înţelegem că are cine să îi apere şi dacă privim cu mare atenţie în istoria umanităţii, vom vedea cât de bine şi minunat au fost luaţi sub protecţie de însuşi Domnul Dumnezeu. În acest sens vă pot oferi deocamdată un singur exemplu, deşi pe parcurs vom descoperi mai multe: la ora actuală populaţia planetei a depăşit cu mult cifra de şase miliarde, dar evrei sunt un procent infim, circa 0, 3%. Am putea spune un număr nedemn de luat în seamă, însă contribuţia lor la dezvoltarea civilizaţiei umane este impresionantă. Pentru a fi mai convingător, voi trata subiectul într-un capitol separat.

Este clar că în momentul actual încă se mai simte aerul neplăcut şi vicios al antisemitismului în toată lumea. Nu de puţine ori fenomenul nu are explicaţii strict sociologice, căci am văzut adesea cum evreii erau vorbiţi de rău fără niciun motiv, pur şi simplu pentru că aşa trebuie, ori pentru că aşa fac toţi. Dacă această atitudine reprobabilă ar privi numai pe cei lipsiţi de o perspectivă informată asupra situaţiei, nu ar fi tocmai o problemă, dar nu puţine sunt cazurile când se manifestă atitudini antisemite în mass-media, la oameni politici sau cu răspundere în societate. Unii dintre ei îşi fac un titlu de glorie din lectura BIBLIEI, mai mult, o poartă în buzunarul de la haină şi, uneori, o etalează cu mândrie pe la posturile de televiziune. Consider că ar fi de ajuns paharul plin al credinţei, în sufletul fiecărui creştin. Aceştia nu au înţeles un lucru esenţial din Cartea Cărţilor (sau poate nu au citit nimic din ea), anume că, pe lângă credinţa şi dragostea datorate lui Dumnezeu, trebuie să-i respectăm şi să-i iubim pe semenii noştri. Sunt de acord că nu-i ceva uşor, dar cu siguranţă merită efortul.

De-a lungul secolelor s-au pus în seama poporului evreu foarte multe practici abominabile, de foarte multe ori aceste acuzaţii fiind susţinute de autorităţile religioase ale vremii. De pildă, s-a susţinut că evreii răpeau copiii creştinilor pentru a-i sacrifica şi a le folosi sângele în ritualul de Paşte. O minciună ordinară, o blasfemie care nu face decât să întineze lucrarea lui Dumnezeu, o încercare perfidă de a

compromite adevărul divin, pe Cel ce a dat pe singurul său Fiu ca jertfă de sânge în ziua de Paşte, pentru ca noi să avem iertarea de păcate. Aceasta este singura jertfă de sânge valabilă înaintea Autorităţii Divine.

Dumnezeu interzice cu desăvârşire orice formă de sacrificiu uman. Dar ştiţi cum stă treaba, „hoţul strigă: hoţii", Satan cel mincinos şi adepţii lui din rândul oamenilor se dedau la asemenea fapte, şi deseori în locul unei găini chioare, le cad victimă copiii străzii, oamenii fără niciun căpătâi, după care nu suspină nimeni.

Chiar dacă nu toţi evreii sunt creştini, ei respectă Cuvântul lui Dumnezeu lăsat prin Moise, adică Decalogul, dar şi celelalte porunci, şi vă asigur că nu sunt deloc puţine.

Un alt afront ar fi răspândirea lucrării Protocoalele înţelepţilor Sionului, conform căreia există un complot evreiesc la scară mondială pentru a conduce lumea din umbră. S-a dovedit a fi un mare balon de săpun, motiv pentru care vom aborda subiectul mai pe larg în cuprinsul cărţii.

Cu îngăduinţă din partea cititorului, în cadrul acestui demers, repet, nepartizan, am să încerc, cu ajutorul Sfintei Scripturi – Cuvântul lui Dumnezeu, şi al datelor istorice, să prezint foarte puţin din calvarul suferit în mod nejustificat de poporul evreu încă de la formare, şi mai ales în ultimele două milenii.

Înainte de a face cunoştinţă cu acest minunat popor, consider necesar să lămurim două aspecte legate de Israel, anume antisemitismul şi sionismul, subiecte abordate separat în două capitole, fără a avea pretenţia că vom spune totul. Pe aceste două teme au fost scrise şi se mai pot scrie multe cărţi. Ele rămân pe mai departe două mari probleme ce vor avea ca prim atribut actualitatea.

„*O nu uita*! *Fii credincios*
Cu grijă şi cu teamă!
Să laşi în urmă luminos
Un grai, *un gând*, *un drum frumos*!
Căci pentru toate ne-ndoios
Odată vei da seamă!"

O, om! *Traian Dorz* (*poet creştin*)

Antisemitismul

Fără să greşim putem spune că sensul acestui cuvânt, chiar dacă nu scapă multora, cu siguranţă nici nu se bucură de o audienţă suficient de largă pentru ca astfel de atitudini să fie prompt identificate şi înfierate. Pentru a elimina eventuale neclarităţi şi pentru ca eventualul cititor să înţeleagă rostul celor scrise între aceste coperţi, este necesar să explicăm originea şi înţelesul acestui cuvânt.

În sensul larg termenul exprimă atitudinea dușmănoasă față de popoarele semitice, adică cele care se trag din Sem, unul dintre cei trei fii ai lui Noe, supravieţuitori ai potopului. Stricto sensu, cuvântul se referă la ura împotriva evreilor şi a fost inventat de către pamfletistul german antievreu Wilhelm Marr în anul 1879. De altfel acesta este sensul cel mai uzual.

Marr era un ziarist lipsit de succes care nu s-a dat înapoi să-i acuze în mod făţiş pe evrei de eşecul său profesional în pamfletul „Victoria iudaismului asupra germanismului". Tot Marr a fost cel ce a introdus termenul în vocabularul politic prin fondarea Ligii Antisemite, astfel că în câţiva ani născocirea lui lingvistică s-a impus pe plan internaţional.

La scurt timp, în anul 1882, are loc la Dresda primul Congres

International Antisemit, iar următorul în 1886, la Kassel, apoi în 1889, la Bochum. Deja în anul 1895, antisemiţii erau majoritari în rândul deputaţilor germani.

Dar să nu credeţi că acestea au fost primele semne ale în cele ostilităţii faţă de evrei. Nici pe departe! Manifestările antievreieşti au apărut odată cu naşterea acestui popor şi au continuat până în zilele noastre. În cele mai multe situaţii, dacă nu întotdeauna, motivele erau inventate, ca să nu spunem că era vorba de o neînţelegere crasă a situaţiei.

De pildă, încă din antichitate, evreii erau acuzaţi de către cei din jurul lor că sunt un popor de leneşi, deoarece ţineau a şaptea zi din săptămână pentru odihnă şi rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Contemporanii lor ori nu ştiau, ori nu doreau să ştie că Dumnezeu

poruncise: „*Să lucrezi şase zile şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă, închinată Domnului Dumnezeului Tău, să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta*" (V.T., Exod 20: 9, 10).

Nu de puţine ori antisemitismul a fost alimentat şi de faptul că, spre deosebire de celelalte popoare din jurul lor, evreii nu acceptau în religia lor alte zeităţi; în plus legile alimentare, şi nu numai, limitau posibilitatea apariţiei unor relaţii mai strânse între ei şi alte naţiuni.

Paradoxal, antisemitismul se manifestă cu mai multă virulenţă odată cu apariţia creştinismului, şi spun paradoxal deoarece după cum am menţionat mai sus, creştinismul înseamnă să crezi în Fiul lui Dumnezeu, Domnul Iisus Christos, care este dragoste, şi totodată să trăieşti plin de dragoste faţă de cei din jur. Domnul Iisus a îndurat cu răbdare batjocura, bătăile, răstignirea şi nu i-a pedepsit pe cei ce participau efectiv la supliciul lui, cu toate că o putea face instantaneu. De fapt, le arătase puterea sa dumnezeiască, prin nenumăratele minuni săvârşite, vindecări de orice boală incurabilă, învieri din morţi; într-o împrejurare lovise cu orbire temporară pe împotrivitorii care au încercat să-l arunce într-o prăpastie ş.a.m.d.

De asemenea, atunci când echipa marelui preot, însoţită de Iuda, discipolul trădător, s-a dus în grădina Ghetsimani să îl aresteze, Domnul Iisus le demonstrează încă o dată puterea Sa, astfel: „*Iuda deci a luat ceata ostaşilor şi pe aprozii trimişi de preoţii cei mai de seamă şi de farisei şi a venit acolo cu felinare, făclii şi cu arme. IISUS care ştia tot ce avea să i se întâmple a mers spre ei şi le-a zis: Pe cine căutaţi? Ei au răspuns: Pe Iisus din Nazaret. Iisus le-a zis: Eu sunt. Iuda vânzătorul era şi el cu ei. Când le-a zis Iisus: Eu sunt, ei s-au dat înapoi şi au căzut jos la pământ. El i-a întrebat din nou: Pe cine căutaţi? Pe Iisus din Nazaret, au zis ei. Iisus a răspuns: V-am spus că Eu sunt. Deci dacă Mă căutaţi pe Mine, lăsaţi-i pe aceştia să se ducă*". (N.T., Ioanl8: 4, 5, 6, 7, 8). În concluzie, Domnul Dumnezeu nu are nevoie să fie apărat de fiinţa umană.

Aşa că se ridică întrebarea legitimă: cine are autoritatea să judece poporul evreu pentru această faptă???

Pentru că tot vorbim de acest important moment, al „prinderii" Domnului Iisus, am văzut şi eu, ca şi multă lume de altfel, foarte multe ecranizări privind viaţa Domnului Iisus, activitatea sa pe pământ, chinurile îndurate la răstignire, mare parte dintre acestea urmărind destul de fidel paginile Bibliei. Unele au făcut înconjurul lumii foarte repede, cum au fost „Iisus din Nazaret", în regia lui Franco Zeffirelli sau, mai recent, controversatul „Patimile lui Christos", în regia lui Mel Gibson, dar absolut în niciunul nu este prezentat acest episod aşa cum îl redă Sfânta Scriptură. Oare de ce?

Dacă în Franţa, antisemitismul era tot mai promovat de către biserica catolică, în Germania această lucrare era a luteranilor. Regret foarte mult că lucrurile s-au petrecut aşa, deoarece Martin Luther a făcut dovada unui deosebit curaj când a părăsit preoţia din cadrul Bisericii Catolice. A avut o poziţie magnifică faţă de adevărul mântuirii doar prin credinţă, obligând Biserica Creştină în general la recunoştinţă. Dar aceasta păleşte vizibil când acelaşi reformator instigă la persecutarea poporului evreu. De pildă în pamfletul său „Von den Juden und ihre Lugen" (Despre evrei şi minciunile lor), publicat la Wittenberg, în anul 1542, nu se poate observa decât un imens pas către Holocaust. Iată ce scria el: „*Mai întâi trebuie incendiate sinagogile lor şi tot ceea ce rămâne să fie îngropat în gunoi, pentru ca nimănui să nu-i mai fie dat să mai vadă vreodată piatră ori lemn din ele. Cărţile de rugăciuni ale evreilor trebuie distruse şi rabinilor să li se interzică să predice (cu toate că evreii nu au făcut niciodată prozelitism), casele să le fie distruse iar evreii puşi în grajduri, toate averile confiscate, iar aceşti viermi otrăvitori şi plini de venin să fie puşi la muncă forţată…*" *Sau*: „Să *ştii, creştine, cape lângă diavol, nu ai duşman mai crud, mai veninos şi mai violent decât evreul autentic*". *Cu* trei zile înainte de a muri, când şi-a rostit ultima predică în oraşul natal Eisleben, îndemna creştinii din jurul său să alunge toţi evreii din oraş, dacă refuză creştinarea. Peste veacuri, în anul 1933, când Hitler venea la putere în Germania, cu ocazia Jubileului a 450 de ani de la naşterea lui Martin Luther, un slogan foarte cunoscut era: „Alături *de Luther şi de Hitler pentru credinţa creştină şi naţionalism*!"

Comentariile sunt de prisos, rămâne la latitudinea cititorului concluzia de rigoare. Nu înseamnă că arunc anatema asupra Bisericii Lutherane, în niciun caz. Îmi place să cred că la ora actuală membrii acesteia, ca mădulare vii ale trupului Bisericii lui Christos, nu tolerează astfel de concepte.

Această persecuţie avea să dureze nu puţin, ci până în epoca modernă, culminând cu al doilea război mondial, şi dacă până în secolul XIX evreii erau urmăriţi mai mult din cauza religiei, obiceiurilor, de acum înainte vor fi stigmatizaţi din cauza rasei.

În scurt timp evreii s-au trezit ameninţaţi cu moartea pentru simplul fapt că sunt evrei şi, indiferent dacă ne convine sau nu, trebuie să recunoaştem că au dat un greu tribut de sânge. Neîndoielnic dacă rămâneau în viaţă, erau condamnaţi la o poziţie socială mult inferioară faţă de cei din jurul lor.

Un exemplu grăitor este cazul ministrului de externe german, Walter Rathenau, un om de o deosebită valoare morală şi intelectuală, ucis în data de 24 iunie 1922, de către un naţionalist, membru al organizaţiei „Konsul", sub pretext că ar complota împotriva statului german. Dar toată acuza avea un singur „argument", acela că era evreu. Când poliţia a dat de urma celor implicaţi era prea târziu deoarece aceştia apelaseră la calea laşilor, sinuciderea. Drept urmare, nimeni nu a fost tras la răspundere, iar ucigaşii au fost înmormântaţi cu onoruri militare.

În mod asemănător se petreceau lucrurile şi în lumea musulmană. Aici evreii erau consideraţi populaţie de categoria a doua, dar cu excepţia cazurilor de fanatism, represaliile nu au fost la fel de intense ca între creştini, poate şi datorită faptului că musulmanii nu îi acuzau de deicid (ucidere de Dumnezeu).

Erau obligaţi să poarte haine sau alte însemne distinctive, nu le era permis să îşi repare sinagogile sau să construiască una nouă, nu aveau voie să călărească pe cai, au fost obligaţi să schimbe data Paştelui, în aşa fel încât să urmeze după cel musulman şi cel creştin, era interzisă citirea din Sfânta Scriptură în limba ebraică în cadrul comunităţilor etc. Pe de altă parte, cu toate că evreii se bucurau de o

anume toleranţă, erau forţaţi să plătească o taxă, un impozit special, aşa pur şi simplu pentru că erau evrei, acesta în plus faţă de celelalte impozite comerciale şi de călătorie. Costisitoare cetăţenie!

Revenind în lumea creştină, vă spun că în foarte multe situaţii se inventau motive pentru care evreii erau persecutaţi în mod groaznic. Alăturat acuzaţiei de omor în scop ritual, în Evul Mediu apar învinuiri de genul: evreii pângăresc obiectele de cult creştine, otrăvesc apa potabilă, sunt în stare şi de crimă numai să obţină bani, tot în seama lor fiind puse epidemiile de ciumă sau alte boli cu efecte devastatoare asupra populaţiei din Europa. În general evreul era descris ca un individ foarte neîndemânatic, prostănac, incapabil de a face ceva cum trebuie, jegos şi păduchios, erau suspectaţi că toţi aveau cozi trupeşti, ascunse desigur sub veşminte, sufereau de hemoroizi şi scurgeri de sânge încă de la naştere, că emană un miros specific defecte ce dispar imediat după botezul creştin o imagine creată artificial, evident pentru a influenţa creştinul de rând să fie scârbit numai la ideea de a avea relaţii cu un evreu. La aceasta se mai adaugă şi faptul că mai toţi evreii au gânduri obscene despre femeile creştine, subiect peste care nu vom trece, deoarece istoria este presărată cu diverse scandaluri publice având conotaţii sexuale. Vom lua ca exemplu elocvent cazul Leo Frank.

Acesta era un evreu din Texas, S.U.A. da, să nu se mire nimeni, am scris şi aţi citit foarte corect. Era un băiat foarte cultivat şi cuminte, absolvent al Universităţii Cornell. La nici 24 de ani, primeşte un post de conducere la o fabrică de creioane din Atlanta şi, înainte de a împlini 30 de ani, este ales preşedinte al organizaţiei evreieşti B n-ai B'rith (organizaţie cu caracter umanitar, educaţional, fondată în 1843 în New York) din Atlanta.

Frank era cunoscut de toată lumea ca un om cu respect faţă de lege, muncea foarte mult şi în plus era total inofensiv. Este bine cunoscut faptul că evreii, în general, nu sunt adepţi ai violenţei. Cu alte cuvinte, Frank nu era genul de om la care să te gândeşti măcar că ar putea fi implicat într-un scandal sexual, mai mult, o crimă cu astfel de conotaţii. Absolut toate referinţele culese inclusiv de acuzatori îl recomandau ca fiind un om cu o reputaţie excelentă. Dar, cu toate

acestea, în data de 27 aprilie 1913, Mary Phagan, în vârstă de 14 ani, angajată la aceeaşi fabrică de creioane, este găsită moartă în subsolul fabricii, cadavrul având un laţ în jurul gâtului şi prezentând mai multe lovituri adânci, aplicate cu un corp contodent în zona capului. Acuzat de această crimă nu este altul decât Leo Frank, numai pe baza unor mărturii mincinoase şi a unei dezvinovăţiri neconvingătoare a acestuia fiind probabil în stare de şoc după inopinata punere sub acuzare motiv pentru care a fost reţinut la închisoarea Mildlegeville.

Pe lângă aceasta, presa timpului din Atlanta a exploatat subiectul din plin, doar era unul de senzaţie, iar rivalitatea între ziare se afla, ca întotdeauna desigur, la cote extreme, aşa că cele mai multe informaţii către publicul larg pe această cale erau pure invenţii şi speculaţii de o absurditate inimaginabilă. La înhumarea lui Mary Phagan au participat peste o mie de persoane, ale căror emoţii au stârnit ulterior profunde sentimente religioase, ostile la adresa comunităţii evreieşti din zonă.

În urma autopsiei s-a constatat că Mary nu fusese victima unui viol, dar şi faptul că nu mai era virgină de mult!? Totuşi aceasta nu îl absolvea pe Frank de vină, mai ales că acuzatorii săi nu mai conteneau cu tot felul de dovezi şi mărturii una mai mincinoasă decât alta.

Cazul nu era uşor nici pentru apărarea lui Frank, acuzată şi ea, la rândul ei, chipurile, de diverse tertipuri avocăţeşti. Abia în anul 1915, John M. Slaton, guvernatorul statului, intră în posesia declaraţiei judecătorului Roan, care susţinea cu probe nevinovăţia lui Leo Frank. Printre acestea se afla şi mărturia unui anume Jim Contey, angajat al aceleiaşi fabrici de creioane. El recunoştea de bunăvoie şi nesilit de nimeni că era autorul crimei. Judecătorul mai deţinea şi denunţul unui informator, acesta mărturisind că îl văzuse pe Contey luptându-se cu Mary Phagan în ziua crimei. Dar toate acestea au venit târziu. Cu puţin timp înainte, pe 17 iulie 1915, Frank, aflat încă în închisoare şi având coleg de celulă pe un anume William Green, un ucigaş care îşi ispăşea a doua condamnare pentru crimă, a căzut victimă sadismului acestuia: în timp ce Frank dormea, Green i-a tăiat gâtul de la o ureche la cealaltă. Victima are noroc cu intervenţia rapidă a unui medic şi scapă cu viaţă,

însă nu pentru mult timp.

Procedurile judiciare erau foarte greoaie şi se trăgea de timp exagerat de mult. Ca să vă formaţi o idee, trebuie menţionat că erau luate în considerare şi scrisori de la diverşi care solicitau iertarea lui Green pentru fapta comisă şi chiar eliberarea sa. Doar se petreceau lucrurile în America, nu?

La o lună după primul atentat la viaţa lui Frank, în noaptea de 16 – 17 august 1915, un grup „respectabil", din care făceau parte un judecător, un fost şerif, un preot şi alţii asemenea, autointitulat „Cavalerii lui Mary", au pătruns în incinta închisorii, au anihilat gărzile şi, după ce l-au răpit pe Frank, s-au deplasat în orăşelul Marietta, localitatea de baştină şi locul mormântului lui Mary Phagan. Aici l-au spânzurat pe Frank de creanga unui copac. Cum rana de la gâtul acestuia nu era complet vindecată, sângele a ţâşnit imediat, grăbind decesul. Apoi, i-au coborât trupul desfigurându-l prin lovituri, intenţionând tranşarea şi incendierea lui, însă au fost opriţi de autorităţi. Populaţia, ca şi autorităţile de altfel, era îngrozită de această mârşăvie. Cu toate acestea şi în ciuda faptului că identitatea multora dintre participanţii la linşaj era cunoscută, absolut nimeni nu a fost tras la răspundere.

Revenind la diversele acuze aduse evreilor, istoria dovedeşte cu prisosinţă că evreii în general sunt pricepuţi la orice. A susţine că ar fi „îndrăgostiţi" de mizerie, este ca şi cum ai spune că laptele este negru; mai degrabă pot fi acuzaţi că se spală prea des, nimeni altcineva decât Domnul Iisus reproşându-le faptul că pun prea mare accent pe acest lucru: „*Fariseii, însă şi toţi iudeii nu mănâncă fără să-şi spele cu mare băgare de seamă mâinile, după datina bătrânilor. Şi când se întorc de la piaţă, nu mănâncă decât după ce s-au scăldat*". (N.T., Marcu 7: 3, 4.) Să ne fie cu iertare, dar cunoaştem noi pe alţii, de diverse naţii, certaţi cu apa, iar *wsm* 21

despre săpun, nici măcar nu au aflat că s-a inventat.

Nu putem trece mai departe fără a limpezi originea acuzaţiei de omor ritual, ea conturându-se mai bine în anul 1144, în orăşelul Norwich din Anglia. În această localitate trăia o mică comunitate de

evrei, care aştepta cu nerăbdare sărbătoarea de Paşte. În ac el an evenimentul avea să le aducă mult necaz, şi nu numai lor, ci, peste veacuri, multor comunităţi de evrei din întreaga lume. Astfel, pe data de 20 martie, un băiat pe nume William, ucenic la un meşter pielar, este dat dispărut de către părinţii săi. După două zile băiatul este găsit mort la marginea unei păduri din apropiere şi, potrivit afirmaţiilor unor servitoare care văzuseră totul prin crăpătura unei uşi, acesta ar fi intrat în casa unui evreu care, împreună cu alţi conaţionali, l-a torturat până când băiatul a murit.

Iniţial autorităţile locale şi cele bisericeşti au combătut aceste calomnii, dar doi ani mai târziu în fruntea bisericii din Norwich ajunge un călugăr adept zelos al acestei minciuni şi declanşează o virulentă campanie antisemită.

Pe lângă tot felul de acuze aduse evreilor, călugărul din Norwich mai adaugă una la fel de mincinoasă, anume că toţi evreii suferă de hemoroizi încă de când au strigat înaintea lui Pilat din Pont: „*Sângele lui să cadă asupra noastră şi asupra copiilor noştri*!”. Aşa se face că evreii au ajuns să-i sacrifice pe copiii creştinilor, pentru a folosi sângele la prepararea aluatului pâinii pascale, numai prin această metodă reuşind vindecarea de ruşinoasa boală. Drept rezultat, în mai puţin de un an toată comunitatea de evrei din Norwich a fost decimată. Dar să nu aveţi cumva iluzia că odată cu acest caz dispare şi mârşava acuzaţie la adresa evreilor. Nicidecum, după cum am spus, ea s-a perpetuat de-a lungul secolelor cu dese răbufniri mai mult sau mai puţin cunoscute. Una dintre cele mai recente şi destul de mediatizată se petrece în anul 1911, mai exact pe 19 martie, la Kiev, unde într-o grotă de la marginea oraşului este descoperit cadavrul unui băiat de treisprezece ani. Cu ocazia autopsiei s-a constatat că trupul purta urmele a 47 lovituri de cuţit, dintre acestea un număr de 13 făcute intenţionat pentru ca tot sângele să se scurgă rapid din trup. Faţa îi era tumefiată în urma loviturilor multiple şi nu lăsa posibilitatea identificării victimei. Ulterior s-a aflat că băiatul

22 m…

se numea Andrei Iusciński, alintat de cei dragi „Andi”.

La funeraliile lui Andi au participat foarte multe persoane. Cu această ocazie în timpul traseului urmat de cortegiu, oamenii au primit fluturaşi pe care scria următoarele: *„Jidanii l-au torturat pe Andriuşa până a murit*!" Apoi textul continua cu vechea acuză că evreii foloseau sânge de copii creştini la preparatul pâinii pascale şi se încheia cu îndemnul: *„Răzbunaţi-l pe nefericitul martir*! *A sosit vremea*!". Şi cum nimic nu este la întâmplare, trebuie să ştiţi că fluturaşii aceştia erau foarte asemănători cu cei distribuiţi la pogromul (pogrom: acţiune duşmănoasă organizată împotriva unei minorităţi naţionale) de la Chişinău din 1903 şi cel ocazionat de Revoluţia Rusă din 1905.

Cu toate că în anul 1911 când s-au petrecut aceste lucruri, autorităţile nu mai agreau pogromul, există destule dovezi că Vladimir Golubev, lider al Uniunii Poporului Rus din Kiev, cunoscut ca oraş interzis jidanilor altminteri un antisemit convins în a cărui fişă medicală avea menţionate multe antecedente de tulburări mentale organiza forţe pentru un pogrom care urma să aibă loc în scurt timp, dar fiind avertizat de câţiva membri ai guvernului, nu şi-a pus în aplicare planul.

La patru luni de la comiterea crimei, este arestat un evreu pe nume Mendel Beilis, director al unei fabrici de cărămidă situate în imediata apropiere a grotei unde fusese descoperit cadavrul lui Andi. Iniţial Beilis a fost învinuit doar de crimă, dar în scurt timp următorul pas făcut de acuzare în orbecăiala ei după probe a fost acuzaţia de omor ritual. La proces toate aceste acuze mârşave s-au spart ca un balon de săpun, Beilis fiind declarat nevinovat. Dar nu putem încheia subiectul până nu vom lămuri lucrurile.

Pe fondul unei campanii antisemite a autorităţilor ruse, susţinută până la cel mai înalt nivel, în perioada 1905 – 1916 guvernul a permis tipărirea a peste 3.000 de cărţi şi broşuri antisemite, cap de afiş fiind Protocoalele înţelepţilor Sionului, în peste 14 milioane de exemplare. În plus se mai spune că însuşi ţarul a contribuit cu peste 12 milioane de ruble din averea personală la curgerea acestui fluviu de ură peste comunitatea evreiască, foarte numeroasă pe teritoriul rusesc. Aşa se face că multe dintre personalităţile de prim rang din

Rusia, în frunte cu ministrul justiţiei I.G. Şceglovitov, un individ ultrareacţionar şi lipsit total de principii sănătoase, au hotărât că ţarul Nicolae ar fi foarte satisfăcut în propria mândrie dacă s-ar descoperi un caz de omor ritual, comis desigur de un evreu. Ca să nu uităm, este necesar să menţionăm că sus-numitul ministru de justiţie, ca unul la care se găseau pâinea şi cuţitul dreptăţii, făcea exact ce dorea pe tărâmul justiţiei din Rusia, nutrind speranţa că ar putea folosi cazul Beilis în scopuri politice. Minciuna tot picioare scurte are şi până la urmă nu au reuşit să convingă multă lume că Beilis este vinovat. Până şi ţarul însuşi era de părere că Beilis nu a comis această crimă şi nici măcar vestitul Rasputin, prietenul de suflet al cuplului monarhic, nu credea acest lucru. Rasputin mai avea o calitate demnă de reţinut: nu era de acord cu persecutarea minorităţilor naţionale şi religioase din Rusia.

În final s-a ajuns la concluzia că această crimă a fost comisă de o cunoscută bandă de răufăcători, printre membrii acesteia fiind şi o anume Vera Ceberiak. Fiul ei era prieten dejoacă cu Andrei Iuşciński, care ar fi ameninţat că va dezvălui informaţii poliţiei despre jafurile comise de Vera împreună cu gaşca ei. Aceştia l-au omorât şi i-au mutilat trupul, cu intenţia vădită să semene a omor ritual. Cât despre Beilis, singura „legătură" a lui cu crima era aceea că se întâmplase să fie singurul evreu găsit de acuzare în perimetrul cercetării – dacă se poate numi legătură faptul că lucra în apropierea locului comiterii crimei, în rest era un om foarte modest, foarte respectat, ba tocmai cel mai îndrăgit din cartierul în care domicilia. De menţionat faptul că era un cartier destul de mare pentru acele timpuri, dar cu evrei foarte puţini. Eforturile depuse de acuzare pentru a obţine mărturii în defavoarea lui Beilis au dat greş. La orice uşă băteau, auzeau numai cuvinte de laudă la adresa lui. Până şi martorii mincinoşi, aproape nelipsiţi din decorul oricărui proces, când s-au aflat în boxă, au declarat că oficialităţile îi mituiseră sau ameninţaseră, după caz, să depună mărturii incriminatorii.

Mai mult decât atât, în mediul foarte ostil din închisoare, Beilis s-a bucurat de multă simpatie din partea celorlalţi deţinuţi, cu toate că

cei ajunşi la pripon pentru infracţiuni cu violenţă comise asupra copiilor au parte de mari necazuri.

24 „.; «… i…

tocmai colegii lor făcându-le viaţa foarte amară.

Indiferent de dimensiunea şi susţinerea unei minciuni, mai devreme sau mai târziu adevărul iese la suprafaţă exact ca untdelemnul pe apă. Astfel că după trei ani, adică în 1914, Beilis este declarat nevinovat şi eliberat din închisoare.

Aşa cum vă spuneam, pe parcursul desfăşurării procesului, acest caz a ajuns de o imensă notorietate, pe care celelalte presupuse cazuri de omor ritual nu au reuşit s-o obţină. Dar nu trebuie să uităm un lucru: minciuna între oameni are rădăcini foarte adânci. Ea datează de pe vremea lui Cain, fiul lui Adam, primul om făcut de Dumnezeu, când acesta a ridicat mâna împotriva lui Abel, fratele său, curmându-i viaţa, motivul real fiind invidia. Când este întrebat de Dumnezeu unde este fratele lui, Cain răspunde că nu ştie. De atunci această plantă otrăvitoare face permanent lăstari, mai mult a atins rangul unui mod de viaţă la mare cinste şi foarte des întâlnit.

Despre pâinea pascală şi modul ei de preparare, iată ce ne spune Sfânta Scriptură: „*Dacă vei aduce ca jertfă de mâncare un dar din ceea ce se coace în cuptor, să aduci nişte turte nedospite, făcute din floare de făină, frământate cu untdelemn şi nişte plăcinte nedospite, stropite cu untdelemn*”. (V.T., Levitic 2: 4). În ce priveşte sacrificiul uman, Cuvântul lui Dumnezeu este următorul: „*Tu să nu faci aşa faţă de Domnul, Dumnezeul Tău; căci ele (alte popoare) slujeau dumnezeilor lor, făcând toate urâciunile pe care le urăşte Domnul, şi ele chiar* îşi *ardeau în foc fiii şi fiicele lor în cinstea dumnezeilor lor. Voi să păziţi şi să împliniţi toate lucrurile pe care vi le poruncesc Eu; să nu adăugaţi nimic la ele şi să nu scoateţi nimic din ele*”. (V.T., Deuteronom 12: 31, 32).

Referitor la consumul sângelui de origine animală (preparat sau nu), fapt întâlnit frecvent, culmea, tocmai în lumea creştină, tot Cartea Sfântă ne învaţă următoarele: „*Căci viaţa oricărui trup stă în sângele lui, care este în el. De aceea am zis copiilor lui Israel: să nu mâncaţi sângele nici unui trup; căci viaţa oricărui trup este sângele lui, oricine va*

mânca din el, *va finimicit*" (V.T., Levitic 17: 14).

Aşa cum vom descoperi citind documentele, secole la rând masacrul evreilor era ceva normal. Mai mult decât atât, ucigaşii lor pretindeau că răzbună moartea Domnului Iisus. În realitate, scopul principal era mereu acelaşi, JAFUL evident scriu cu litere mari nu pentru că ar fi un scop „nobil", ci pentru a fi foarte bine reţinut.

Dacă mult timp antisemitismul era bazat pe motive mai mult religioase, spre sfârşitul secolului al XIX-lea, în mediul creat de unele teorii lansate de Houston Stewart Chamberlain, Joseph de Gobineu, Friedrich Nietzsche şi susţinute de mulţi alţii, se decretează că evreii sunt o rasă aparte şi în concluzie nu se poate scăpa de sub influenţa evreiască decât eliminând rasa! Culmea, nu de puţine ori cei trei se lăudau cu prietenii lor evrei, dar nu trebuie să ne surprindă acest lucru deoarece nu peste mult timp la fel va spune şi Adolf Otto Eichman, din al cărui ordin mureau evrei cu milioanele în lagărele de concentrare. De fapt cam toţi antisemiţii, indiferent pe ce meridian s-ar afla, se laudă că ei au prieteni evrei. Avem exemple binecunoscute până şi în România post-decembristă. Oricum, la nici cincizeci de ani de la lansarea acestei teorii, s-a încercat punerea ei în aplicare. Apogeul a fost reprezentat de genocidul înfăptuit de nazişti. În fond, adepţi ai acestui tip de gândire au fost dintotdeauna, adică de la naşterea acestui popor şi până în prezent. Aşa cum am mai spus şi o voi mai spune, şi nu este doar umila mea părere, ci purul adevăr, în al doilea război mondial antisemitismul a ajuns la apogeu. În doar şase ani au fost ucişi peste şase milioane de evrei; mai mult de o treime din populaţia evreiască de pe întreg pământul a fost decimată în chinuri de nedescris.

Poate pare ciudat, un popor întreg a agonizat de-a lungul unei jumătăţi de deceniu, iar o lume civilizată, Europa creştină, a stat fără griji şi a privit rară să facă ceva pentru a opri această pierdere, cum de altfel şi în zilele noastre stă aproape la fel de pasivă, iar buruiana antisemitismului prinde din nou rădăcini puternice.

Tot cam la acel sfârşit de secol XIX, în spinarea evreilor se pune o nouă acuză, aceea de conspiraţie. Alexandr Puşkin, de exemplu,

spunea că: „*… noţiunile de evreu şi trădător sunt indisociabile*…” Acuzaţia se menţine şi la ora actuală. Putem spune că se bate monedă pe acest subiect pe toate meridianele lumii.

Dintre toate ţările apusene, Franţa era terenul cel mai prielnic 26

pentru apariţia acestei calomnii ucigătoare la adresa poporului evreu, motivele mai importante fiind:

— În primul rând creşterea rapidă a comunităţii evreieşti, datorată mai ales numărului mare de refugiaţi evrei din Europa de Est, în special din Rusia, împinşi către vestul continentului de pogromurile tot mai dese, în timp ce în Franţa evreii aveau drepturi depline încă din anul 1791;

— Franţa, ca şi alte ţări din Europa de Vest, trecea prin schimbări de ordin social şi economic profunde, datorate dezvoltării tehnologice, iar liberalismul şi democraţia erau privite ca o gravă ameninţare la adresa societăţii.

În aceste condiţii, evreii consideraţi duşmanii tradiţionali ai creştinilor, fiind sprijinitori, ca să nu spunem de cele mai multe ori iniţiatori ai schimbărilor sociale ce se derulau, au devenit cu repeziciune victime. Această stare de tensiune era alimentată şi de diverse apariţii literare cu caracter antisemit. Astfel în anul 1845, Alpfonse Toussenel a publicat cartea intitulată „Evreii, regii epocii”, în care prezintă cucerirea economiei franceze de către evrei ca o realitate îngrijorătoare. Cartea sa devine una din pietrele de temelie ale literaturii cu caracter antisemit, în multe ţări şi nu doar pe bătrânul continent. În anul 1853, diplomatul francez, contele Joseph de Gobineau publică eseul devenit celebru „Essai sur Tinegalite des races humaines” (Eseu despre inegalitatea dintre rasele umane). Autorul prezenta diferenţele dintre rasa ariană şi cea semito-latină, aflată, după părerea sa, într-un proces foarte avansat de degenerare. În plus, Gobineau susţinea cu tărie că problema rasială era de departe cea mai importantă problemă a omenirii, ea fiind cheia rezolvării tuturor celorlalte probleme! Oare aşa să fie? Astfel de afirmaţii te copleşesc. Rămâi fără cuvinte!

Această lucrare a devenit repede unul din manualele, antisemiţilor din Germania şi nu numai, având o influenţă foarte mare asupra distinsului Richard Wagner, om de mare cultură cu o contribuţie importantă la dezvoltarea muzicii universale, dar intoxicat de antisemitism. Acesta scria în „Religie şi artă", în anul 1881: *„Eu văd în rasa iudaică duşmanul înnăscut al omenirii pure şi a tot ce este nobil în ea…"* Wagner a dezvoltat şi susţinut intens, nu doar în wur *27*

articolele publicate, dar şi în muzica sa, ideea deiudaizării, iar de aici cea a decreştinării religiei germane, unde elementele păgâne teutone pot înlocui cu mult succes pe cele creştine.

Cam în acelaşi ton se prezentau lucrurile şi în Franţa. Aici ceva mai înainte, pe la 1847, eruditul Ernst Renan, în lucrarea sa „Histoire générale et sisteme compare des langues semitiques" (Istorie generală şi sistemul comparativ al limbilor semitice), iar mai târziu în 1863 „Vie de Jesus" (Viaţa lui Iisus), carte de mare succes în rândul antisemiţilor pentru următorii cincizeci de ani, susţinea cu tărie că rasa evreilor este mult inferioară faţă de cea ariană. Numai că viaţa dovedea contrariul, de pildă în toate şcolile frecventate inclusiv de copiii burghezimii franceze, adică cei cu sânge mai albastru, iar ceva mai târziu arian, premiile erau luate de copiii evreilor! Peste încă şase ani, în anul 1869, Mousseaux publică „Evreii şi iudaizarea popoarelor creştine", în al cărei conţinut autorul susţine că *„evreii de pretutindeni obligă creştinii să treacă la iudaism*!" Minciună sfruntată. Chiar dacă au existat cazuri de convertire la iudaism, acestea au fost pur şi simplu de bunăvoie şi în urma unor lungi insistenţe din partea celor în cauză. Aceste cărţi nu prea s-au bucurat de priză la publicul larg, fiind gustate mai mult de burghezii şcoliţi sau de reprezentanţi ai bisericii.

La 14 aprilie 1886 apare cartea lui Edouard Drumont, un antisemit convins până în măduva oaselor, „Franţa evreiască", volum foarte consistent de altfel, conţinea 1200 de pagini, deci spaţiu din belşug pentru a prezenta şi susţine o mulţime de minciuni. Această carte va deveni în scurt timp un adevărat best-seller, încă de la prima ediţie vânzându-se 100.000 de exemplare, iar ulterior fiind tipărite 200 de ediţii. Foarte repede cartea lui Drumont devine nelipsită din

biblioteca unei case respectabile, fiind mai uşor de găsit chiar decât Biblia. Drumont lansează sloganul: „*Totul vine de la evreu şi se întoarce la evreu*”. Veninul autorului împotriva poporului evreu se simţea aproape în orice acţiune cu caracter antisemit în Franţa sfârşitului de secol XIX. De fapt lucrările lui Drumont şi ale lui Renan au deschis cale largă antisemitismului în toată lumea, îndeosebi pe teritoriul Europei.

Pe acest fond, artizanii antisemiţi, uneori minţi cu sclipiri diabolice, produceau fel de fel de „dovezi” contra populaţiei evreieşti, cum a fost şi falsul „Protocoalele înţelepţilor Sionului”, în care se prezenta o mare minciună ca un adevăr pur, anume faptul că liderii evreimii mondiale schiţau planuri pentru a conduce întreaga lume. Această gogoriţă a fost dovedită ca atare încă din anul 1921 de către ziaristul englez Philip Graves, corespondent al ziarului Times în străinătate. Volumul a fost întocmit de antisemiţii din Rusia ţaristă, după o satiră franţuzească la adresa lui Napoleon al III-lea, al cărei subiect nu avea nicio legătură cu poporul evreu (vezi: „Anatomiaunui Fals” – Hadassaben Itto).

Pentru a înţelege mai bine originea acestui basm cusut cu aţă albă, vom prezenta pe scurt momentele cele mai importante, aşa cum au fost:

Avocatul francez Maurice Joly scrie o satiră la adresa dictatorului Napoleon al III-lea, aceasta fiind concepută ca un dialog între două personaje: Machiavelli şi oponentul său, Montesquieu. Autorul încearcă să publice lucrarea în Franţa, însă nu reuşeşte, lovindu-se de refuzul tipografilor foarte temători de autorităţi. Joly îşi ia inima în dinţi şi pleacă în Belgia, unde tipăreşte satira, dar la revenirea în ţară este arestat. Pe data de 28 aprilie 1865 este condamnat la 15 luni de închisoare şi o amendă de 200 de franci.

Cartea cuprindea un număr de 25 dialoguri derulate de-a lungul a 324 de pagini. Autorul atrăgea atenţia asupra pericolului reprezentat de conducerea de tip dictatorial, faţă de fragilitatea democraţiei. În opinia sa, corectă de altfel, pentru aceasta era nevoie de o criză economică puternică, un ţap ispăşitor pentru a-i atribui vina faţă de popor şi desigur un extremist, capabil să pozeze în salvator, să strige în

gura mare: „Votaţi-măpe mine!”

În fond era un mic semnal de alarmă, transformat foarte repede în sursă de inspiraţie pentru conducerile odioase ce vor apărea ulterior în lume. De văzut: nazismul, comunismul etc. Între anii 1896 – 1900, un grup de ofiţeri cu funcţii importante din cadrul Ohrana – poliţia secretă rusă, secţia ce activa pe teritoriul Franţei, falsifică lucrarea lui Joly întocmind mult discutatele „Protocoale”. Apoi acestea ajung pe masa de *k* 29

lucru a profesorului Nilus, alias călugărul Serghei Alexandrovici Nilus, din Rusia, pentru retuş desigur; acesta mai adaugă puţină sare şi piper (a se citi otravă) sile intitulează „Protocoalele înţelepţilor Sionului”.

Când au fost publicate, în anul 1903, nu au fost luate în seamă deoarece se vedea destul de limpede că era vorba de un fals, chiar ţarul interzicând folosirea lor. La scurt timp, în anul 1905, cu ocazia Revoluţiei ruse, a apărut momentul prielnic şi au fost repuse pe tapet, cu o nouă prezentare. De fapt însuşi Nilus a recunoscut, într-o discuţie particulară, că sunt false, dar că trebuie neapărat folosite. Scopul scuză mijloacele, nu-i aşa? Ele au devenit scânteia ce a declanşat multe şi sângeroase pogromuri din Rusia acelor ani.

Cât despre „autor”, amintitul Nilus, nu vreau să vă spun prea multe, totuşi trebuie să ştiţi că locuia împreună cu soţia sa, doamna Ozerova, fiica ambasadorului Rusiei în Grecia, dar şi cu fosta amantă, Natalia Komarovskaia, nimeni alta decât colaboratoarea generalului Petru Racikovski, din cadrul Ohrana, unul dintre artizanii Protocoalelor. În casa vecină locuia o femeie împreună cu fiica ei, despre care toată lumea ştia că era fata lui Nilus. Este foarte adevărat, Nilus nu o trata ca pe copilul său, deoarece din prea multă „grijă paternă” o folosea ca medium în desele şedinţe de spiritism pe care le organiza. Din cauza acestor practici mai mult sau mai puţin neortodoxe şi aşa-ziselor exorcizări săvârşite împreună cu prietenul său, măcelarul Mitia Kozalski, o namilă cu minte puţină (el îndepărta duhurile rele cu lovituri de pumni şi multe umiliri, fiind „încărcat energetic” cu samagon – băutură spirtoasă obţinută din fierberea

sfeclei, cartofilor), îşi atrage oprobriul public şi este îndepărtat de Biserica Ortodoxă Rusă.

De aici înainte, acest fals ordinar dovedit în mai multe procese publice, a servit şi continuă să servească cu mult succes pe monarhiştii ruşi, bolşevici, naziştii şi neonaziştii de pretutindeni, musulmani şi pe orice antisemit care urmăreşte incriminarea poporului evreu. Nimeni altul decât Adolf Hitler s-a inspirat din acest fals, când a scris „Mein kampf" (Lupta mea), a se citi mizeria lui de carte. De fapt „s-a inspirat" este incorect spus, el a copiat ad literam capitole întregi din Protocoale. După ce s-a îndoctrinat bine, ţipa ca un posedat că 30

evreul este diabolic şi înrobeşte popoarele, apoi vrea să le distrugă!!! Adică exact ce a făcut el.

Vom vedea în alt capitol, cine conduce în realitate lumea întreagă.

Un alt caz notoriu de antisemitism se petrece la sfârşitul anului 1894, episod tragic, cunoscut mai ales sub numele de Afacerea Dreyfus. A primit numele de afacere datorită implicaţiilor sociale foarte largi pe care le-a avut în desfăşurarea sa. Procesul a fost unul lung, traversând peste un deceniu şi reuşind să declanşeze emoţii foarte puternice şi contradictorii în rândul unui mare segment de populaţie. „Afacerea" a atras în dispută personalităţi de marcă, din Franţa dar şi de peste hotare, începând cu ziarişti, scriitori şi până la miniştrii de externe. Vom expune doar o sinteză a celor petrecute, cazul, absolut tulburător, fiind prezentat cu mult succes în diverse lucrări.

Afacerea Dreyfus a avut drept protagonist un ofiţer din armata franceză, ajuns la gradul de căpitan numai pe propriile merite, încă de la vârsta de 30 de ani. Acesta îşi desfăşura activitatea la Statul major al armatei, secţia de statistică. Dreyfus făcea parte din acea rară categorie a ofiţerilor care depuneau tot efortul pentru a rezolva sarcinile de serviciu în mod ireproşabil, dar avea „neajunsul" de a fi la origine evreu. Cum şi în acea perioadă se trăia „psihoza spionilor", câţiva ofiţeri din cadrul serviciului de contraspionaj al armatei franceze au ajuns la concluzia că cineva vindea secrete militare ataşatului militar al

Ambasadei germane la Paris. Alfred Dreyfus se trezeşte sub acuzaţia de a fi spion al Germaniei, doar pe baza unui borderou (tabel care poate însoţi expedierea unor documente, secrete sau nu), sustras chipurile din Ambasada Germaniei la Paris şi în al cărui conţinut nu exista nicio informaţie despre expeditor. Singurul indiciu era scrisul, pentru că semăna foarte puţin, în aspecte neesenţiale, cu cel al căpitanului Dreyfus, asemănare intenţionat urmărită, dar nereuşită.

Aşa cum se va dovedi, acuzaţia era falsă de la cap la coadă, în primul rând, nu s-a pomenit în analele spionajului ca documentele secrete vândute de spioni sau trădători să fie expediate pe bază de borderou. Făcând abstracţie de orice

IIBHMRK 31

argument logic, Dreyfus este judecat în mare urgenţă şi condamnat la temniţă în regim drastic, pe viaţă, în insula Cayenne, cunoscută şi sub numele de „insula Diavolului".

În ziua de 15 octombrie 1894, Dreyfus a fost arestat. Creierul îi paralizase şi nu putea realiza ce se întâmplă. El, un patriot. convins, gata să-şi dea viaţa pentru Franţa, era acuzat de spionaj! încă o dată subliniez că Alfred Dreyfus era un om de o probitate morală şi profesională ireproşabilă. De fapt din aprecierile de serviciu reies foarte multe calităţi, care în mod normal trebuia să îi facă cinste şi să îl ridice mult peste nivelul a numeroşi colegi, însă după cum am spus deja, avea „calitatea" de a fi evreu şi, pe fondul patimii antisemite din Franţa acelor ani, aceasta îi era fatală.

Când a fost arestat, i s-a adus la cunoştinţă că probele de la dosar sunt foarte clare, iar în urma procesului nu poate fi găsit decât ca vinovat de trădare, faptă pedepsită cu moartea sau închisoarea pe viaţă, în cel mai fericit caz. Cu această ocazie îi este oferit un pistol pentru a se sinucide, chipurile singura soluţie pentru un militar de carieră de a rezolva situaţia într-un mod onorabil. În zadar încerca Dreyfus să-şi susţină nevinovăţia, interogatoriul se desfăşura pe un ton foarte dur şi acuzator de parcă vându-se întreaga Franţă şi ceva împlus.

În realitate, pe lângă faptul că borderoul cu pricina era fals, nu

conţinea nici măcar informaţii cu adevărat secrete, acestea fiind cu caracter general şi putând fi culese uşor din reviste de specialitate sau chiar din presa zilei. Pe lângă acestea îi este percheziţionat minuţios biroul şi desigur locuinţa. Soţia sa este supusă unui interogatoriu pe acelaşi ton, nefiind informată unde este soţul său şi ce se întâmplă cu el. În plus, este ameninţată că în cazul în care va atrage atenţia asupra celor petrecute urma să fie condamnată la moarte, evident tot pentru trădare.

În zadar îi scormoneau întreaga viaţă lui Dreyfus, nimic acuzator, nici măcar pasiuni, vicii, sau intrigi amoroase. Totodată, lipsea motivaţia de bază a celor predispuşi la trădare, Dreyfus era un cetăţean cu o stare materială foarte bună, aşa că nu avea nevoie să îşi completeze veniturile făcând afaceri cu informaţii militare clasificate.

La scurt timp are loc procesul, o mascaradă nici măcar bine. 32

Înscenată; colegii săi strigau din răsputeri: „*Iată trădătorul*! *dar mai ales*: *Moarte iudeilor*! *Moarte iudeilor*!”. Procesul se încheie pe data de 22 decembrie 1894 prin condamnarea unanimă a lui Dreyfus de către cei şapte judecători militari la închisoare pe viaţă, într-una din cele mai înspăimântătoare temniţe ale vremii, închisoarea de maximă siguranţă din Insula Cayenne.

În dimineaţa zilei de 5 ianuarie 1895, alt spectacol gratuit pentru un număr de peste 4.000 de oameni. Pe platoul din curtea Şcolii Militare din Paris, Alfred Dreyfus este umilit şi degradat în public. Generalul Darras a strigat: „*Alfred Dreyfus*, *eşti nedemn să porţi armă. În numele poporului francez te degradăm*!”, iar Dreyfus a răspuns: „*Un om nevinovat este dezonorat*! *Trăiască Franţa*! *Trăiască armata*!” Un subofiţer îi rupe epoleţii, apoi îi smulge spada şi o frânge pe genunchi. După această înjosire, Dreyfus este aruncat într-o celulă a închisorii Cherche-Midi din Paris.

În scurt timp, Alfred Dreyfus este trimis în Guyana, unde ajunge pe data de 13 martie 1895. De aici este expediat repede în insulă, unde condiţiile de detenţie erau subumane: fiecare deţinut era închis în celula sa, de fapt o cuşcă foarte asemănătoare cu cele folosite pentru animalele sălbatice. Cuşca avea o suprafaţă de câţiva metri pătraţi, iar

Dreyfus a stat primele două luni cu cătuşe la picioare şi acestea legate de o bârnă. După aproape un an de şedere în acest sinistru loc Alfred era dărâmat de boli; dizenteria şi frigurile îl aduseseră într-o stare vecină cu moartea.

Ulterior procesului multe voci s-au ridicat în apărarea lui Alfred Dreyfus, de pildă Emile Zola, cel mai cunoscut scriitor al Franţei din acea vreme, Marcel Proust, Anatole France, omul politic Georges Clemenceau, director la ziarul de orientare liberală L'Aurore şi mulţi alţii, dar nu au reuşit mare lucru. Mai mult, patru zile mai târziu au izbucnit revolte antievreieşti în multe oraşe ale Franţei: Nantes, Rennes, Bordeaux, Marsilia, Nancy, Tournon, Montpelier, Havres, Orly, Toulouse, provocate şi susţinute în general de studenţi, aliaţi cu tot felul de pierde-vară şi derbedei. Aceştia spărgeau vitrinele prăvăliilor evreieşti, agresând pe proprietari şi familiile lor, nu numai verbal dar şi fizic. Poliţia părea total neputincioasă, sau poate acestea erau ordinele nescrise. Ce se petrecea în acele zile pe teritoriul Franţei avea iz de pogrom şi semăna foarte mult cu ce se întâmpla în Rusia. Niciun lider al acestor manifestări ilegale şi cu un profund caracter antisocial nu a fost măcar întrebat ceva, ca să nu mai vorbim de arestare.

Culmea, cu toate că Dreyfus era închis, scurgerea de informaţii către Germania s-a dovedit a fi reală şi se desfăşura total nestingherită. Probabil că abia începuse cu adevărat.

În spatele acestei afaceri, printre alţii, se afla nimeni altul decât Edouard Drumont, redactorul şef al ziarului francez „La parole libre" (Cuvântul liber), care avea drept deviză: „*Franţa francezilor*". Acest Drumont, a cărui ură împotriva evreilor era nestăvilită, odată ce îşi lansează ziarul în anul 1892, porneşte un atac furibund la adresa evreilor ofiţeri în armata franceză, pe care îi acuza, în bloc, de trădare. În perioada aceea, numărul celor vizaţi de pamfletist trecea peste cinci sute. Cu acest prilej, cade victimă de frunte Alfred Dreyfus, nevinovat pe deplin, dar în al cărui dosar sunt strecurate documente false. Drept urmare Dreyfus este condamnat, aşa cum am prezentat deja. Odată cu condamnarea, Drumont jubila în fiţuica sa că, fără contribuţia lui, adică acel sinistru tărăboi de presă, Alfred Dreyfus ar fi scăpat total

nebănuit, continuându-şi activitatea de spionaj în slujba conspiraţiei iudeo-germane. Ca să vezi combinaţie!

Din fericire după câţiva ani falsul este dovedit: adevăratul trădător era un aşa-zis consilier secret al lui Drumont, un biped chipurile conte şi ofiţer la fel de obscur, pe nume Marie-Charles-Ferdinand Walsin-Esterhazy. În treacăt fie spus, acesta era un om lipsit de scrupule, mai ales la mirosul perfid al banilor, fiind cunoscut ca un mare cartofor, cu tot felul de legături şi afaceri foarte dubioase, desigur amante, chefuri în lumea mondenă, aşa cum bine ştiţi, toate aceste „calităţi" fiind interdependente. Era căsătorit legitim cu o fiică de marchiz, însă din banii acesteia îşi permitea închirierea unui apartament, într-o zonă bună a Parisului, unde locuia cu amanta sa, Mane Pays, zisă Marguerite, o femeie de moravuri uşoare. Soţia, aflată într-o stare de sănătate destul de precară, locuia singură. Între colegii şi şefii săi erau cunoscut ca un mare guraliv, lăudăros, permanent nemulţumit vis-à-vis de Franţa şi 34

francezi, dar mai ales un antisemit convins, proferând frecvent injurii la adresa evreilor. Mai mult decât atât, când era înfierbântat de alcool şi de prostie afirma că îşi doreşte să execute o şarjă de cavalerie exact împotriva armatei franceze, el, în calitate de căpitan de ulani, pe care îi credea nişte bravi luptători. Totodată s-ar fi bucurat nespus să vadă Parisul lăsat pradă furiei a cel puţin 100.000 de răcani germani, desigur uburiţi bine de alcool. Patriot sadea!

Odată cu ieşirea adevărului la suprafaţă, un anume colonel Henry, artizanul falsurilor împreună cu Esterházy, şi-a recunoscut faptele apoi s-a sinucis, tăindu-şi beregata cu propriul brici şi accentuez, a sa mână, în celula închisorii Mont-Valerien.

Astfel stând lucrurile, Esterházy pune coada pe spinare, adică face tot posibilul pentru a se sustrage justiţiei şi fuge în Belgia, de acolo încearcă să treacă Marea Manecii în Anglia, dar nu reuşeşte, braţul lung al legii îl ajunge şi este trimis la închisoare, împreună cu ibovnica sa, Marie Pays. Iar pe data de 31 august 1898 este exclus din rândul armatei prin decret de stat.

În timp ce Dreyfus se chinuia în temniţă, toate rudele sale, soţia

şi mai ales fratele său, Mathieu Dreyfus, s-au zbătut foarte mult pentru eliberarea lui. Au făcut tot ce era posibil şi imposibil. În lupta lor au fost ajutaţi foarte mult de diverşi prieteni, dar şi de necunoscuţi, oameni cu inima deschisă care cunoşteau adevărul şi nu au putut tolera nedreptatea crasă făcută de justiţie.

La sfârşitul verii anului 1898, la 19 septembrie, Alfred Dreyfus este graţiat şi repus în libertate, cu preţul multor suferinţe. Când s-a reîntors din insula Cayenne era albit tot, bolnav de malarie şi greu mai articula câteva cuvinte. Avea 39 de ani şi arăta ca de 60, braţul stâng era aproape atrofiat şi cu mare efort mânca puţin lapte.

În urma demersurilor făcute de Dreyfus, pe data de 15 iunie 1906 încep dezbaterile în revizuirea procesului la Curtea de Casaţie, în urma acestora fiind reabilitat total. O lună mai târziu, adică la 22 iulie, în incinta aceleiaşi Şcoli militare unde fusese degradat şi umilit, acum în prezenţa unui auditoriu mult mai redus, circa 250 de persoane, este numit şef de escadron şi *m-v* 35

primeşte Legiunea de onoare!

Ce a păţit Alfred Dreyfus nu este ceva inedit în lumea spionajului, deoarece foarte des se inventează date şi informaţii „secrete" şi, culmea, de multe ori acestea sunt cel mai bine plătite; partea mai puţin confortabilă apare atunci când cineva total nevinovat trebuie sacrificat tocmai pentru a nu se afla adevărul. În ce-l priveşte pe Dreyfus, el a mai avut şi o neşansă în plus: aceea de a fi evreu (vezi: în miezul Afacerii Dreyfus – Maurice Beaumont, şi Trei procese celebre: Dreyfus, Beillis şi Frank" – Albert Lindermann).

Cam în aceeaşi perioadă, spre sfârşitul secolului XIX, Friedrich Wilhelm Nietzsche lansa conceptul de „*übermensch*" (supraom). El „părintele" nazismului, desfiinţa Cuvântul lui Dumnezeu, înlocuindu-l cu propria doctrină, înălţând omul, creatura, mai presus de CREATOR. Tot la fel a procedat şi un înger al lui Dumnezeu. Deoarece era cel mai frumos şi mai deştept dintre heruvimi a zis că poate fi şi el ca DUMNEZEU, dar iniţiativa lui eşuând, a ajuns îngerul renegat, Lucifer sau Satan, tatăl minciunii, reprezentantul a tot ce este rău. Este îndeajuns cât e de băgat în seamă în lume, aproape pe oricine auzi că îi

dă ceva, începând de la lingură şi terminând cu copiii sau cu viaţa lui, care de fapt nu este a lui, ci a lui Dumnezeu.

Cărţile scrise de Nietzsche, Gobineau, Drumont, Nilus ofereau antisemiţilor argumente pentru sentimentele lor faţă de evrei, dar le lipsea o filosofie. Un nazist german foarte înfocat, pe nume Alfred Rosenberg, publică în anul 1930, cartea Mitul secolului XX, (Der Mythos des XX Jahrhunderts), a cărei idee de bază era: OMORÂŢI-I PE EVREI şi, în general, extirparea creştinismului din lumea întreagă.

Rosenberg studiase arhitectura la Moscova şi era director la Volkische Beobachter – organ de presă central al Partidului naţional-socialist. Puţin mai târziu, în aprilie 1933, devine director al Biroului de politică externă al partidului nazist, al cărui obiectiv principal era stabilirea şi dezvoltarea relaţiilor cu organizaţii similare ca orientare din toată Europa. Biroul condus de Rosenberg era latura ocultă a ministerului de externe german, a cărui politică se găsea în contradicţie 36

Ilagrantă cu diplomaţia oficială germană. De pildă, folosindu-se de pretenţiile revizioniste ale Ungariei horthyste faţă de Transilvania, susţinea din umbră pe horthyşti fără a contraria prea mult partea română, urmărind de fapt subjugarea ambelor ţări.

Nu era el primul antisemit german care ieşea la rampă. Ca şi în Franţa, naţionalismul din Germania dădea din coate mai de mult. Astfel filosoful Johann Gottlieb Fichte (1762 – 1814), considerat părintele naţionalismului german, dar şi al antisemitismului german modern, într-una din lucrările sale spunea: „*evreii nu trebuie să aibă drepturi decât dacă li se taie tuturor capetele într-o noapte şi să li se pună pe umeri altele, noi, care să nu conţină idei evreieşti*". Puţin mai târziu Friedrich Ludwing Jahn (17781852) scria în cartea sa Deutsches Volkstum (Domnia poporului german), apărută în anul 1810: „*Un stat fără Volk (popor) este nimic, un artificiu fără viaţă; un Volk fără stat este nimic, o fantomă fără corp, întocmai ca ţiganii şi evreii. Numai statul şi Volk-ul împreună pot forma un Reich (imperiu), iar acest Reich nu poate fi păstrat fără stăpânirea Volk-ului*". Cam în aceeaşi perioadă Christian Friedrich Ruhs (1781 – 1820), şeful catedrei de istorie a

Universităţii din Berlin, nu putea accepta sub nicio formă pretenţia evreilor de a avea dreptul la cetăţenie germană. El se exprima în felul următor: „*Trebuie făcut totul pentru ca evreii să fie determinaţi să accepte creştinismul, ceea ce ar duce la dobândirea unor trăsături etnice germane şi, ca urmare, la distrugerea poporului evreu*". Acelaşi Rush susţinea că evreii alcătuiesc un grup străin tolerat şi trebuie exclus din instituţiile publice, armată, bresle şi corporaţii, adică din toate instituţiile ce reprezintă viaţa economică şi publică a ţării. El a militat totodată pentru reintroducerea însemnului galben purtat de evrei în Evul mediu.

Nu ne mai mirăm de modul în care naziştii de mai târziu au acţionat. Au avut surse de inspiraţie pentru doctrina lor bolnavă, din belşug.

Cu mare viteză, naţionalismul, speranţa umaniştilor din secolul XVIII, a devenit filosofie a rasismului în secolul XX. Ca o simplă şi foarte elocventă concluzie, putem enunţa următoarea formulă: ANTISEMITISM + NAŢIONALISM +

l… I… & – 37

RASISM = BARBARIE.

După ŞOA (termen care desemnează genocidul nazist), intensitatea antisemitismului din Occident scade, dar fosta U.R.S.S. şi alte ţări comuniste aflate în zona de influenţă a acesteia cunosc violente campanii antisemite şi xenofobe, mai ales în ultimii ani de putere ai lui Stalin. Astfel anul 1953 începe cu furibunde atacuri la adresa evreilor în special din U.R.S.S. Cuvântul evreu era sinonim cu trădător şi, desigur, spion. La scurt timp apare pe tapet „Complotul medicilor" – mai mulţi medici evrei, în frunte cu un actor şi regizor de marcă al culturii evreieşti din U.R.S.S., Mihoels Solomon Mihailovici, erau acuzaţi a fi asasini ai fruntaşilor sovietici. „Jointul", organizaţie mondială cu scopuri umanitare (Joint Distribution Committee American) înfiinţată în anul 1914, în S.U.A., ca o organizaţie de asistenţă activă cu caracter umanitar, era în viziunea acuzatorilor o agentură de spionaj în solda Sionismului. Toate aceste acuzaţii au dus la multe mii de „internări" în lagărele din Siberia şi, fără a forţa nota, se

poate spune că era începutul unui nou Auschwitz. Cât despre Mihoels, acesta şi-a găsit sfârşitul în mod tragic, într-un accident de maşină pus la cale de K.G.B. (Serviciul de securitate al fostei U.R.S.S.).

În Blocul comunist domnea o atmosferă de pogrom, care nu s-a stins prea uşor nici măcar după ce autorităţile de la

Moscova au anunţat public că totul a fost o înscenare şi medicii în cauză au fost eliberaţi. Se crease o adevărată psihoză, alimentată de maşina de zvonuri condusă de instituţiile statului. Auzeai la tot pasul, indiferent de mediu, că farmaciştii strecoară populaţiei medicamente otrăvite, că pun în vânzare medicamente făcute din păduchi uscaţi. În maternităţi lehuzele şi nou – născuţii sunt infectaţi cu sifilis, în cabinetele dentare pacienţii sunt supuşi infectării cu cancer dentar şi la limbă.

Circulau zvonuri despre cutii de chibrituri otrăvitoare ce provocau o moarte lentă fie şi numai prin atingere, ş.a. Mai grav era că astfel de zvonuri găseau *crezare* nu doar la oamenii de rând dar şi la studenţi, scriitori, ingineri, oameni de ştiinţă.

Toată această nebunie organizată avea la bază un „denunţ", culmea, al unui medic, Lidia Timaşuk, un caracter ipocrit, care pentru patriotismul dovedit a fost decorată cu „Ordinul

Lenin". A fost ultima lovitură dată evreilor de Stalin şi clica lui, căci, după cum se ştie, în data de 5 martie 1953, orele 21, 40", Dumnezeu l-a oprit definitiv. Era într-o joi.

Dar nici epoca lui Nichita Hruşciov şi a celorlalţi lideri sovietici nu a fost mai blândă. Vechile prejudecăţi la adresa evreilor au răbufnit din nou. Astfel, încă de când era prim-secretar în Ucraina, Hruşciov, prin politica sa de tip antisemit, nu a permis evreilor refugiaţi care s-au reîntors în ţară să intre în posesia vechilor proprietăţi, reuşind să lanseze o altă învinuire falsă: criminalitatea economică în rândul evreimii. Drept consecinţă au loc câteva pogromuri. Foarte mulţi evrei au fost judecaţi şi condamnaţi la moarte, în nouă procese înscenate. În aceeaşi perioadă au fost închise marea majoritate a sinagogilor, mai exact dintr-un număr de 450 au rămas deschise numai 60.

Acelaşi Hruşciov a permis Academiei de Ştiinţe din Ucraina să

publice tratatul profund antisemit Iudaismul fără înfrumuseţări, opera lui Trofim Kisko, un fel de Rosenberg al comuniştilor.

După căderea lui Hruşciov, pentru evreii din U.R.S.S. a urmat o perioadă ceva mai calmă. Totuşi antisemitismul sovietic avea deja un caracter tradiţional. Începând cu 1971 când noul preşedinte al U.R.S.S., Leonid Brejnev, s-a hotărât să deschidă graniţele emigraţiei evreieşti, au plecat peste 250.000 de evrei. Toate bune şi la locul lor, dar odată cu creşterea numărului de cereri, procedura de obţinere a aprobării devenea mai greoaie şi mai umilitoare. Astfel de cele mai multe ori, imediat ce depunea cererea evreul respectiv era concediat de la locul de muncă. Rămânând fără o sursă de venit, era acuzat de parazitism social şi, adesea, înainte de a obţine aprobarea pentru emigrare, se trezea la închisoare.

Pe lângă aceasta, legislaţia era foarte întortocheată. Era obligat să obţină multe aprobări, mare parte din ele absolut fără noimă: periplul birocratic al viitorului emigrant începea la şeful asociaţiei locatarilor şi se termina la primarul localităţii de domiciliu. Alături comisionului neoficial, dar obligatoriu, de achitat pe la fiecare birou, era constrâns să mai plătească şi ceva taxe în valoare totală de peste 1.000 $. În cazul în care nu se aproba viza de plecare, solicitantul avea dreptul de a face un mbHHB»: 39

nou circuit peste şase luni, desigur pe o nouă cheltuială. De regulă, pentru emigrare se aştepta între cinci şi zece ani.

Cam aceleaşi fenomene se petrec şi în lumea musulmană. Dacă existau deosebiri, acestea erau mai mult de formă decât de substanţă. În timp ce sovieticii copiau din Protocoale, arabii le publicau în nenumărate ediţii. Unii dintre liderii arabi le credeau întocmai, de pildă Nasser al Egiptului era foarte convins de autenticitatea lor. Extrase din Protocoale erau şi sunt folosite ca material didactic în şcolile civile şi în cele militare. Guvernul iranian condus de ayatolahul Khomeini descria sionismul ca o emanaţie a Satanei, adică a Americii, care este marele Satan. De multe ori îi era greu să se decidă dacă Satan manipulează Washington-ul cu ajutorul evreilor sau dacă nu cumva se întâmplă invers.

Fiindcă tot veni vorba despre S.U.A. Şi afinitatea lor cu poporul evreu, trebuie să ştiţi că lucrurile nu stau atât de bine şi frumos cum par. De pildă, pe la sfârşitul secolului al XIX-lea unul din cei mai cunoscuţi scriitori americani ai timpului era Ignatius Donnelly, un excentric cam dezechilibrat, cunoscut şi după porecla de „prinţul smintiţilor", care vărsa mult venin la adresa evreilor în general şi a celor din America în special. Dacă vreţi, era omologul american al unui Marr, Drumont ş.a. Donnelly îndeplinea funcţia de locţiitor al guvernatorului statului Minnesota, în scurt timp devenind congressman şi membru al adunării legislative a statului. În 1870, aşeza bazele unui hebdomadar numit „Anti Monopolist", iar din 1880 publicaţia mişcării populiste „Representative". Cea mai cunoscută lucrare a acestuia este „Columna lui Caesar", apărută în 1891, unde îşi expune pe larg părerile profund antisemite.

Lume multă, şi chiar din rândul americanilor, susţine că S.U.A. au trimis foarte multe miliarde de dolari ca ajutor financiar Israelului, dar puţini cunosc că de fapt peste 80 % din acest ajutor a fost cheltuit de către Israel pe produse de import din S.U.A., singurul ajutor real şi cu adevărat substanţial fiind cel acordat prin donaţiile venite de la diverse asociaţii umanitare din rândul comunităţii evreieşti americane.

Dacă analizăm situaţia politică a Israelului la ora actuală, cele mai mari probleme cu care se confruntă evreii se ocupate.

40 – J ««B «MBI «Mli™ «" «iii „«îi" „iii" i™îi „i".

datorează şi presiunii conducerii americane, alături de cea a U.E., privind cedarea teritoriilor ocupate, de fapt a pământurilor evreilor din vechime, recucerite cu preţul a mii de jertfe omeneşti. Mii şi zeci de mii de cetăţeni evrei au fost alungaţi din caselor lor aflate în Fâşia Gaza şi în nordul Samariei. Durerea este mare şi lacrimile nu se şterg uşor, dar Dumnezeu veghează permanent: nu a trecut decât o săptămână de la aplicarea acestei măsuri dictate de la Washington, şi în New Orleans a poposit uraganul „Katrina". La fel cum evreii au fost alungaţi din casele lor, şi americanii au fost „cazaţi" pe stadioane sub cerul liber, lăsând în urmă case spulberate şi apa infectată cu propriile mizerii şi cadavre. Îmi pare rău că se întâmplă aceste lucruri, mai ales

că în S.U.A. sunt peste 250.000 de biserici creştine, în peste 300 de variante denominale, şi circa 81 % din populaţie, adică aproximativ 160 milioane de locuitori, sunt creştini şi măcar conducătorii acestora ar fi trebuit să ştie mai bine ce înseamnă să te atingi de poporul lui Dumnezeu.

Sfânta Scriptură ne spune următoarele: „… *căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui. iată că îmi ridic mâna împotriva lor*…" (*V.T.*, Zaharia 2: 8, 9) „Nu te teme, *Israel*: *Să nu te temi de ele* (*depopoarele lumii*). *Adu-ţi aminte ce a făcut Domnul*, *Dumnezeul tău lui Faraon şi întregului Egipt*". (*V.T.* Deuteronom 7: 18). Continuând povestea noastră, nu putem trece fără a aminti de Marele Muftiu al Ierusalimului, din timpul celui de-al doilea război mondial, Husseini. El ştia despre soluţia finală şi o salutase cu multă bucurie, mai ales că Hitler îi promisese că, atunci când trupele sale vor ajunge în Orientul Mijlociu, va rade toate aşezările evreieşti din Palestina. Aşa se face că, după război, mare parte din lumea arabă îl considera pe Hitler un erou, evident pentru faptele sale vitejeşti, adică lichidarea a peste şase milioane de evrei, aproximativ o treime din întreaga populaţie evreiască de pe glob.

Un alt descreierat setos de sânge, Idi Amin al Ugandei, cunoscut pentru declaraţiile sale antisemite, trimite secretarului general al O.N.U. O telegramă pe data de 12 septembrie 1972. În conţinutul ei aplauda Holocaustul şi anunţa că dacă nu se ridicase o statuie lui Hitler în Germania, o

va ridica el în Uganda. Cu toate acestea, sau poate exact din acest motiv, a fost bine primit la Adunarea generală a O.N.U. din acel an, de aproape tot blocul sovietic, iar cel arab, fără excepţie, l-a ovaţionat în picioare. Înainte de a-şi începe discursul, Idi Amin denunţa conspiraţia sionisto-americană împotriva lumii şi cerea expulzarea Israelului din cadrul O.N.U. şi chiar desfiinţarea sa ca stat; în final a fost aplaudat la scenă deschisă de aceiaşi admiratori. Mai mult decât atât, a doua zi secretarul general O.N.U. a dat un dineu public în cinstea sa.

Anul 1972 era marcat printre altele şi de un grandios eveniment sportiv. Olimpiada de la München avea să intre în istorie nu neapărat pentru medaliile câştigate, cât mai ales pentru îngrozitoarea crimă comisă de teroriştii arabi. Pe fondul unei slabe organizări a securităţii campusului, teroriştii au pătruns nestingheriţi şi au luat ca ostateci membrii echipei statului Israel. Autorităţile au declanşat o acţiune lipsită de profesionalism, atât prin modul de desfăşurare, cât şi prin nivelul de pregătire a participanţilor. Drept urmare teroriştii, în fanatismul lor, au ucis 11 sportivi evrei. Acolo, la acea competiţie mondială, fiii lui Israel nu au lăsat în urmă sudoare şi lacrimi. Din trupurile lor a curs sânge! Chiar dacă se poate spune că poporul era obişnuit de mii de ani cu acest fapt, vă închipuiţi că nu a fost deloc uşor… Israel purta în pieptul său în loc de medalii, doliul! în anul 1976, pe 27 iunie, membri ai bandei teroriste Baader-Meinhof, organizaţie de stânga din Germania, de orientare antisemită prosovietică, deturnează un avion de pasageri care zbura de la Paris la Tel-Aviv. Pilotul este obligat să aterizeze în Uganda, condusă de Idi Amin, unde spre deliciul acestuia, pasagerii evrei sunt separaţi pentru a fi omorâţi (unul dintre ei purta numărul de înregistrare, tatuat pe braţ în lagărele naziste). Imediat armata israeliană acţionează ferm, execută un raid şi reuşeşte să elibereze toţi prizonierii, cu excepţia unei bătrâne care fusese ucisă de Idi Amin însuşi. A fost o dovadă grăitoare că statul Israel poate să-şi apere cetăţenii chiar şi la peste 1500 km de hotarele sale.

Mai recent s-au găsit voci, în ciuda tuturor dovezilor zdrobitoare, care să susţină că de fapt genocidul împotriva evreilor nici nu a avut loc vreodată. De exemplu, Mahomed Salmawy, redactor la ziarul egiptean AI Ahram susţine în publicaţiape care o conduce că: „*Nu există nicio dovadă care să ateste existenţa gropilor comune, deoarece mărimea cuptoarelor de la Auschwitz nu permitea incinerarea unui număr aşa de mare de evrei*". Salmawy neagă Holocaustul şi u firmă că de fapt în timpul celui de-al doilea război mondial evreii erau mână în mână cu naziştii şi în realitate au fost ucişi numai circa 500.000 dintre ei, iar adevăratul holocaust îl fac evreii faţă de

palestinieni. Nu cumva ar dori acest ziarist împreună cu toţi aceia care susţin astfel de teorii mincinoase, în frunte cu preşedintele iranian ultranaţionalist Mahmud Ahmadinejad, să facă o excursie la Auschwitz pentru a se convinge de atrocităţile comise de criminalii nazişti? apoi să se pronunţe public.

În altă ordine de idei, prin atitudinea lor, aceşti domni nu-şi dau seama că întinează şi memoria sutelor de mii de ţigani şi arabi, musulmani, ucişi tot în aceeaşi campanie a lui Hitler. Numai la Auschwitz au fost sacrificaţi peste 200.000 dintre ei. Aceasta nu este singura direcţie de atac. Învăţaţii religioşi ai islamului şi-au „ascuţit" peniţele şi au trecut la luptă, prezentând opiniei publice noi „dovezi" în negarea iudaismului şi, în general a oricăror legături între evrei şi Ierusalim. Se poate spune că aceştia au rescris istoria islamului. Au apărut cărţi, articole în mass-media şi Internet, prin care susţin că prima moschee a fost ridicată de către Adam la exact 40 de ani de la crearea sa de către Dumnezeu, iar moscheea AI Aksa, ridicată în sec. VII, ar fi fost construită de Avraam (pe care îl numesc Ibrahim), iar despre regele Solomon susţin că a fost un reprezentant de seamă al islamului! Se pretinde fără argumente solide, ba chiar cu obrăznicie, că islamul ar fi religia cea mai veche de pe glob, deşi istoria ne spune clar că ea apare începând cu anul 622 d.Hr. Tot această armată a scribilor islamişti susţine teoria că nici nu ar fi existat vreun Templu al evreilor, aceasta fiind o invenţie mincinoasă a lor, ca multe altele. Au apărut articole în presă care sună astfel: „Sute de echipe de arheologi au făcut săpături în zona moscheii AI Aksa şi totuşi niciun cercetător nu a găsit vreo dovadă în sprijinul existenţei Templului evreiesc în acest loc. Prin urmare este vorba despre o legendă şi una dintre cele mai mari farse ale istoriei. Sună convingător? Noroc că există foarte multe dovezi, ba multe dintre ele au fost scoase la iveală de „prieteni" ai evreilor, încât astfel de concepţii sunt spulberate de la mare distanţă.

Orice copil ştie că Ierusalimul a fost şi este capitala Israelului de 3.000 de ani încoace, adică de pe vremea regelui David, tatăl lui Solomon. În Biblie sunt sute de locuri în care se atestă acest lucru. Pe lângă aceasta există mii de dovezi arheologice, şi nu numai, care susţin

prezenţa evreilor pe acest teritoriu, originea lor, existenţa Templului, domnitorii succedaţi de-a lungul timpului, ş.a. Cu toate eforturile disperate depuse de musulmani, în încercarea de a distruge cât mai multe urme ale poporului evreu (până şi pietrele din zidurile locaşurilor sfinte au fost folosite la pavaj), nu au reuşit să convingă pe nimeni, dimpotrivă.

Biblia nu minte, este Cuvântul lui Dumnezeu şi EL nu minte niciodată. Cu toate că a fost scrisă de mai mulţi oameni, ea are un singur autor – DUMNEZEU.

Antisemiţii atacă astăzi pe toate planurile, aşa că nu trebuie să ne mire acest tip de declaraţii, care mai de care mai belicoase şi mai provocatoare. Cel mai îngrijorător este faptul că astfel de minciuni sfruntate sunt crezute de mulţi oameni, iar şi mai mulţi pot trece pe lângă ele fără a le combate în vreun fel. Aşa se explică faptul că mişcările neonaziste au permanent noi susţinători.

Oricum una peste alta, împotrivirea, că să nu zicem ura, atitudinea ostilă faţă de evrei apar la tot pasul sub o formă sau alta. Fac parte din cotidian şi de aceea, în cele mai multe cazuri, nici nu se observă. De pildă în anul 1980, pe 3 octombrie, explodează o bombă la intrarea în Sinagoga aflată în str. Copernic din Paris, unde au murit 3 persoane şi au fost rănite 30. Deşi atentatul a fost revendicat de organizaţia neofascistă „Grupul european naţional", nimeni nu a fost tras la răspundere în vreun mod. În scurt timp acest act de terorism a fost dat uitării.

Venim în anul 2001 de data aceasta în Germania, unde locuiesc peste 3, 2 milioane de musulmani, dintre aceştia mai mult de 300.000 numai în Berlin, iar manifestările antisemite 44

sunt foarte frecvente. Astfel în luna ianuarie, rabinul Walter Rothschild din Berlin este atacat în plină stradă de către trei tineri, un turc, un irakian şi un german de origine libaneză. Aceştia au blocat calea rabinului şi l-au întrebat dacă este evreu, iar la răspunsul afirmativ dat de acesta, unul dintre ei spune că el îi urăşte pe toţi evreii, iar un altul îl loveşte cu sete în plină figură, spărgându-i ochelarii şi provocându-i răni foarte grave pe toată faţa. În anul 2003,

o elevă de 14 ani care se întorcea de la şcoală cu autobuzul a fost lovită de către trei femei pentru simplul motiv că purta la gât un mic medalion reprezentând Steaua lui David. Agresoarele erau de origine turcă. Numai pe parcursul anului 2003 pe teritoriul Germaniei au avut loc 35 de atacuri asupra evreilor.

Anul 2004, un turist evreu este atacat de către doi palestinieni: aceştia îi smulg chipa (acoperământ pentru cap, de formă rotundă fără cozoroc) de pe cap şi îl lovesc peste faţă în mod repetat.

Astfel de evenimente nu numai că sunt foarte repede uitate, însă de cele mai multe ori nu sunt luate în seamă. În fond acesta este marele pericol, faptul că lumea s-a obişnuit cu astfel de manifestări şi nu reacţionează, lăsând loc escaladării tot mai pronunţate a antisemitismului. Aşadar, vechi acuze antisemite sunt scoase la iveală prin predici, articole în mass-media, internet, prejudecăţi identice cu cele naziste cimentându-se tot mai puternic. Permanent sunt lansate noi teorii despre conspiraţia evreiască la nivelul conducerii S.U.A. dar şi la nivel mondial, despre consumul sângelui de copii, atacurile sinucigaşe de la 11 septembrie 2001 şi multe altele. Frecvent au loc manifestaţii prolntifada organizate de tinerii membri ai Hesbollah şi Hamas, cu aceste ocazii evreii fiind complet dezumanizaţi, comparaţi cu naziştii, reprezentaţi prin imagini de viermi, păianjeni, caracatiţe, corbi, porci, iar statul Israel este numit al treilea Reich. Aversiunea împotriva evreilor este puternic înrădăcinată în rândul tinerilor. Ce poţi spune când un elev de clasa a-X-a, musulman desigur, declară: „*Evreilor şi tuturor creştinilor trebuie să li se taie capul*"???

În anul 2005 a avut loc la Frankfurt Târgul mondial de carte, moment oportun pentru a fi prezentate foarte multe publicaţii antisemite. Satan, vrăjmaşul lui Dumnezeu, nu stă degeaba. E

maw:

semnificativ faptul că la cel mai important târg de carte din lume este denigrat poporul evreu, ales de Dumnezeu pentru a dărui lumii întregi Biblia, Cartea Cărţilor. Cartea care stă deasupra oricărei alte cărţi, cea mai tipărită şi mai răspândită din întreaga lume, va rămâne în picioare până la sfârşit. Este scris clar pe paginile ei: „*Cerul*

şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece" (N.T., Marcu 13: 31).

Poate veţi fi tentaţi să credeţi că antisemitismul apare doar la nivelul oamenilor de rând ori al clasei de mijloc, în formele prezentate deja. (ca să nu mai vorbim de injuriile aduse la colţ de stradă, profanarea cimitirelor şi monumentelor evreieşti sau modul tendenţios de prezentare în mass-media a diverselor evenimente privind poporul evreu, acestea sunt jocuri de copii). Avem o sumedenie de exemple şi de la alt nivel.

Graţie resurselor naturale, lumea arabă are o influenţă foarte puternică în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Aşa se face că în anul 1975, Adunarea generală a O.N.U. a adoptat o rezoluţie prin care se punea pe aceeaşi treaptă sionismul cu rasismul, iar Yasser Arafat, liderul celei mai importante grupări teroriste din lumea arabă, Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei, este numit şef de guvernul palestinian. Nu peste mult timp, în anul 1990, este tipărită, la cererea lumii arabe, o hartă a Palestinei pe care statul Isarel nu mai apărea, ea nefiind prima de acest fel şi nici ultima. Noutatea era că apărea sub egida O.N.U. şi desigur UE. Cu această ocazie William Barkley, un delegat O.N.U., a declarat: „*ONU – este cea mai mare concentrare de antisemitism de la Germania lui Hitler încoace*".

Pe data de 29 noiembrie 2005, cu ocazia festivităţii „Zilei Internaţionale a solidarităţii cu poporul palestinian", organizată de O.N.U. şi în prezenţa secretarului general Kofi Annan, a fost prezentată o nouă versiune a hărţii în cauză. Un alt exemplu. În anul 1995 ONU a aprobat pentru O.E.P. (Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei) un ajutor financiar de 1, 3 miliarde de dolari, pentru următoarele 15 luni, ajutor la care a contribuit şi Elveţia. Este bine cunoscut faptul că U.E. (Uniunea Europeană) alocă anual O.E.P-ului sute de milioane din faimoasa lor monedă. Dar statul Israel nu primeşte nimic, cu toate că anual trebuie să asimileze sute de mii de imigranţi. 46

Mai mult, conform ultimului raport privind dezvoltarea nivelului de trai al omenirii, întocmit şi publicat recent de către Naţiunile Unite, raport cu un conţinut consistent, 400 de pagini reiese

faptul că palestinienii, al căror număr este de 3 milioane, au un venit de 288, 6 dolari pe cap de locuitor, bani proveniţi desigur din ajutorul O.N.U., iar în Sudan, ţară africană, unde numai în ultimul deceniu au murit de foame peste 2 milioane de locuitori şi alte 6 milioane au emigrat în teritoriile vecine, populaţia acestei ţări are un venit de 18, 5 dolari pe cap de locuitor la nivel de an. Nu mai vorbim de faptul că la nivel global circa 2, 5 miliarde de locuitori ai planetei, care trăiesc în principal în Africa, Asia, America Centrală şi de Sud, au nevoie stringentă de ajutor financiar şi material. Ei primesc pentru a supravieţui mai puţin de 2 dolari pe cap de locuitor pentru o zi, asta cam jumătate dintre ei, iar ceilalţi ceva mai puţin de 1 dolar.

În schimb, palestinienii îşi permit luxul să investească în industria de terorism sume impresionante; banii occidentalilor se duc pe baze de antrenament pentru terorişti, pe armament şi muniţie etc. Pe lângă toate acestea nici măcar nu sunt întrebaţi, ca să nu spunem traşi la răspundere de modul cum au fost folosite fondurile de ajutorare. Aceste fapte ridică, sau cel puţin aşa ar trebui, foarte multe semne de întrebare.

Comisarul general Peter Hansen, conducătorul Asociaţiei U.N.R.W.A. din cadrul O.N.U., al cărei obiect de activitate este asistenţa refugiaţilor din Cisiordania şi Fâşia Gaza, a declarat într-un interviu acordat unui canal de ştiri canadian, că pe statul de plată al asociaţiei se află şi membrii ai Hamas aţi citit bine iar pentru domnia sa acest fapt nu reprezintă o crimă. Desigur nu era o noutate pentru Israel. Serviciile secrete au filmat în mai multe cazuri maşini de salvare ale O.N.U. care transportau militari palestinieni în Fâşia Gaza, bineînţeles armament uşor, dar şi rachete Kasam, sau cum teroriştii palestinieni folosesc clădirile U.N.R.W.A. ca loc de întâlnire ori refugiu. Drept dovadă este şi faptul că un terorist capturat de forţele israeliene a declarat de bunăvoie şi nesilit de nimeni, o spunea cu mândrie, că a activat ca membru al miliţiei Tenzim, fiind instruit ca trăgător lunetist într-o şcoală condusă de U.N.R.W.A. la Nablus (între noi fie vorba, dacă a fost prins este clar cât de bine a fost instruit).

Pentru că tot vorbim despre organizaţii teroriste, să ne aplecăm

puţin asupra uneia dintre ele: Mişcarea Hamas, câştigătoarea ultimelor alegeri locale din teritoriile palestiniene aflate sub tutela autorităţii palestiniene, este o ramură a Frăţiei Musulmane, înfiinţată între anii 1967 – 1977 pe teritoriul regiunilor Iudeea, Samaria, Fâşia Gaza, având ca model Frăţia Egipteană apărută în anul 1920. Hamas combină în ideologia sa, inspirată de fapt din Protocoalele înţelepţilor Sionului, principiile religioase cu lupta armată pentru înfiinţarea unui stat palestinian poziţionat între râul Iordan şi Marea Mediterană. Membrii organizaţiei sunt îndoctrinaţi până la fanatism în ceea ce priveşte lupta împotriva statului Israel care, consideră ei, trebuie să dispară de pe harta lumii. De pildă într-un manifest răspândit între palestinieni, încă din luna octombrie 1990, se făcea chemare la luptă împotriva evreilor şi uciderea lor până la ultimul. Hamas s-a specializat în atacuri de tot felul împotriva populaţiei evreieşti: adică bombe plasate în locuri publice, dar şi asupra obiectivelor militare sau civile de interes strategic, atacuri cu rachete Kassam, trăgători lunetişti, etc. Hamas primeşte fonduri din diverse surse cum ar fi: donaţii de la membrii săi (când spun membrii săi, mă refer şi la cei implicaţi indirect în mişcare, de pildă persoanele care trăiesc şi fac afaceri veroase în Europa, America, sau în alt colţ de lume), donaţii de la diverse organizaţii musulmane şi arabe mai mult sau mai puţin secrete, ajutoare financiare directe de la ţările arabe şi musulmane cum ar fi: Iran, Arabia Saudită şi altele din zona Golfului Persic, autofinanţare prin traficul de arme şi droguri, ş.a. Conform declaraţiei ministrului de externe palestinian Mahmud Al-Zahar, în anul 2006 guvernul său a încasat din donaţii circa 120 milioane de dolari! Dar Autoritatea Palestiniană se plânge în continuare că palestinienii suferă de foame şi de multe alte lipsuri. Ori nu este adevărat, adică poporul nu duce lipsuri, ori banii au luat alte destinaţii.

Iată câteva extrase din cartea de căpătâi a organizaţiei: Scopuri şi obiective ale Hamas: „*Israel va continua să existe până când islamul îl va distruge*, *aşa cum a mai distrus şi alte ţări*!

48 e

Mişcarea islamică de rezistenţă este o mişcare exclusiv

palestiniană, care îi este credincioasă lui Allah şi a cărei modalitate de acţiune este determinată de islam. Ea luptă pentru a desfăşura steagul lui Allah deasupra fiecărui centimetru al Palestinei. Palestina este o ţară islamică… din acest motiv eliberarea ei este cea mai sfântă datorie a fiecărui musulman, oriunde s-ar afla el.

De când duşmanii au răpit teritorii ale ţării musulmane, Jihadul este datoria personală a fiecărui musulman. Hamas se consideră vârful de lance şi avangarda luptei comune împotriva sionismului mondial… Grupările islamice din întreaga lume arabă ar trebui să facă acelaşi lucru, deoarece sunt cât se poate de bine pregătite pentru lupta împotriva evreilor".

Cu toate acestea, Suedia, ţară creştină, acordă vize de intrare membrilor Hamas. Recent ambasadorul suedez din Israel, a fost convocat la Ministerul de Externe pentru a justifica această decizie a guvernului pe care îl reprezintă.

Având în vedere poziţia oficială a multor ţări faţă de statul Israel, exprimată deseori la nivel foarte înalt, nu trebuie să ne mire faptul că organizaţiile umanitare ajung paravan pentru activităţi teroriste. Acestora le cad victimă copii, femei, bătrâni, cetăţeni civili, fiinţe fără niciun fel de legătură cu activitatea militară, care de fapt, ar trebui apărate şi ajutate de respectivele grupări.

Un alt exemplu foarte elocvent de antisemitism făţiş la nivel internaţional, mai puţin cunoscut, este următorul: oricine a auzit de organizaţia umanitară a lumii creştine, „Crucea Roşie" dar şi de cea musulmană „Semiluna Roşie". Ele sunt recunoscute la nivel mondial. Ei bine, există şi organizaţia de salvare israeliană „Steaua Roşie a lui David", înfiinţată odată cu naşterea statului evreu, dar recunoscută internaţional abia după 57 de ani, adică în anul 2005. Intrarea în această alianţă era permisă cu o singură condiţie, renunţarea tocmai la simbolul ei, adică la steaua lui David. Recunoaşterea s-a făcut cu următoarea distribuţie a voturilor: din 135 de membri, 98 au fost de acord, 27 împotrivă şi 10 abţineri. Desigur majoritatea celor ce nu au fost de acord era reprezentată de statele arabe musulmane, cu excepţia Iordaniei, care s-a abţinut.

Lista exemplelor poate continua, ele existând la tot pasul şi chiar la nivel foarte înalt. De pildă, cazul recentului discurs al preşedintelui iranian ultranaţionalist Mahmud Ahmadinejad, din 25 octombrie 2005. În conţinutul acestuia printre altele se cerea ştergerea cât mai urgentă a „petei ruşinoase" de pe obrazul lumii, numită Israel. Apoi, în urma scandalului declanşat ca urmare a caricaturilor la adresa lui Allah, publicate iniţial în Danemarca şi apoi în toată lumea, acelaşi preşedinte al Iranului a încercat să ralieze lumea musulmană în jurul său, împotriva Occidentului. În acelaşi timp un ziar iranian, o fiţuică de scandal, a instituit un concurs de caricaturi anti-Holocaust. Pe diverse site-uri arabe accesate cu precădere din Europa, mai ales Occidentală, apare o caricatură reprezentându-l pe Adolf Hitler în pat cu Anna Frank. Pe lângă obscenitatea în sine, este întinată memoria unei fetiţe absolut fără nicio vină, care şi-a petrecut doi ani din viaţă ascunsă într-o pivniţă împreună cu familia, fiind descoperită în 1944 de nazişti şi aruncată în lagăr, iar cu puţin înainte de terminarea războiului este ucisă ca şi celelalte milioane de victime. În urma ei a rămas un jurnal impresionant, ţinut începând din prima zi petrecută în pivniţa din Olanda. Un alt exemplu, tot de mare actualitate, şi foarte intens mediatizat este următorul: datorită numărului tot mai ridicat de atentate produse pe teritoriul statului Israel, conducerea ţării a hotărât construirea unui zid de protecţie în jurul frontierei de stat, cu porţi de acces controlate şi măcar că zidul nu este terminat, efectul este mai mult decât vizibil, numărul atentatelor scăzând foarte mult. Toată lumea arabă, nu mai vorbim de palestinieni, s-a isterizat în stilul propriu şi inconfundabil, au apărut tot felul de reacţii adverse, care mai de care mai motivate şi mai acide. S-a afirmat că acest gard este imoral. Toţi aceştia uită cât de „imoral" este să omori copii, bătrâni, femei, civili nevinovaţi. Iată ce declara liderul Jihadului Islamic Ramadan Şalah, la postul TV „AI Manar", patronat de gruparea teroristă Hesbolah, în data 11 noiembrie 2006: „*Gardul israelian de securitate este o piedică importantă pentru luptători noştri. Dacă gardul nu ar fi fost ridicat, situaţia ar fi acum alta. În aceste condiţii însă noi palestinienii, suntem împiedicaţi să realizăm atentate sinucigaşe, care*

fac parte din sistemul

50 – aitM-*inostru de luptă strategică*".

Fără comentarii! Literalmente niciun comentariu nu a apărut în presa mondială cu referire la această declaraţie absolut incriminatorie. Nimeni nu vrea să tragă un semnal de alarmă, nimeni nu doreşte să ia atitudine la realităţile petrecute în jurul Israelului. În multe cazuri faptele sunt trecute sub tăcere sau minimalizate, iar în multe situaţii, prezentate tendenţios la adresa statului Israel. Indiferent că ne convine sau nu, este clar că de regulă ideile antisemite prind rădăcini întâi la cei declasaţi moral, dar se extind repede şi la cei din fruntea societăţii respective. Se petrece exact cum ne spune Dumnezeu prin înţeleptul Solomon, în Cartea Sfântă: „*Muştele moarte acresc şi strică untdelemnul negustorului de unsori*, *tot aşa puţină nebunie biruie înţelepciunea şi slava*". (V.T., Ecleziastul 10: 1).

Astfel, după cum se poate conchide cu uşurinţă, sunt foarte puţine şanse ca antisemitismul să dispară, cel puţin deocamdată, dar lupta împotriva lui nu trebuie abandonată. Atât timp cât vor mai fi manifestări antisemite şi xenofobe, pericolul de a trece prin atrocităţile unui război planează în toată lumea. Cu alte cuvinte antisemitismul nu lasă nicio cale de ieşire evreilor, lumea în general preferă imaginea evreului din ghettou în locul celei de evreu emancipat, deoarece îi scoate în evidenţă inferioritatea. Zadarnice au fost jertfele lor şi contribuţiile în ştiinţă, artă, comerţ, de fapt în toate domeniile. Evreul a fost şi este privit ca un venetic, un duşman de moarte ce trebuie eliminat. Nu degeaba antisemitismul mai este numit şi o boală violentă a minţii, şi eu cred că aceasta este o denumire mai degrabă îngăduitoare.

Se impune pentru întreaga omenire, indiferent de culoare sau religie, să facă tot posibilul pentru eliminarea din viaţa socială a antisemitismului; Dumnezeu cere acest lucru, iar dacă nu credeţi în EL, o cere bunul simţ elementar al oricărei fiinţe omeneşti, acesta făcând parte din zidul ce ne separă de lumea animală.

„*Nu renunţa la luptă oricât de singur pari*, *Mai sunt şi-au să mai vină cu mii de sute fraţii*, *Cad cei ce n-au dreptate*, *oricât ar fi de tari*,

Biruitori la urmă rămân nevinovaţii".

Traian Don

Să nu ne fie teamă

Sionismul îmi cer iertare pentru îndrăzneală, dar este absolut necesar să abordăm şi acest subiect. Cuvântul în sine de multe ori deranjează, ba pe unii îi cam zgârie în urechi, şi fără a jigni pe cineva, sunt convins că se întâmplă aşa deoarece multora le scapă înţelesul lui real. Termenul provine de la cuvântul Sion, unul dintre primele nume al oraşului Ierusalim, botezat după numele dealului Sion, iar sionism nu înseamnă altceva decât: întoarcerea la Sion, adică întoarcerea acasă. Nimic sofisticat sau greu de înţeles.

Dorinţa dintotdeauna a evreilor de a reveni pe pământul lui Israel a dat naştere acestei mişcări putem spune naţionalistă. Era normal să fie aşa deoarece ei, evreii, smulşi cu rădăcini cu tot, hăituiţi oriunde s-au aflat, ei, care au simţit pe propria piele cât de primejdios poate deveni omul, ei, slugi şi victime printre străini, ei, a căror fiecare clipă a vieţii a fost şi este legată de soarta umanităţii, ei pentru care liniştea şi siguranţa zilei de mâine deveniseră doar un simplu vis, un miraj, ei care au plătit totul cu preţ şi suprapreţ, aveau nevoie de această trezire.

Trăsătura de bază a sionismului era în adevăr politică, asta şi datorită faptului că evreii nu mai aveau un teritoriu al lor, un liant al naţiei, iar limba era aproape pe cale de dispariţie, adică foarte puţin vorbită sau folosită în amestec cu alte limbi, de pildă idiş. Cuvântul idiş se conturează în jurul secolului al VII-lea, având ca rădăcină termenul german judisch-deutsch 52

(iudeo-german). Mulţi lingvişti avansează teoria că idişul ca idiom (sistem lingvistic) s-a format între sec. IX-X, în regiunea Lotaringiei, deci undeva la zona de confluenţă a doua culturi diferite, cea franceză şi cea germană. Alţi specialişti susţin că leagănul idişului ar fi Bavaria, unul din argumente fiind faptul că limba ebraică este combinată cu cea germană şi cu elemente slave. Oricare ar fi varianta corectă, cert este că idişul va fi folosit tot mai mult pe măsură ce ne

apropiem de sfârşitul primului mileniu, adică începând cu sec. IX. Deja în sec. X, idişul devine principala limbă vorbită de evreii aşchenazi, adică cei ce trăiau pe Valea Rinului. Era totuşi o formă brută, un amestec de ebraică cu un dialect german şi unul slav, numit kanaanic, care pentru un timp va avea o influenţă vizibilă. Apoi pe parcursul sec. XVIII, se dezvoltă idişul modern şi până pe la anul 1860 se definitivează forma sa literară. Deja în sec. XVIII idişul era atât de popular între evreii din Europa, încât limba ebraică nu se mai folosea decât de erudiţi şi mai ales în sinagogi, la oficierea rituală. Odată cu migraţia tot mai mare pe alte continente, idişul era la fel de folosit şi pe teritoriul S.U.A., Americii de Sud, etc.

Idişul era atestat printr-o bogată producţie literară, dar şi religioasă, el avea un important rol în cultura ebraică modernă, constituind totodată, alături de limba ebraică, principalul suport lingvistic al comunicării. Era limbajul omului de rând, vorbit pe stradă, la piaţă, acasă, era o „limbă" în al cărei conţinut nu existau cuvinte referitoare la armată, război, orice lipsă era suplinită cu împrumut din ebraică, germană sau din alte limbi, de regulă europene.

Se poate spune că înainte de sionism a fost altă mişcare, idişismul, evident cu un caracter mai mult cultural. Erau deschise şcoli, biblioteci, existau cercuri literare, teatre şi presă de limbă idiş. Idişismul a fost principala bază de plecare pentru sionism.

După terminarea celui de-al doilea război mondial, idişul cunoaşte un puternic regres – asta şi datorită faptului că milioane de vorbitori, adică de evrei, pieriseră în genocidul pus la cale de nazişti. Vestea cea bună este că limba ebraică a reînviat şi în locul idişului, astăzi în Israel, chiar dacă se vorbesc multe limbi de o mai mare ori mai mică circulaţie, *wwas* & *KBS**? – 53

II, limba oficială este limba ebraică. În această limbă se învaţă în şcoli, facultăţi, se vorbeşte în spitale, armată, mass-media, pe stradă, la piaţă, în sfârşit este folosită de toate segmentele societăţii, este limba fiilor lui Israel.

Mişcarea sionistă capătă amploare în secolul XIX pe teritoriul Europei, atât în partea occidentală mai timid la început, cât şi în partea

răsăriteană, unde am putea spune că mult timp sionismul a fost o mişcare de masă, mai ales în Polonia, România, Bulgaria. În Rusia, unde exista o mare comunitate de evrei, a fost interzisă odată cu venirea la putere a bolşevicilor. Curentul se dezvoltă şi extinde foarte repede pe alte continente, de pildă în Africa de Sud a avut un succes notabil graţie mai ales poziţiei geografice. În S.U.A. mişcarea începe cu paşi mărunţi. Ca să ne formăm o idee, în anul 1930, numărul de membri abia dacă se ridica la 8.000. Dar ca şi în alte părţi, mai ales după al doilea război mondial, capătă mai mult elan, oglindit în multe şi diversele acţiuni cu caracter umanitar pe care le-a întreprins.

Fără riscul de a greşi putem afirma că Şoa (Catastrofa, termen care desemnează genocidul evreilor europeni, pus la cale de nazişti în timpul celui de-al doilea război mondial) şi noul Sion au fost puternic legate una de alta, Holocaustul hitlerist urgentând în mod categoric formarea statului Israel. Era garanţia că evreii ca naţie vor fi protejaţi şi nu vor mai fi oprimaţi şi vânturaţi dintr-o ţară în alta.

Poporul evreu a acceptat suferinţa şi moartea, primindu-le ca din mâna lui Dumnezeu. Timp de aproape două mii de ani, evreii au fost minoritatea de departe cea mai persecutată şi care nu a ripostat cu forţa armelor niciodată, învăţând până la perfecţiune arta negocierii, de cele mai multe ori din poziţie de evidentă inferioritate. Dar în faţa lui Hitler au cedat, neputând înţelege de ce acest fanatic nu accepta niciun fel de acord cu ei şi nu se mulţumea cu bunurile jefuite. Le dorea viaţa. Apoi, când războiul împotriva lor s-a încheiat, evreii nu au stat cu mâinile în sân, au pornit lupta lor pentru crearea statului Israel. Dărâmarea forţei naziste şi a lui Hitler nu era de ajuns, mai era nevoie şi de acordul marilor învingători: S.U.A., Anglia şi U.R.S.S., şi poate nu veţi crede, dar în acel moment al istoriei, cel mai mult se împotrivea formării statului evreu pe teritoriul 54 –… =; s

străvechi al Israelului chiar Anglia. Totuşi de partea lor a fost primul ministru britanic Winston Churchill, el spunea ministrului său de război*: „Îmiplace ideea, nu văd de ce rasa aceasta martirizată şi împrăştiată pe tot globul şi care suferă mai mult decât oricine în momentul acesta ar trebui văduvită de satisfacţia de a avea propriul*

steag”.

Nu trebuie uitată riposta palestinienilor şi a lumii arabe în general, care nu agrea sub nicio formă întemeierea statului Israel pe vechiul teritoriu. Cu toate acestea, evreii au uimit încă odată întreaga omenire (cu siguranţă nu pentru ultima oară), prin izbânda lor, dar să reţinem: fără încrederea în Dumnezeu, nu ar fi fost posibilă nicicând.

Ca în orice organizaţie şi în mişcarea sionistă au fost voci contra, iar la înfiinţarea statului Israel s-a pus problema desfiinţării ei, deoarece dintr-un anume punct de vedere îşi îndeplinise obiectivul. Totuşi nu pe deplin, pentru că marea parte a populaţiei evreieşti locuia şi locuieşte încă în diaspora. Conform statisticilor recente la ora actuală în Israel locuiesc aproximativ 5.500.000 de evrei, în diaspora mai sunt peste 9 milioane. Promisiunea biblică se va împlini negreşit, iată ce spune Scriptura: „*Şi vor şti că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor, care-i lăsasem să fie luaţi printre neamuri şi care-i strâng iarăşi în ţara lor. Nu voi mai lăsa pe niciunul din ei acolo*”. (V.T., Ezechiel 39: 28) Cine altcineva poate fi un garant mai valabil decât Dumnezeu?

Subliniez faptul că evreii de oriunde formează un popor unit de o istorie şi mai ales o soartă comună. Niciodată un alt popor nu a fost chinuit, oprimat, hăituit, nu există alt popor care să fi vărsat atâtea lacrimi, dar mai ales sânge, şi totuşi să supravieţuiască.

Este binecunoscută legenda păsării Phoenix, dar până la urmă nu este decât o poveste, pe când renaşterea poporului Israel este un adevăr de nezdruncinat.

După înfiinţarea statului Israel, Organizaţia Sionistă Mondială nu s-a dizolvat, ci şi-a însuşit o nouă sarcină foarte importantă, anume consolidarea statului Israel şi bineînţeles, strângerea evreilor din toată lumea. Spre exemplu în perioada 1 noiembrie 1984 – 4 ianuarie 1985 s-a organizat *Operaţiunea Moise*, care a avut drept scop „recuperarea” evreilor din ne *w*. 55

Etiopia. Aceştia au fost transportaţi pe calea aerului, folosindu-se avioane Boeing 747, adaptate special (au fost scoase toate scaunele pentru mărirea spaţiului). Într-un singur transport încăpeau peste 1.000 de persoane. La una din curse, pe aeroportul de sosire au

coborât trei suflete în plus, trei nou născuţi în timpul zborului. Mâna lui Dumnezeu era şi este peste poporul evreu la fiecare pas! Astfel s-au reîntors acasă după mii de ani peste 20.000 de evrei. Ceva mai înainte au fost repatriaţi evreii din Yemen, o comunitate care locuia separată de lume şi dezvoltarea tehnologică, cei mai mulţi dintre ei nici măcar nu văzuseră un avion. Dar nu le-a fost frică la momentul îmbarcării, ei amintindu-şi cuvintele din Scriptură, spuse de Dumnezeu lui Moise: „*… v-am purtat pe aripi de vultur şi v-am adus la Mine*". (*V.T.*, Exodl 9: 4) S-au urcat plini de bucurie şi nerăbdare de a ajunge acasă, în Israel, Ţara Sfântă, în decurs de aproape un an fiind repatriate 43.000 de suflete.

Se împlineau cuvintele Domnului: „*Iată îi aduc înapoi de lamiază noapte, îi adun de la marginile pământului, între ei este şi orbul şi şchiopul, femeia însărcinată şi cea în durerile naşterii; o mare mulţime se întoarce înapoi aici*!

Plângând vin, îi aduc în mijlocul rugăciunilor lor, îi aduc la râuri de apă, pe un drum neted pe care nu se poticnesc. Căci EU sunt Tatăl lui Israel… Ascultaţi Cuvântul Domnului, popoare şi vestiţi-l în locuri îndepărtate! Spuneţi: Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna şi-l va păzi, cum îşi păzeşte păstorul turma. Căci Domnul răscumpără pe Iacov (Israel) şi-l izbăveşte din mâna unuia mai tare decât el". (*V.T.*, Ieremia 31: 8, 9, 10).

În continuare, Organizaţia Sionistă Mondială are un puternic rol educativ şi de sprijin material, între evreii din diaspora şi cei din Israel. Dacă vreţi a fost şi este apa dulce care a udat floarea dorinţei de a reveni în ERETZ ISRAEL, Pământul Israel, Ţara promisă de Domnul Dumnezeu.

Pământul are preţul morţilor ce s-au coborât în el. „Niculae larga

Cine eşti tu, Israel?

Aşa cum am promis, a venit momentul să facem cunoştinţă cu poporul Israel şi să stabilim când şi unde s-a format acest popor, de fapt singurul care îşi are istoria consemnată de la A la Z şi susţinută de foarte multe dovezi.

Cu circa patru milenii în urmă, mai precis în anul 1812 î.Hr. sau

în anul 1948 de la facerea lumii, în localitatea Ur din regiunea Haldea, pe malurile fluviului Eufrat, în aval de cetatea Babei, se năştea Avram, fiul lui Terah (conform limbii ebraice iniţial s-a numit Abram Tatăl este înălţat apoi Dumnezeu îi schimbă numele în Abraham sau Avraam Tatăl unei mulţimi). El era primul din cei trei mari patriarhi şi în acelaşi timp primul evreu, – adică cel care a trecut dincolo sau pe malul celălalt. Însă nu este vorba numai de o trecere la propriu, Avraam nu a trecut doar după un mai pe celălalt al Eufratului, el a trecut de la starea de idolatrie la cea de credincios în unicul Dumnezeu.

Avraam creşte, ajunge matur şi se căsătoreşte cu Sara, o femeie deosebit de frumoasă. După un timp tatăl lui Avraam, Terah, se hotărăşte să plece în ţara Canaan şi împreună cu el pleacă Avraam, cu a sa soţie Sara, şi Lot, nepotul lui Terah, fiul fiului său, Haran, frate cu Avraam, deci şi nepot al lui Avraam. Ajunşi în localitatea Haran, situată pe malul unui mic afluent al Eufratului, în amonte mult de Babei, bătrânul Terah, tatăl lui

Avraam, moare şi este înmormântat.

După moartea lui Terah, Domnul Dumnezeu îi vorbeşte lui Avraam, spunându-i: „*Ieşi din ţara ta şi din casa tatălui tău, vino în ţara pe care ţi-o voi arăta. Voi face din tine, un neam mare şi te voi binecuvânta, îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine*". (V.T., Geneza 12: 1, 2, 3). Avraam ascultă neabătut de cuvântul lui Dumnezeu şi pleacă spre ţara Canaan. Era în vârstă de 75 de ani. Împreună cu el pleacă şi nepotul său, Lot. Odată ajunşi în ţara Canaanului, aşază tabăra undeva între localităţile Betel şi Ai. Domnul Dumnezeu se arată lui Avraam şi îi spune: „*Toată ţara aceasta o voi da seminţei tale*" (V.T., Geneza 12: 7).

După un timp, din cauza secetei, Avraam cu tot ce era al lui, împreună cu Lot, pleacă în Egipt, unde locuieşte până vin vremuri mai roditoare pentru pământurile din Canaan. Acest lucru se petrece curând şi Avraam se reîntoarce în zona cetăţii Betel, unde aşezase

prima tabără. Aici se desparte de Lot, deoarece între păstorii acestuia şi păstorii lui Avraam apăreau certuri. Avraam îi spune lui Lot: „*Dacă mergi tu spre dreapta*, *merg eu spre stânga sau invers*, *numai să nu avem neînţelegeri*". Aşa că Lot îşi alege câmpia mănoasă şi udată din belşug de apele râului Iordan, despre care Biblia spune că era ca o Grădină a lui Dumnezeu. Lot nu stă prea mult pe gânduri şi se hotărăşte să locuiască în cetatea Sodomei. După plecarea lui Lot, Domnul îi vorbeşte din nou lui Avraam: „*Ridică-ţi ochii şi din locul în care eşti priveşte spre miazănoapte*, *miazăzi*, *răsărit şi apus*, *căci toată ţara*, *pe care o vezi ţi-o voi da ţie şi seminţei tale în* veac" (V.T., Geneza 13: 14, 15).

Nu trece prea mult timp şi, în urma unor lupte între triburile din zonă, Lot cade prizonier împreună cu toţi slujitorii lui şi toată averea îi este luată ca pradă. Avraam îi vine în ajutor cu oamenii săi şi îl scapă cu tot ce avea, ca şi pe ceilalţi prizonieri, de altfel.

Când se întorcea din luptă, Avraam este întâmpinat cu pâine şi vin, în Valea lui Shave sau Valea împăratului, de Melhisedec împăratul Salemului (Ierusalimul de azi şi teritoriul aflat sub 58

Influenţa sa), care era şi Mare preot al Dumnezeului Cel prea înalt. Acesta îl binecuvântează: „*Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Cel Prea înalt*, *Ziditorul cerului şi al pământului*". (V.T., Geneza 14: 19). Avraam îi face multe daruri acestui însemnat preot şi se despart în relaţii de strânsă prietenie.

După aceste întâmplări Dumnezeu vorbeşte iarăşi lui Avraam, întărindu-i promisiunile. Totuşi Avraam, frământat de faptul că încă nu avea niciun copil, întreabă pe Domnul Dumnezeu despre acest lucru, iar Domnul îi promite că sămânţa lui va fi fără număr.

În adevăr, când Avraam avea vârsta de 100 de ani şi Sara 90 de ani, aceasta rămâne însărcinată şi naşte un fiu! Acest copil mult aşteptat se va numi ISAAC, el se va bucura de toată dragostea din partea părinţilor săi, dragoste ce va fi supusă unui greu examen de către Domnul Dumnezeu.

Astfel când Isaac avea vârsta de 37 ani, Domnul îl pune la încercare pe Avraam şi îi spune să ia pe fiul său şi să meargă în ţinutul

Moria, pe un munte pe care Dumnezeu însuşi urma să i-l arate, să îl aducă jertfă. Avraam nu ezită niciun moment. Îl ia pe Isaac şi merge cale de trei zile până la muntele indicat. În timp ce urcau spre vârf, Isaac îl întreabă: unde este mielul de jertfă? Avraam îi răspunde: „De miel va purta de grijă Domnul!" Odată ajunşi în vârful muntelui, ridică un altar din pietre, pune lemnele pe altar, îl leagă pe Isaac de mâini şi de picioare, apoi îl aşază peste lemne, hotărât să îl jertfească; dar când pune mâna pe cuţit Dumnezeu îl strigă pe nume: „*Avraame*! *Avraame*!" „*Iată-mă*", răspunde el. Îngerul lui Dumnezeu îi spune: „*Să nu pui mâna pe băiat şi să nu îi faci nimic, căci ştiu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât nu ai cruţat, pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru mine*" (V.T., Geneza 22: 11.12). Apoi Avraam descopere în apropiere un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiş, pe care-l prinde şi îl aduce jertfă în locul lui Isaac.

Într-adevăr Domnul purtase de grijă, iar Avraam numeşte locul acela „IEHOVA JIRE", locul unde DOMNUL va purta de grijă. EL a purtat de grijă atunci unui singur om, dar şi peste două mii de ani, când exact în acelaşi loc, era răstignit fiul Său, Domnul Iisus Christos, ca jertfă de ispăşire pentru iertarea păcatelor întregii omeniri, singura jertfa valabilă înaintea lui Dumnezeu, deoarece numai Domnul Iisus era o fiinţă fără păcat şi astfel jertfa Sa avea valoare în faţa dreptăţii lui Dumnezeu.

Îngerul Domnului cheamă din nou pe Avraam şi îi spune: „*Pe Mine însumi jur, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta şi nu ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult, îţi voi înmulţi sămânţa foarte mult, anume ca stelele cerului, ca nisipul mării şi sămânţa ta va stăpâni peste cetăţile vrăjmaşilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea*". (V.T., Geneza 22: 16, 17, 18). La vârsta de 127 de ani, Sara moare la Hebron, unde este şi înmormântată. De fapt aici, la Hebron, se aşază temelia primei localităţi evreieşti. La moartea Sarei, Hebronul era un teren folosit pentru păşunat şi culturi agricole de către triburile din zonă. Aici îşi aşezase Avraam tabăra. El cumpără peştera Macpela şi terenul pe care se afla peştera, de la Efron Hetitul,

care îl stăpânea, plătindu-i acestuia suma de patru sute de sâcâi de argint (monedă de largă circulaţie în acele vremuri), pentru a-şi înmormânta soţia, iar mai târziu este înmormântat şi el şi, după cum vom vedea, şi alţi urmaşi ai săi. Biblia prezintă acest eveniment cu lux de amănunte: „*… Şi a vorbit astfel lui Efron în auzul norodului ţării*: „*Ascultă-mă, te rog*! *îţi dau preţul ogorului, primeşte-l de la mine şi-mi voi îngropa moarta în el*”. *Şi Efron a răspuns astfel lui Avraam*: „*Domnul meu, ascultă-mă*! *O bucată de pământ de patru sute de sâcâi de argint, ce este aceasta între mine şi tine*? *Ingoapă-ţi dar moarta*! *Avraam a înţeles pe Efron. Şi Avraam a cântărit lui Efron preţul cumpărării despre care vorbise în faţa fiilor lui Het*: *patru sute de sâcâi de argint, care mergeau la orice negustor*. „ (*V*.T., Geneza 23: 13, 14, 15, 16).

Hebronul a rămas în picioare până astăzi, cu toate că de-a lungul a patru mii de ani a fost sub diverse stăpâniri şi nu de puţine ori a fost cotropit, incendiat şi jefuit. Este un martor nu tocmai mut al suferinţei poporului evreu, un argument al tenacităţii acestui popor şi desigur o dovadă a grijii lui Dumnezeu faţă de el.

După ce trece peste acest greu moment, Avraam trimite pe slujitorul său cel mai de încredere să meargă în ţara sa de ord să origine, în câmpia Mesopotamiei, să caute o nevastă fiului său Isaac. Robul se duce şi, călăuzit de Dumnezeu, ajunge în cetatea lui Nahor. Aici cunoaşte pe fiica acestuia, Rebeca, le povesteşte cine este şi de ce a venit, iar Rebeca este de acord să meargă cu el în ţara Canaan pentru a deveni soţia lui Isaac.

Avraam moare la vârsta de 175 de ani şi este îngopat alături de Sara, în peştera Macpela, lângă Hebron.

Lui Isaac îi naşte Rebeca doi fii gemeni, Esau şi Iacov. După un timp, când aceştia erau deja maturi, au o neînţelegere grea şi Iacov pleacă la rudele mamei sale, în Mesopotamia, unde rămâne pentru douăzeci de ani. Aici se căsătoreşte şi Dumnezeu îl binecuvântează în mod deosebit, îi dăruieşte treisprezece copii şi strânge o avere considerabilă.

După ce au trecut cei douăzeci de ani, aflat în călătoria de întoarcere acasă în ţara Canaan, într-una din nopţi Iacov duce o luptă

cu un înger al lui Dumnezeu, în urma căreia acesta îl numeşte ISRAEL (cel ce luptă cu Dumnezeu). Un nume cu totul şi cu totul special dat iniţial unui singur om, dar care în timp va deveni un nume special pentru un popor deosebit. La scurt timp după ce ajunge acasă, tatăl său Isaac moare. Avea vârsta de 180 de ani trăiţi sub călăuzirea şi protecţia lui Dumnezeu.

Aşa cum am menţionat, Iacov Israel de acum avea treisprezece copii după cum urmează: RUBEN, SIMEON, LEVI, IUDA, DAN, NEFTALI, GAD, AŞEZ, ISAHAR, ZABULON, IOSIF, BENIAMIN, doisprezece băieţi, capii celor douăsprezece viitoare seminţii ale lui Israel, şi o fată pe nume Dina; ei vor locui împreună în continuare în ţara Canaan.

Într-o zi Israel trimite pe fiul său, Iosif, penultimul dintre băieţi, după ceilalţi fraţi, care erau plecaţi cu oile la păscut pe păşuni îndepărtate de casă, ca să le ducă provizii. Majoritatea dintre ei, pe motiv că, chipurile, Iosif era fiul preferat al lui Israel, dar şi pe fondul unei antipatii mai vechi, nu prea îl agreau. Ei se gândesc la o farsă sau, dacă vreţi, la o mică răzbunare, aşa că l-au legat de mâini şi de picioare, apoi l-au vândut ca rob la nişte negustori, aflaţi în trecere, care se îndreptau către Egipt. Iosif era foarte tânăr, avea numai 17 ani. La prima vedere fapta lor este uşor de condamnat, dar să nu era uităm că de regulă astfel de animozităţi apar relativ uşor, mai ales pe fondul unei vieţi foarte dure, plină de lipsuri şi pericole, cum era acum câteva milenii.

Ajuns în Egipt, Iosif este cumpărat de Potifar, un mare demnitar la curtea lui Faraon, care avea funcţia de şef al Gărzii regale. Dumnezeu îl protejează pe Iosif în mod deosebit. Astfel, datorită înţelepciunii şi seriozităţii date de Domnul, se bucură de o încredere foarte mare din partea lui Potifar. Toată casa şi averea acestuia erau pe mâna lui Iosif. După un timp, Iosif trece printr-o nouă încercare. Soţia lui Potifar îl plăcea foarte mult şi, nemaiţinând cont de faptul că era o femeie măritată şi că în epoca aceea pentru adulter se aplică pedepsa capitală pe loc, fără vreo altă judecată, îl copleşea cu avansurile ei şi chiar cu propunerile directe de a se culca cu ea. Totuşi Iosif, în temere şi credinţă faţă de Domnul Dumnezeu, nu acceptă propunerile repetate

ale acesteia şi în consecinţă soţia lui Potifar, lovită în amorul propriu, se răzbună pe Iosif, pârându-l „iubitului" ei soţ că a încercat să o violeze. Potifar, convins de sinceritatea dar şi de fidelitatea soţiei sale, aruncă pe Iosif în temniţă, unde va petrece ani grei.

A fost o lovitură cumplită pentru Iosif, dar el nicio clipă nu şi-a pierdut nădejdea în Dumnezeu. Şi aici în închisoare, mâna cea puternică a LUI îl protejează, astfel că ajunge omul de încredere al temnicerului-şef.

Perioada de detenţie este destul de lungă şi, prizonier fiind, are ocazia de a cunoaşte doi oameni care slujiseră lui Faraon (conducător suprem, împărat, la egipteni), dar care din diverse motive căzuseră în dizgraţie şi se aflau la închisoare. Unul fusese paharnic, adică cel ce răspundea de băutura consumată de Faraon, şi altul pitar, responsabil de bucatele puse pe masa împăratului. Amândoi îl roagă pe Iosif să le explice câte un vis. Acesta le spune semnificaţia viselor, care se împlinesc întocmai. Astfel peste exact trei zile, aşa cum le spusese Iosif, pitarul este condamnat la moarte şi supus pedepsei capitale, iar paharnicul este repus în funcţie şi în celelalte drepturi, dar uită de Iosif şi rugămintea acestuia de a-i pune o vorbă bună la Faraon, evident, cu scopul eliberării din închisoare, unde se găsea absolut fără nicio vină.

După încă doi ani, se întâmplă că însuşi Faraon are două vise 62

foarte tulburătoare, însă pe acestea nimeni nu le-a putut explica. Aşa se face că paharnicul îşi aduce aminte de Iosif. Îl scoate din închisoare, îl spală şi îmbracă curat, apoi îl duce la Faraon, prezentându-l acestuia ca un om deosebit de inteligent şi foarte talentat în a desluşi orice vis. Iosif ascultă visele povestite de Faraon, apoi se roagă Lui Dumnezeu pentru a-i revela semnificaţia acestora, după care îi prezintă împăratului interpretarea lor; de fapt aveau acelaşi înţeles, mai precis Dumnezeu îi avertiza că vor urma şapte ani foarte roditori, apoi şapte ani de secetă cumplită.

Odată ce află care este situaţia, Faraon ia o hotărâre foarte importantă pentru ţară şi în acelaşi timp pentru Iosif. Îl eliberează din închisoare, absolvindu-l de orice vină, şi îl însărcinează să se ocupe de proviziile ţării, mai mult, îl numeşte al doilea după el. Iată cum suna

ordinul lui Faraon: „*Eu sunt Faraon*. *Dar fără tine*, *nimeni nu va ridica mâna*, *nici piciorul*, *în toată ţara Egiptului*" (V.T., Geneza 41: 44).

Astfel dintr-un rob fără prea mare preţ, iar apoi un prizonier fără niciun fel de valoare, datorită calităţilor date de Domnul Dumnezeu inteligenţă, imaginaţie bogată, calm, hărnicie ajunge un mare om de stat, şi nu oriunde, ci la curtea Egiptului, cea mai mare putere economică şi militară din acele vremuri. În limbajul de astăzi am spune că Iosif ajunsese prim-ministru al Egiptului la vârsta de treizeci de ani.

După acest episod, lucrurile se petrec întocmai. Vin şapte ani de belşug deosebit, cum nu mai văzuse Egiptul vreodată şi în această perioadă Iosif, ca un om chibzuit ce era, strânge imense rezerve de hrană, care la un moment dat nici nu au mai fost contabilizate. Apoi, în continuare, vin cei şapte ani de secetă cruntă, care au afectat nu numai Egiptul, ci toate ţările din jur.

Iacov, tatăl lui Iosif, împreună cu restul familiei, locuia în ţara Canaan, unde simţeau şi ei din plin efectele secetei, astfel că acesta trimite pe fii săi, mai puţin pe Beniamin mezinul în Egipt pentru a cumpăra provizii. Dar, ca să nu uităm complet, după ce l-au vândut pe Iosif ca rob, fraţii săi i-au spus tatălui lor că acesta a fost sfâşiat de fiarele sălbatice, astfel că Iacov îl credea mort pe fiul său. Este foarte adevărat că nici ceilalţi fraţi nu mai ştiau absolut nimic despre el.

Aceştia ajung în Egipt, unde îl întâlnesc pe Iosif, pe care nu îl mai recunosc, deoarece anii trecuseră, Iosii se maturizase, nu mai era tânărul pe care îl ştiau ei, în plus ţinuta şi alura impuse de funcţia deţinută transformau semnificativ personajul. Totuşi Iosif îi recunoaşte şi le mărturiseşte cine este, îmbrăţişându-i cu multă bucurie, fără resentimente, ba dimpotrivă, înţelegând că aşa era voia Domnului Dumnezeu, care făcuse din el un antemergător al seminţei lui Israel.

Iosif dăruieşte multe care pline cu provizii fraţilor săi şi îi sfătuieşte să meargă acasă în Canaan, să-l ia pe tatăl lor Iacov şi propriile familii, pentru a reveni în Egipt, unde se puteau bucura de protecţia sa.

Aceştia ajung acasă şi povestesc tatălui lor despre faptul că Iosif trăieşte, este bine sănătos şi că doreşte nespus de mult să îl vadă; desigur amintesc şi de înalta poziţie în care se află şi bineînţeles de propunerea de se muta provizoriu în Egipt. Uimit peste măsură de cele auzite de la fiii săi, Iacov nu mai stă prea mult pe gânduri şi acceptă imediat. Strânge tot ce are şi, împreună cu toţi copiii, nurorile şi nepoţii săi, pleacă în Egipt. Erau 70 de suflete.

De la Avraam, primul evreu, cum îl numeşte Sfânta Scriptură, până la Iacov şi copiii lui se strâng deci 70 de suflete.

De aici înainte încă 400 de ani evreii locuiesc pe teritoriul Egiptului, în ţinutul Gosen, situat în lunca şi delta fluviului Nil. Israel (Iacov) mai trăieşte în Egipt, alături de fiii, nepoţii şi strănepoţii săi, încă 17 ani şi moare la venerabila vârstă de 147 de ani. Este dus şi îngropat în ţara Canaan, alături de înaintaşii săi, în peştera Macpela, lângă Hebron. Iosif, împreună cu toată casa tatălui său, locuieşte mai departe în Egipt şi moare la 110 ani. Este înmormântat în Egipt, dar lasă cu limbă de moarte ca atunci când Dumnezeu va decide plecarea poporului evreu înapoi în ţara lor, ţara promisă lui Avraam, Isaac şi Iacov, să fie luate şi rămăşiţele sale pentru a fi depuse în pământul natal.

După trecerea mai multor generaţii, fiii lui ISRAEL s-au înmulţit foarte mult în ţara Egiptului. În fruntea ţării ajunge un Faraon care nu cunoscuse pe Iosif şi ce făcuse el pentru egipteni, astfel că, lăsându-se influenţat de consilierii săi, hotărăşte înrobirea tuturor evreilor aflaţi pe teritoriul egiptean. 64

Robia devenea tot mai chinuitoare, evreii erau puşi la munci tot mai grele, erau batjocoriţi şi umiliţi tot mai mult. Peste toate acestea, de teamă ca poporul evreu să nu se înmulţească prea mult, Faraon porunceşte ca toţii copii de sex masculin să fie omorâţi încă de la naştere. Putem spune că persecuţia sau untisemitismul făţiş începe odată cu formarea poporului Israel, de foarte multe ori modul de manifestare fiind absolut revoltător.

În această perioadă grea pentru poporul evreu, se naşte în seminţia lui Levi un băiat care a fost ascuns de părinţii săi timp de trei

luni, de teama slujbaşilor lui Faraon. Tatăl lui se numea Amram, iar mama Iochebed. Fiind imposibil să îl mai ascundă, mama lui îl pune într-un coş de nuiele, pe care în prealabil îl unsese cu lut şi apoi cu smoală, după care îi dă drumul pe apa Nilului. Sora copilaşului, Miriam, mult mai mare ca vârstă, stătea ascunsă în stuf să vadă ce se va întâmpla cu frăţiorul ei.

În acest timp, fata lui Faraon, prinţesă a Egiptului, vine împreună cu suita ei la malul apei pentru a se scălda şi găseşte în stuf coşul cu pricina, îşi dă seama că este un copil evreu şi fără ezitare hotărăşte să îl scape. Sora copilului vine la fata lui Faraon şi o întreabă dacă vrea să îi găsească o doică pentru copil. Prinţesa este de acord, Miriam fuge acasă şi povesteşte mamei sale tot ce se întâmplase. Vă daţi seama ce bucurie era în inima lor? Copilaşul era salvat! Miriam vine cu mama lor înaintea prinţesei Egiptului, care îi încredinţează copilul pentru a-l creşte până la o vârstă fragedă.

Iochebed îşi creşte fiul imprimându-i bine în minte tradiţiile poporului său, încât toate ademenirile palatului păgân de mai târziu nu au putut să le şteargă. Apoi îl duce la curtea lui Faraon, unde este înfiat de fiica acestuia. Ea îi pune numele de MOISE (evr. – scos). Minunate sunt căile lui Dumnezeu! Moise creşte şi are parte de cea mai aleasă educaţie la curtea lui Faraon, dar asta nu l-a făcut să se îngâmfe sau să uite de educaţia primită de la părinţii lui.

Copilul scos din apele Nilului devine bărbat şi, odată, în timp ce se plimba, vede un egiptean care bătea pe un rob evreu silindu-l la muncă. Mâniat la culme îl loveşte cu forţă şi egipteanul moare. Moise îl ascunde în nisip, dar incidentul ajunge la urechile lui Faraon, care nu-l simpatiza deloc pe

n* 65

Moise, şi acesta hotărăşte să îl arunce în temniţă. Moise este nevoit să fugă din Egipt, ajunge în ţinutul Madian, pe teritoriul Etiopiei de astăzi, şi se hotărăşte să locuiască acolo. Aici, se căsătoreşte cu Sefora, fiica lui Ietro, un preot din acel ţinut, şi Dumnezeu îi dăruieşte un fiu, căruia îi pune numele Gherşom „sunt străin", drept dovadă că îl frământa gândul la suferinţa conaţionalilor săi. El cel ce fusese prinţ

acum era un simplu păstor şi nu mai putea face nimic pentru ei. Între timp robia fraţilor săi evrei din Egipt era tot mai apăsătoare şi strigătele lor au ajuns înaintea lui Dumnezeu, care a privit cu milă la poporul ISRAEL.

Într-o zi, pe când păştea oile, Dumnezeu se arată lui Moise într-un rug de foc şi îi vorbeşte poruncindu-i să se întoarcă în Egipt. Moise ascultă porunca lui Dumnezeu, se duce în Egipt şi, împreună cu fratele său Aaron, merge în audienţă la împărat să intervină pentru poporul evreu. Faraon refuză categoric să asculte cererea lor de a permite poporului să meargă trei zile în pustiu, pentru a aduce jertfe lui Dumnezeu, intuind probabil că nu se vor mai întoarce şi ţara ar rămâne fără robi. Mai mult, le dublează norma de lucru şi înmulţeşte numărul pedepselor la care erau supuşi permanent.

DUMNEZEU se ţine de cuvânt întotdeauna şi întinde mâna lui cea puternică, lovind pe egipteni cu zece plăgi cumplite: apa Nilului s-a făcut roşie ca sângele, invazie de broaşte, invazie de tăuni, invazie de ţânţari, ciuma vitelor, bube pe toţi egiptenii, dar şi pe animalele lor, grindină devastatoare pentru culturile agricole, invazie de lăcuste, întuneric de trei zile şi ultima, cea mai dureroasă, moartea primului născut din toate familiile egiptenilor, inclusiv din aceea a lui Faraon.

Lovit puternic, Faraon cedează şi îngăduie evreilor să plece, dar sfătuit de oamenii săi, se răzgândeşte repede şi încearcă să îi readucă în robie. Încercarea se va dovedi fatală pentru întreaga armată, dar şi pentru conducător. Astfel, însoţit de o armată foarte puternică, pleacă în urmărirea poporul evreu, care ajunsese deja la ţărmul Mării Roşii. Aici Dumnezeu face o nouă minune, desparte apele mării în două părţi şi evreii traversează ca pe uscat. Faraon, în fruntea armatei sale, se năpusteşte după ei, dar Dumnezeu nu le îngăduie să continue urmărirea. Apele se reaşază în matca lor, iar armata

66 *M*… în i egiptenilor este înecată în totalitate împreună cu caii şi carele tic luptă.

Venise momentul ca poporul evreu ISRAEL să scape din robia grea şi apăsătoare şi să plece spre ţara promisă de Domnul Dumnezeu. Alcătuiau o naţiune foarte numeroasă pentru acele timpuri, numărau

peste şase sute de mii numai bărbaţii cuprinşi între vârsta de douăzeci şi şaizeci de ani. Erau un popor liber!

Ce-i drept, drumul lor durează cam mult, 40 de ani, deoarece prin neascultarea lor supără pe Dumnezeu în mai multe rânduri, amânându-şi astfel intrarea în ţara promisă. În toţi aceşti ani, cu toate că nu şi-a dorit nicio clipă, Moise s-a supus poruncii Domnului şi a stat în fruntea poporului nu doua/ ca 1 ider, dar şi ca profet, devenind intermediar între poporul evreu şi Dumnezeu. Lăsându-se călăuzit de El, a reuşit să se impună înaintea unui popor dificil, dar nu mai dificil decât oricare alt popor. Neascultarea face parte din firea omului indiferent din ce naţie ar fi, în fond avem aceeaşi strămoşi, AD A ŞI EVA.

Moise a primit tablele cu cele zece porunci, scrise de însuşi Domnul Dumnezeu, şi permanent a învăţat poporul după acestea, a organizat un sistem juridic, ce stă de fapt la baza unei mari părţi a civilizaţiei lumii.

A fost considerat de grecii din antichitate ca arhitectul de frunte al culturii antice, şi l-au cinstit ca pe proprii eroi. Dar, ca întotdeauna, s-au găsit şi păreri opuse. Au fost oameni care au spus că Moise nici măcar nu era evreu, ci un preot egiptean, ridicat în fruntea unei gloate răzvrătite în care predominau leproşii, răufăcătorii, negrii şi alte categorii din pătura de jos a societăţii, calomnie care permanent este înflorită şi repusă pe tapet de către tot mai mulţi slujbaşi ai denigrării şi rasismului. Familia lui Avraam ajunsese o patrie, iar patria era o familie!

Moise a trăit 120 de ani şi viaţa lui se poate împărţi în trei mari etape foarte distincte, după cum urmează: 40 de ani la curtea lui Faraon, 40 de ani păstor în ţinutul Madian şi alţi 40 de ani păstor al poporului evreu, pe care îl conduce din Egipt până la hotarele Ţării Promise. Despre Moise, Scriptura spune că era cel mai blând om de pe faţa pământului, totuşi Dumnezeu nu i-a îngăduit să intre pe teritoriul ţării în care curge lapte şi miere. Moare la vârsta de 120 de ani, cu toate că nu îl părăsiseră puterile, şi este înmormântat de Domnul în Ţinutul Moab, însă nimeni nu îi cunoaşte mormântul. Înainte de a muri

a reamintit poporului Israel condiţiile legământului dintre ei şi Dumnezeu, încheind astfel: „*Iau astăzi cerul şi pământul martori împotriva voastră că v-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa, ca să trăieşti tu şi sămânţa ta, iubind pe Domnul Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui şi lipindu-te de El, căci de aceasta atârnă viaţa ta şi lungimea zilelor tale şi numai aşa vei putea locui în ţara pe care ajurat Domnul că o va da părinţilor tăi, lui avraam, Isaacşilacov*" (V.T., Deuterenom 30: 19, 20).

Voi adăuga despre lucrarea acestui minunat om al lui Dumnezeu şi părerea reputatului om politic Winston Churchill: „*Noi respingem cu dispreţ toate miturile acelea născocite şi învăţate de la alţii după care Moise nu ar fi fost decât o figură legendară în jurul căreia preoţimea şi poporul şi-au format orânduirile sociale, morale şi religioase de bază. Noi credem că părerea cea mai ştiinţifică, concepţia cea mai raţională şi mai actuală îşi va găsi satiafacţia cea mai deplină în luarea relatării biblice în mod literal. Noi putem fi siguri că toate aceste lucruri s-au întâmplat exact aşa cum sunt expuse de Sfintele Scripturi.*

Putem crede, de asemenea, că s-au întâmplat unor oameni nu prea deosebiţi faţă de noi şi că impresiile trăite de acei oameni au fost consemnate fidel, fiind transmise peste veacuri mult mai exact decât *multe din rapoartele telegrafice de astăzi… Să-şi dezvolte oamenii de ştiinţă şi învăţaţii cât de mult cunoştinţele lor şi să caute cu de-amănuntul în cercetările lor toate detaliile însemnărilor ce ne-au fost păstrate din vremurile de demult. Ei nu vor face altceva decât să întărească şi mai mult măreaţa simplitate şi acurateţea acestor adevăruri care au luminat până aici pelerinajul omului*".

După moartea lui Moise, poporul este condus de Iosua. El fusese omul de încredere al lui Moise, am putea spune mâna lui dreaptă, un bărbat plin de putere şi înţelepciune de la Domnul. Avea vârsta de 85 de ani când, sub conducerea lui, Israel a intrat în ţara promisă. Tot restul vieţii, adică următorii douăzeci şi cinci de ani, a guvernat peste cele doisprezece seminţii ale lui Israel cu mână forte, fiind un brav comandant, impunând trupelor o disciplină fermă, dovedindu-se în acelaşi (imp un foarte bun lider. Mai presus de toate calităţile, a avut-o

pe aceea că s-a încrezut deplin în Dumnezeu. La venerabila vârstă de 110 ani, Dumnezeu îl cheamă la El pentru a se odihni. De aici înainte, timp de aproximativ 1500 de ani, istoria poporului evreu se derulează pe pământul Canaanului, cu perioade bune sau mai puţin bune, în funcţie de cum trăiau în ascultare de poruncile lui Dumnezeu. De regulă, ca peste tot de altfel, tonul era dat de către conducătorul poporului. Totuşi în Israel nu s-a mai ridicat alt lider de talia lui Moise, care să fie în contact permanent şi direct cu Domnul Dumnezeu. Moise a fost unul dintre puţinii oameni de pe glob care a avut privilegiul să vadă şi să vorbească direct cu Dumnezeu.

Pentru că a fost şi este încă un subiect de mare actualitate, nu putem continua fără a prezenta şi adevărul despre Templul lui Dumnezeu, cunoscut şi sub numele de Templul Evreilor sau Templul lui David, reper foarte important în istoria milenară a poporului evreu. Construcţia acestui edificiu a fost ideea lui Dumnezeu transmisă Regelui David, al doilea împărat al lui Israel, el preluase puterea de la Saul, primul domnitor al poporului Israel. Totuşi Dumnezeu nu îi permite lui David începerea construcţiei, transmiţându-i prin profetul Natan: „*Iată că ţi se va naşte un fiu, care va fi un om al odihnei şi căruia îi voi da odihnă, izbăvindu-l din mâna vrăjmaşilor lui de jur-împrejur; căci numele lui va fi Solomon (Pace) şi voi aduce peste Israel pacea şi liniştea în timpul vieţii lui. El va zidi o casă Numelui Meu*" (V.T., 1 Cronici 22: 9 – 10).

David ascultă de porunca lui Dumnezeu şi nu începe construcţia templului, însă îi pregăteşte fiului său Solomon mare parte din materialele necesare. Aşa că, după ce Solomon preia conducerea ţării, el demarează lucrarea propriu-zisă; trecuseră circa 480 de ani de când poporul evreu scăpase din robia suferită în Egipt, ne aflăm în jurul anului 964 î.Hr.

În scopul realizării construcţiei propuse, ce se dorea a fi de o formă şi mărime impozante, un adevărat sanctuar al cultului evreiesc bazat pe credinţă şi închinare înaintea Domnului Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor şi Atotstăpânitorul, împăratul Solomon solicită ajutorul vecinului şi aliatului său, *imm-mam* 69

Hiram, împărat al Tirului şi Sidonului (astăzi Liban). În schimbul unei imense cantităţi de alimente, mai ales untdelemn şi făină de grâu, dar şi mult aur, Hiram a trimis pe mare, sub formă de plute, foarte mult lemn de cedru şi chiparos, precum şi specialişti constructori. Templul, aşa cum s-a urmărit de altfel, era o construcţie superbă, magnifică, nu doar pentru acele vremuri. Astăzi încă, dacă ar fi fost în picioare, cu siguranţă ar fi stârnit uimire şi admiraţie oricui, de la omul simplu până la cel cult şi elevat, de la profan la specialistul în domeniu. Avea următoarele dimensiuni: 27 metri lungime, 9 metri lăţime, 13, 5 metri înălţime, totul era lucrat numai din rocă de valoare, prelucrată înainte de a fi adusă la locul construcţiei. Interiorul era lambrisat şi placat cu lemn, iar peste el se aplicaseră cu multă măiestrie foi de aur. Pe lângă celelalte obiecte de ritual, adică altarul tămâierii, masa pentru pâinea adusă înaintea lui Dumnezeu, un bazin din bronz pentru jertfe, cu o capacitate de circa 60 mii de litri o piesă de mare valoare prin manoperă şi desigur prin mărime, se mai găseau şi zece sfeşnice din aur cu şapte braţe după modelul menorei.

Piesa de rezistenţă era Chivotul legământului. În interiorul acestuia se găseau cele două table din piatră pe care Dumnezeu însuşi scrisese cele zece porunci (Decalogul) şi le înmânase lui Moise şi un vas plin cu mană pâinea căzută din cer, hrana de bază a poporului evreu pe lungul şi chinuitorul traseu din Egipt până acasă, în Ţara promisă.

Minunata clădire a Templului se găsea în interiorul unui complex grandios, compus din Palatul regal, Sala de judecată, Sala cedrilor, o casă a soţiei lui Solomon, fata Faraonului egiptean al acelor timpuri. Construcţia templului a durat şapte ani, plus încă şase ani pentru celelalte anexe din întregul complex.

Pe timpul domniei lui Solomon, dar şi după aceea, cu unele excepţii, templul reprezenta centrul spiritual evreiesc, unde veneau în pelerinaj evreii din toate cele doisprezece seminţii şi servea ca loc de aducere a ofrandelor înaintea lui Dumnezeu şi, desigur, loc de închinare şi rugăciune. Aveau acces chiar şi neevreii, în semn de credinţă şi supunere înaintea lui Dumnezeu. Permanent erau alocate

sume importante din 70: „hbhbhhbhhmhhmim bugetul regal pentru întreţinerea şi eventualele reparaţii necesare edificiului.

În jurul anului 585 î.Hr., pe fondul unei apostazii destul de pronunţate, Dumnezeu îngăduie cotropirea ţării de către urmatele persane ale lui Nebucadneţar (Nabudoconosor), circumstanţă în care nu doar templul este jefuit şi distrus, ci în mare parte şi Ierusalimul, iar mii de evrei sunt luaţi robi. După circa 70 de ani de la acest eveniment, înjurai anului 515 î.Hr., conducătorul imperiului persan, împăratul Cirus, determinat de Dumnezeu, face un gest de mare clemenţă şi îngăduie reîntoarcerea evreilor din robie. În scurt timp, 42.360 de persoane revin la casele lor din Israel şi încep reconstrucţia Templului pe vechiul amplasament. Cu această ocazie le-au fost restituite şi toate obiectele de valoare luate ca pradă de război din templu. Lucrarea de refacere era supervizată direct de conducătorul Israelului, Zorobabel. La început restaurarea progresat foarte repede. În aproximativ un an şi jumătate se refăcuse o mare parte din templu, dar apoi reconstrucţia a intrat într-un ritm ca de melc şi s-a întins pe parcursul a mai multor secole, abia în anul 64 d.Hr. fiind executate ultimele retuşuri. Cu siguranţă unul dintre motive pentru care lucrarea a avansat aşa de greu a fost şi faptul că Israelul nu mai reprezenta o putere economică şi militară în acea zonă, cum era pe vremea lui Solomon. Mai mult, împărăţia lui Israel se divizase şi, în plus, toate popoarele vecine atacau Israelul în mod frecvent, ceea ce presupunea întreruperea lucrărilor pentru perioade mai scurte sau mai lungi şi desigur mobilizarea forţelor pentru apărarea ţării. Nu puţine au fost cazurile când muncitorii apăreau gata echipaţi de luptă pe şantierele Templului.

Aşa cum am menţionat, templul este complet reconstruit, dar se va menţine o perioadă foarte scurtă de timp, doar şase ani, deoarece în urma luptelor cu armatele romane, întreg Ierusalimul devine o mină, iar Templul este distras aproape în întregime. Nu va rămâne în picioare decât o parte a zidului de Vest, la ora actuală numit „Zidul plângerii”, locul de rugăciune al evreilor evlavioşi.

Nu pot trece mai departe fără să atrag atenţia asupra faptului că

în prezent se vehiculează tot mai mult ideea de construcţie a celui de al treilea Templu pe vechiul amplasament. Aceasta nu

circulă doar printre laici, ci chiar în rândul creştinilor practicanţi din diverse culte de pe întregul mapamond, precum şi în rândul evreilor. Nu este decât o manevră foarte abilă de distragere a atenţiei din partea celui Rău, deoarece în Biblie nu este menţionat acest lucru, în schimb se menţionează un alt (viitor) Templu: *„Şi Templul lui Dumnezeu care este în cer a fost deschis şi s-a văzut chivotul legământului Său în Templu"* (N.T., Apocalipsa 11: 19). Gândiţi-vă numai la un singur aspect: pe locul fostului Templu, la ora actuală se află unul dintre monumentele cele mai sacre ale credincioşilor islamici, Domul Stâncii cu cupola sa cea aurită, iar în imediata vecinătate moscheea AI Acsa. Pentru realizarea unui nou Templu, acestea ar trebui demolate. Credeţi că ar fi posibil acest lucru pe cale paşnică? în niciun caz. Tentativa s-ar solda cu un dezastru de mari proporţii pentru ambele părţi.

Revenind la subiectul nostru, trebuie să vă spun că venise momentul împlinirii profeţiei făcute de mai mulţi vizionari, anume că Fiul Lui Dumnezeu va veni pe pământul sfânt; redăm mai jos una dintre ele, făcută cu circa 750 de ani înainte de a se împlini: *„De aceea Domnul vă va da un semn, iată fecioara va naşte un fiu, îi va pune numele EMANUEL (Dumnezeu este cu noi)"* (V.T. Isaia 7: 14).

DOMNUL ia chip de rob şi se naşte într-un staul de animale, trăieşte între oamenii de rând, nu între cei mari, dar fără păcat. La vârsta de 30 de ani îşi începe lucrarea pe pământ, vesteşte Evanghelia – Vestea cea bună, face multe minuni, vindecă orice boală incurabilă, înviază morţi. Activitatea lui a fost atât de laborioasă, că nu poate fi cuprinsă în toate cărţile din lumea aceasta, după cum spune şi apostolul Ioan: *„Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Iisus, care dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta nu ar fi putut încăpea cărţile care s-ar fi scris. Amin"* (N.T., Ioan: 21: 25).

Este cel mai mare dar pe care îl face DUMNEZEU omenirii prin poporul Israel, dar oamenii nu ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi îl

pironesc pe cruce pe Fiul său, DOMNUL IISUS CHRISTOS. Nu este treaba noastră să îi judecăm pentru această faptă. Aşa cum este scris, s-au învinovăţit singuri: *„Sângele lui să cadă asupra noastră şi asupra copiilor noştri”*, şi în alt loc Scriptura ne spune: *„Vor vedea pe cine au străpuns”* (N.T., Matei 27: 25, Ioan 19: 37). Este problema lor, iar noi nu putem face decât un singur lucru, să ne rugăm lui Dumnezeu pentru ei şi pentru noi.

Dacă Domnul Iisus a fost batjocorit, bătut şi pironit pe o cruce de lemn, nu a fost voia omului, ci voia lui Dumnezeu, care a spus: *„Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său fiu, pentru ca oricine crede în EL să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică”*. (N.T. Ioan 3: 16). Acest scump verset este, de fapt, miezul Sfintei Scripturi. Domnul era jertfa de Paşti sau, cum a spus Ioan Botezătorul: *„Iată mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”*. (N.T., Ioan 1: 29).

Domnul Iisus s-a jertfit de bunăvoie, fără a fi obligat de cineva – El era singura jertfă valabilă înaintea lui Dumnezeu –, pentru a ne ierta păcatele.

Poate veţi insista cu vechea acuză că evreii L-au răstignit şi că ei sunt de vină. De acord cu partea teoretică a acestei fapte, într-adevăr evreii au înaintat cererea de răstignire autorităţii romane. În schimb execuţia a fost opera soldaţilor romani, iar ei făceau parte dintre neamuri, adică alte popoare decât cel evreu. Apoi, oricum ar fi fost, nu uitaţi că vina nu este ereditară, ci înaintea lui Dumnezeu, fiecare răspunde pentru faptele sale. Şi noi avem vina noastră. Căci ori de câte ori păcătuim deşi spunem că suntem creştini şi nu de ieri de alaltăieri, ci de două mii de ani contribuim la răstignirea Domnului Iisus.

În fond, nu doar evreii şi romanii L-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu, ci firea umană, comportamentul meu şi al oricărui om de pe faţa pământului. Biblia ne spune: *„EL este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi”*. (N.T., 1 Ioan 2: 2). Deci, cei doisprezece apostoli erau evrei, biserica primară era compusă din evrei, Duhul Sfânt, venit de la Dumnezeu în ziua Cincizeci şi i, a căzut numai peste evrei, cu această ocazie fiind botezaţi peste 3.000 de evrei, dintre care foarte mulţi erau

preoţi, iar în următoarele zile numărul celor care credeau în Domnul Iisus s-a ridicat la 5.000. Tot Noul Testament este scris de evrei, cu excepţia lui Luca, autorul Evangheliei cu acelaşi nume şi al cărţii Faptele Apostolilor. Nu în ultimul rând, primii martiri creştini omorâţi în arenele romane tot din rândul *am*-.; 73

populaţiei evreieşti erau. Pilat L-a judecat pe Domnul Iisus şi nu i-a găsit nicio vină

RĂmră1?? 11 de marii preoţi a strigat-RASTIGNEŞTE-L! Pilat insistă şi îi întreabă din nou: *Să răstignesc pe împăratul vostru*? „Ei i-au răspuns: *Noi nu avem alt împărat decât pe Cezarul*". Şi după cum vom vedea pe Cezar l-au preferat şi Cezarul i-a împrăştiat în toate direcţiile pentru o lungă şi grea perioadă de timp, cunoscută sub numele de „Diaspora".

„Vine *o vreme când lacrimile cad înăuntru şi ard*. *Nicolae Iorga*

Diaspora înjurai anului 33 d. C, în Ierusalim, cu două zile înainte de a fi legat şi răstignit pe o cruce din lemn, pe care să o poarte în spate pe străzile aceluiaşi oraş, Domnul Iisus ieşea din Templu şi unul dintre discipolii săi, foarte impresionat de mărimea şi arhitectura impozantă a Templului, i se adresează*: „Învăţătorule*, *uite ce pietre şi ce zidiri*". Iisus i-a răspuns: „*Vezi tu aceste zidiri mari*? *Nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată*". Iar într-un psalm al lui Asaf, Domnul Dumnezeu spunea: „*Dumnezeule*, *au năvălit neamurile* (*popoarele*) *în moştenirea Ta*, *au pângărit Templul Tău cel sfânt şi au prefăcut Ierusalimul într-un morman de pietre*" (N.T., Marcul3: l, 2; V.T., Psalmi79: l).

Nu au trecut decât aproximativ patru decenii de la această discuţie şi cuvintele Domnului s-au împlinit întocmai. Astfel, în anul 70 d. C, deja poporal evreu ducea al patrulea an de război pentru apărarea naţională, împotriva cotropitorilor romani conduşi de Titus. După lupte aprige, Templul este incendiat, aurul ce ornamenta pereţii şi obiectele de cult se topeşte şi se scurge între pietrele zidurilor, iar cei harnici la jaf desfac piatră cu piatră magnifica construcţie, transformând-o într-un morman de pietre, moloz, scrum şi cenuşă.

La scurt timp după acest eveniment se împlinesc şi cuvintele:

„Domnul te va împrăştia, printre toate popoarele, de la o margine apământului la cealaltă”. (V.T., Deuteronom 28: 64).

Ca urmare a acestui război de ocupaţie, majoritatea aşezărilor evreieşti, inclusiv Ierusalimul, au fost distruse, locuitorii masacraţi, luaţi robi, puşi la muncă forţată în mine şi cariere, iar alţii, mai ales creştinii, erau folosiţi în luptele cu gladiatorii şi fiarele sălbatice spre deliciul elitei romane. Spectacol macabru în care viaţa omului nu mai prezenta valoare. Totuşi rezistenţa evreiască a durat până în anul 74 d. C, când şi ultimul bastion in calea năvălitorilor romani, cetatea Masada, a fost cucerită după un îndelung asediu.

Poporul evreu nu a uitat tragedia de la Masada, unde 960 de persoane, cu femei şi copii, au ţinut piept legiunilor romane timp de trei ani. Iar în ultimă fază, au ales sinuciderea. Masada a rămas un simbol naţional al luptei de eliberare. Astăzi aici tinerii recruţi evrei, strânşi într-un moment de o deosebită solemnitate, depun jurământul de credinţă faţă de ţară, strigând din toată inima: *„Masada nu va mai cădea*!” Aşa să le ajute Dumnezeu!

În urma acestui crud război au murit peste 1.100.000 de oameni. Zeci de mii au fost luaţi prizonieri şi duşi departe de casă, de unde nu s-au mai întors. Ţara a rămas însângerată, mulţi s-au refugiat pe unde au putut, nemaivorbind de imensele pagube materiale.

De aici înainte urmează pentru Ierusalim şi întreaga ţară o perioadă de 1900 de ani întunecaţi, străbătuţi periodic de mici lumini ale speranţei de eliberare, cum a fost în anul 132 d. C, pe timpul domnitorului roman Hadrian, atunci când a izbucnit revolta lui Simon Bar Kokhba. Pe lângă faptul că populaţia rămasă în Israel era subjugată de romani, aceştia impuneau diferite hotărâri contrare legilor Vechiului Testament, care reglementa viaţa evreilor, aşa cum a fost şi interzicerea practicării circumciziei, de fapt un fel de botez al părţii masculine, act înfăptuit nu la întâmplare, ca orice alt ritual păgân, ci din porunca lui Dumnezeu dată lui Avraam: *„Acesta este legământul Meu, pe care să-l păziţi, între Mine şi voi şi sămânţa ta, după tine, tot ce este parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur. Să vă tăiaţi împrejur în carnea prepuţului vostru, să fie semnul legământului, dintre*

Mine şi voz" (V.T., Geneza 17: 10, 11). Din această revoltă, ţara iese distrusă. Cade victimă peste o

76 m iw… îi jumătate de milion de evrei, iar supravieţuitorii au avut de îndurat foarte multe chinuri.

Şi de această dată Ierusalimul, oraşul păcii pe parcursul a 4.000 de ani de existenţă, s-a bucurat foarte puţin de pace devine o ruină înecată în sângele locuitorilor ei. Până şi pietrele din zidurile locaşurilor sfinte au fost folosite la pavarea drumurilor. Peste toate acestea, ca şi cum nu ar fi fost îndeajuns, mai primesc din partea romanilor încă o lovitură, aceştia construiesc pe locul Templului lui Dumnezeu un templu al zeului Jupiter Capitolin, iar numele oraşului este schimbat în Aelia Capitolina, accesul evreilor în oraş fiind strict interzis.

Totuşi după ceva timp, împăratul Antonin cel Pios i-a autorizat pe evrei să practice circumcizia şi alte obiceiuri interzise, iar iudaismul a putut supravieţui în imperiul roman, a cărui stăpânire în Ţara Sfântă a durat până în anul 326 d.Hr.

Reamintesc faptul că mare parte a populaţiei scăpate din războiul de independenţă şi răscoala lui Bar Kokhba a ales calea exilului, la început în ţările din jurul Mediteranei, apoi mai târziu, în Evul Mediu, urcând spre nordul şi vestul Europei, Peninsula Iberică, Franţa, Germania ş.a. În special pe teritoriile Imperiului Roman. Istoria lor trebuie urmărită de-a lungul pelerinajului de peste 1800 de ani prin toată lumea.

Vom reveni pe parcurs la evreii din diaspora, pentru a ridica puţin vălul ce acoperă samavolniciile suferite pe parcursul ultimilor două mii de ani pe care i-a parcurs omenirea.

msm:

„*Şi astăzi*, *iată-ne robi*!

Iată-ne robi pe pământul pe care L-ai dat părinţilor noştri, *ca să se bucure de roadele şi de bunurile lui*!"

KT., *Neemia 9*: *36*

Robi în ţara lor

Cu voia cititorului, ne reîntoarcem la rămăşiţa evreilor din Ţara

Sfântă, ISRAEL, al cărei nume este preschimbat de romani în Philisteea-Ţara filistenilor sau Palestina.

Începând cu anul 326 d. C, când se încheia dominaţia Imperiului roman-Stăpâna cu pumn de fier-Israelul (vom păstra denumirea aceasta, pentru că este cea reală, dată de Dumnezeu) intră sub stăpânirea bizantinilor şi, mai departe, va trece pe rând în posesia perşilor, arabilor, cruciaţilor, egiptenilor, turcilor şi englezilor.

Prin bizantini, oraşul Ierusalim devine oraş creştin, iar până în anul 638 întregul Israel este creştinat. Puţin mai înainte, în anul 614, perşii invadează Ţara Sfântă şi distrug toate bisericile şi mănăstirile, bineînţeles, în urma lor rămânând foarte multe victime.

În anul 638 vine rândul arabilor conduşi de Califul Omar să cucerească Israelul, pe care îl vor stăpâni 112 ani. Ca un mic detaliu menţionăm faptul că din anul 687 până în anul 691, arabii construiesc pe locul Templului moscheea lui Omar Domul Stâncii, iar mai târziu, între anii 711 – 714, în imediata ei vecinătate, construiesc moscheea AI Acsa.

În anul 750, musulmanii abasizi din Bagdad reuşesc să cucerească Ierusalimul şi vor conduce Ţara Sfântă până în anul 969, când preiau ştafeta fatimizii, până la 1071; aceştia erau descendenţii lui Fatima, fiica lui Mahomed. Apoi pentru o

scurtă perioadă de timp, numai 28 de ani, conduc seleuşcii.

Spre sfârşitul sec. XI vor începe cruciadele. Ele constituie un Fenomen destul de complex, mai ales când încercăm să înţelegem cauzele şi modul lor de derulare. Chiar dacă se află sub spectrul ideologic religios, poartă în mod foarte vizibil amprenta motivaţiei material-politice, cu alte cuvinte, pot fi considerate mai mult expediţii coloniale soldate cu foarte multe victime, pagube materiale datorate distrugerilor şi desigur jafului făcut, strămutare de populaţii, influenţe religioase de ambele părţi etc.

Departe de a fi o nebunie colectivă, aşa cum au numit-o unii, cruciadele au fost rezultatul politicii externe dusă de papalitate şi în general de Europa apuseană. Noţiunea de creştinătate îşi pierduse deja

din caracterul ei idealist pacifist, trasat de Domnul Iisus Christos bisericii primare şi rămas doar pe paginile Bibliei. Cruciadele au fost animate de o ideologie puternică, cu un caracter ofensiv regăsit în toate păturile sociale. Altfel nici nu ar fi rezistat câteva secole. Religia a furnizat mobilul, adică eliberarea locurilor sfinte; de fapt a justificat mişcarea de colonizare, legitimând stăpânirea unui teritoriu străin. Cu această ocazie religia catolică a fost impusă în teritoriile cucerite, fapt ce explică aversiunea populaţiei locale faţă de biserica catolică până în prezent.

Pe tema cruciadelor s-au spus şi scris foarte multe şi cu siguranţă mai sunt destule de adăugat. Noi vom prezenta doar câte ceva din ce au pătimit copiii lui Israel, aflaţi „întâmplător" în calea hoardelor cruciate. Victime colaterale.

Astfel în anul 1095, la 27 noiembrie, Papa Urban al II-lea iniţiază prima cruciadă, declanşată din sudul Franţei, din Clermont, care străbate tot sudul Europei până la strâmtoarea Bosfor, unde trece pe teritoriul Asiei. Această acţiune va aduce o puternică persecuţie împotriva evreilor. De pildă în anul 1099, pe parcursul înaintării cruciaţilor spre Ierusalim, aceştia omoară peste 100.000 de evrei, iar în 15 iulie acelaşi an, când reuşesc cucerirea Ierusalimului, cad victime încă 650.000 de evrei şi musulmani.

Un an mai târziu, adică 1100, cruciaţii intră în localitatea Haifa, unde omoară în mod groaznic toţi iudeii care locuiau acolo. Nu mai vorbim de spolierea făcută cu această ocazie. Ca *waam* 79

să nu uităm, din anul 1099, Gottfried de Bouillon devine suveran peste Ierusalim şi păzitor al Mormântului Sfânt.

În anul 1147 începe o nouă cruciadă, pe parcursul căreia cad multe victime din rândul evreilor. Nu peste mult timp, adică în anul 1187, sultanul kurd Saladin reuşeşte să distrugă armata cruciaţilor într-o luptă crâncenă în Galileea, iar la 2 octombrie, acelaşi an, cucereşte şi Ierusalimul şi pune capăt stăpânirii franceze.

Cruciaţii revin, dar fără succes, în anul 1189, sub conducerea lui Barbarosa, apoi în 1202 cu o „armată" formată mai mult din copii. Încercare lamentabilă, deoarece infantila armată este decimată rapid.

În anul 1228 împăratul Friedrich al II-lea conduce a cincea cruciadă, dar şi aceasta va fi un fiasco. Până la urmă, în anul 1241, după lupte aprige cruciaţii reuşesc cucerirea Ierusalimului, însă numai pentru 3 ani. Musulmanii controlează oraşul pentru o lungă perioadă de timp.

De fiecare dată, în fiecare luptă dusă pe teritoriul Israelului, populaţia evreiască avea de suferit cel puţin din partea uneia dintre forţele combatante, dacă nu a ambelor. Nici pe traseul parcurs de hoardele cruciate nu erau lăsaţi în pace; din cauză că evreii nu ripostau cu arma în mână, erau primele victime ale jafurilor, violurilor şi uciderilor. Se găseau aproape permanent între ciocan şi nicovală. Începând cu anul 1291 cruciaţii sunt izgoniţi pentru totdeauna de pe pământul sfânt. Mamelucii vor fi suverani în Ţara Sfântă până în anul 1517, an în care sultanul turc Selim I cucereşte Ierusalimul şi apoi întreg Israelul, pe care îl vor stăpâni până în anul 1917. Doar 400 de ani!

Mai trebuie menţionat şi faptul că, în anul 1400, o puternică armată de mongoli, condusă de vestitul Tamerlan, face o expediţie de jaf şi pustiire în Israel, ca şi cum nu ar fi fost destule, şi cu această ocazie cad foarte multe victime din rândul populaţiei locale.

La un an după cucerirea Ierusalimului de către turci, în 1518, este cucerit Hebronul. Aşa cum am mai spus, este cea mai veche localitate evreiască, mare parte din populaţia ei fiind masacrată de cotropitori.

În anul 1799 Napoleon Bonaparte îşi încearcă norocul său, mai bine spus, îşi forţează soarta, încercând să cucerească Ţara Sfântă; asediază cetatea Acco, dar fără succes, apoi mai luptă contra turcilor la Meghido, localitate situată lângă muntele cu ucelaşi nume (în limba ebraică se numeşte Armaghedon muntele măcelului), situată în valea râului Isreel sau Valea lui Iosafat, aflată în N.V. Israelului. Cu acest prilej Napoleon face o profeţie fără să-şi dea seama. Aflându-se pe muntele Meghido şi privind în vale a spus: „*Aici ar avea loc să întoarcă toate armatele lumii*, *într-o luptă pe care mi-ar plăcea să o conduc*".

Este foarte adevărat că vor întoarce multe armate în acel loc, într-un viitor război, dar nu vor fi conduse de Napoleon. Sfânta

Scriptură ne spune: „*Căci iată că în zilele acelea şi în vremile acelea, când voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iuda şi ai Ierusalimului, voi strânge pe toate neamurile şi le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo Mă voi judeca cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel, moştenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărţind între ele ţara Mea… Ce vreţi voi cu Mine, Tirule şi Sidonule, şi toate ţinuturile filistenilor (palestinienilor)? Vreţi să-mi răsplătiţi vreo faptă, sau să faceţi ceva împotriva Mea? Iute fără zăbavă, voi întoarce faptele voastre asupra capului vostru*". (*V*.T., Ioel 3: 1, 2, 4).

În anul 1832 Chedive din Egipt cucereşte Israelul pentru opt ani. Astfel în 1840, turcii solicită sprijin din partea Marilor Puteri europene, acestea vin în ajutor şi reuşesc să-i izgonească pe egipteni.

Începând cu secolul XIX, apar primele semne favorabile poporului evreu, atât pentru cei rămaşi în Ţara Sfântă, cât şi pentru cei aflaţi în diaspora. Vom încerca să le prezentăm pe cele mai importante în capitolul următor.

„*Va veni Prinţul păcii divine Hohotind îi voi plânge la piept Cât mai bate o inimă-n mine îl doresc, îl iubesc, îl aştept*". *Nicidecum. Costache Ioanid*

Lumini prin tunel

Aşa cum am menţionat şi în capitolul precedent, începând cu secolul XIX apar primele semne ale unei vieţi mai uşoare pentru poporul evreu. Astfel primi paşi îi face Napoleon Bonaparte. El acordă evreilor drepturi egale cu ale celorlalţi cetăţeni francezi. În mod surprinzător şi celelalte imperii din acel timp adoptă în constituţiile lor măsuri asemănătoare. În aceste circumstanţe, s-au deschis pentru evrei posibilităţi până atunci necunoscute, mai ales din punct de vedere profesional. Nu după mult timp apar negustori, ofiţeri, miniştri evrei.

Revenim în Israel unde, începând cu anul 1846, musulmanii permit construirea primei biserici creştine din Ierusalim, Biserica lui CHRISTOS, după 600 de ani negri şi grei, plini de durere. Începând cu 1860, Sir Moise Montefiori porneşte lucrarea de reconstrucţie a Ierusalimului. Din anul 1878 până în 1948 evreii au cumpărat de la

arabi pământ, mai bine zis deşert; în acest an se înfiinţează prima colonie evreiască la Petakh Tikva, iar puţin mai târziu, în anul 1882, apar primele noi localităţi în Israel.

În anul 1905 dr. Abraham Kuyper, doctor în teologie şi prim-ministru al Olandei, care a vizitat Ţara Sfântă, s-a exprimat astfel: „*Evreii au venit în zadar. Numai Dumnezeu poate opri pecinginea deşertului care înaintează. Numai un miracol poate salva Ţara Sfântă*". Miracolul chiar s-a produs. Dar eliberarea de sub talpa străină

era încă departe.

O nouă şi puternică rază de lumină, puternică prin lucrarea Ifecută pentru toţi evreii din diaspora, dar şi din Palestina, este întruchipată de Theodor Herzl. El deschide o scurtă dar crucială etapă pe drumul renaşterii israeliene.

Theodor Herzl (Binyamin Zeev) se naşte în anul 1860, la Budapesta şi, conform obiceiului din acea perioadă, primeşte o educaţie liberală. În 1878, familia se mută la Viena, unde Herzi intră la facultatea de drept, iar după absolvire profesează ca avocat pentru scurt timp. Apoi se dedică scrierii, publicând foiletoane, povestiri, piese de teatru, pe diverse teme, unele pline de umor, altele pe un ton grav. Călătoreşte foarte mult, mai ales în Europa, având şi calitatea de trimis special al cunoscutului cotidian vienez *Neue Freie Presse*. Ajunge şi la Paris, pentru a asista la procesul Dreyfus, în urma căruia mişcat până în adâncul sufletului de modul desfăşurării acestuia, dar şi de felul cum erau trataţi evreii în general în lumea largă, publică Statul iudeu.

În cuprinsul acestei cărţi Herzi schiţează foarte limpede idealul sionist, transformând în acest fel dorinţa de întoarcere la Sion într-o reală forţă politică. În anul 1897, fiind şi fondatorul Organizaţiei Sioniste Mondiale, convoacă primul Congres Sionist la Basel în Elveţia, între 29 şi 31 august. Cu această ocazie a fost ales în unanimitate de către cei 204 delegaţi din mai multe ţări preşedinte al Organizaţiei Sioniste Mondiale.

Tot aici scria în jurnalul său: „*Am creat statul evreu la Basel*" şi

ca o profeţie adăuga: „*Dacă aş rosti aceste cuvinte cu voce tare*, *mi s-ar râde în nas*, *dar poate că peste cinci ani*, *sau cu siguranţă peste cincizeci*, *toată lumea le va accepta*".

Trebuie să amintim că Theodor Herzl este o personalitate marcantă în lupta de eliberare a poporului evreu şi a întreprins multe acţiuni în scopul înfiinţării statului ISRAEL, reuşind să impună opiniei publice mondiale faptul că evreii sunt o naţiune şi că nu se regăsesc ca stat decât în ERETZ ISRAEL pământul Israel. Este considerat a fi principalul promotor al Declaraţiei Balfour din 1917.

Aşa cum am spus, are o viaţă scurtă, dar cu un ideal bine definit şi cu toate că nu apucă momentul bucuriei de la 1948, n *m*p 83

f rămâne viu în memoria neamului său. Pe fondul unei boli de inimă mai vechi, se stinge din viaţă la doar 44 de ani, pe 3 iulie 1904. Este înmormântat la Viena, conform dorinţei sale testamentare, în aşteptarea întoarcerii poporului evreu acasă în Israel. În august 1949 rămăşiţele sale pământeşti şi ale celorlalţi membri ai familiei au fost reînhumate la Ierusalim.

Theodor Herzl, supranumit şi Regele evreilor, care numea antisemitismul tot mai făţiş o „boală incurabilă", a fost plâns de evreii din toată lumea, şi mai ales de cei din Europa de Est. A fost comemorat în multe cuvântări, articole de presă, însă ceva mai puţin în occident, deoarece acolo nu prea a fost crezut atunci când răspândea ideea sionismului. Se poate spune că Teodor Herzi a fost un profet şi, ca mai toţi profeţii, nu a fost ascultat, mai ales cât timp a fost în viaţă.

Multe dintre prezicerile sale s-au împlinit. De pildă într-o referire la evreimea din Ungaria (se ştie că evreii maghiari au acceptat foarte greu sionismul), spunea că: „*şi pe evreii din Ungaria îi va ajunge din urmă destinul lor nefast şi cu cât mai târziu se va fi în tâmpla acest lucru*, *cu atât va fi mai cumplit şi cu cât vor rămâne mai mult în ţară*, *cu atât va fi mai teribil*. *Din faţa urii antievreieşti nu este scăpare*".

Nu a trecut prea mult timp şi aceste cuvinte au prins viaţă.

După cum se ştie numai în 1941, primul ministru ungur.

Bardosy, a predat armatei hitleriste din Polonia peste 80.000

de evrei, care au fost asasinaţi. Mai mult decât atât, la 20 aprilie

1944 guvernul ungar de orientare pronazistă a prezentat lui

Adolf Eichman o petiţie. Prin ea solicita deportarea evreilor unguri, totodată oferind ajutor în realizarea acestei acţiuni de amploare, inclusiv escortarea acestora până în lagărele de concentrare. Moment oportun pentru Eichman de a promite că din cei peste 800.000 de evrei unguri nu va scăpa nici măcar unul. În ciuda numărului foarte mare de proteste, venite din lumea liberă de nazism, America, Elveţia, Suedia, amiralul

„Flotei de Balaton", Horthy Miklós de Nagybanya, numit şi regent al Ungariei, nu a schiţat niciun semn de împotrivire pentru a opri trimiterea la moarte a evreilor.

În anul 1898, împăratul Germaniei şi Prusiei, Wilhelm al II-lea, vizitează Ţara Sfântă cu ocazia inaugurării Bisericii germane din Ierusalim, Biserica Mântuitorului. O vizită la acest nivel era un moment foarte important pentru rămăşiţa lui Israel, dar şi pentru evreii aflaţi în diaspora. Să mergem mai departe, deoarece marile evenimente pentru întreaga omenire, desigur şi pentru Israel, se precipită odată cu veacul ce bătea la uşă.

Iată că pe calendarul omenirii vine şi anul 1917, an în care zgomotul primului război mondial se aude cu putere, iar bătrânul continent este zguduit nu doar de obuze şi grenade, dar şi de prăbuşirea regatelor şi imperiilor. Mulţi domnitori, ţari, conducători de state, dispar de pe firmamentul puterii. Se vedea că începuse un secol cu care nu era de glumit! Acest război nu a provocat pagube doar Germaniei sau Rusiei, ci Europei în general, evreii având de suferit enorm şi de această dată, deoarece mari comunităţi evreieşti locuiau în zonele de conflict. Evreii, ca de obicei, erau vânaţi de ambele părţi; când ruşii erau înfrânţi şi se retrăgeau dezorientaţi, îi omorau pe evrei pentru că erau simpatizanţi ai germanilor, iar când se retrăgeu tactic germanii, îi decimau tot pe evrei, pe motiv că erau informatori ai ruşilor.

Pe acest fond se ia o hotărâre de importanţă capitală pentru poporul evreu ministrul de externe al Angliei, Arthur Balfour, emite la 2 noiembrie 1917 declaraţia ce îi poartă numele; prin ea se asigura un

domiciliu naţional evreilor în vechea lor ţară, ISRAEL.

Câtă bucurie în inima evreilor împrăştiaţi prin întreaga lume? Este greu de imaginat. Dumnezeu îşi întorsese faţa către poporul său. O uşă de fier zăvorâtă straşnic timp de mii de ani acum se deschidea ca prin vis.

Sunt convins că niciun fiu sau fiică a lui Avraam, trăitori ai acestui moment, nu au putut să-şi exprime sentimentele în adevărata lor intensitate. Era ceva ce îşi doreau de mii de ani şi pentru care suferiseră extraordinar de mult.

Sosise ziua cu bun prilej pentru împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu: „*Iată voi lua pe copii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus şi îi voi aduce înapoi, în ţara lor*". (V.T. Ezechiel 37: 21). Dar după cum vom vedea, încă nu se sfârşiseră durerile pentru poporul evreu. Totuşi nu putem trece peste acest important eveniment, fără a descrie puţin cum s-a întâmplat.

În Anglia trăia un evreu venit din Rusia pe nume Chaïm Weizmann, profesor doctor în chimie. El a făcut o descoperire senzaţională, reuşind să obţină acetonă din cereale. Se ştie că această substanţă este foarte inflamabilă şi a fost folosită la producerea unor explozivi de mare putere. Cum în „arta războiului", tehnica avansată avea tot mai mult un cuvânt greu de spus, invenţia lui a contribuit considerabil la câştigarea războiului de către aliaţi. Guvernul englez l-a întrebat pe dr. Weizmann cum poate fi răsplătit. Chaïm Weizmann avea o singură dorinţă arzătoare. El a adresat rugămintea să se întreprindă ceva pentru eliberarea căii de reîntoarcere a evreilor din lumea întreagă, acasă în Israel. Dorinţa lui a fost acceptată, pentru că printre alte motive, englezii aveau nevoie ca Israelul să fie un cap de pod către coloniile lor din Asia de Est şi India. Astfel, după cum am amintit mai sus, la 2 noiembrie 1917, Lord James Arthur Balfour emite următoarea declaraţie, citită de Generalul de Allenby: „*Am marea plăcere să vă adresez, din partea Guvernului Maiestăţii Sale, următoarea declaraţie de simpatie pentru aspiraţiile sioniste ale evreilor, care a fost supusă Cabinetului şi aprobată de el. Guvernul Maiestăţii Sale priveşte favorabil înfiinţarea în Palestina a unui Cămin naţional pentru poporul*

evreu şi va face toate eforturile pentru facilitarea realizării acestui obiectiv, fiind de la sine înţeles că nu se face nimic care să prejudicieze drepturile civile şi religioase ale comunităţilor neevreşti din Palestina sau drepturile şi statutul politic de care evreii s-ar putea bucura în vreo altă ţară. V-aşti recunoscător să aduceţi această declaraţie la cunoştinţa Federaţiei Sioniste". Cu această ocazie dr. Weizman a spus: „*Auzim paşii lui MESIA*!"

Oh! Dacă acesta declaraţie ar fi venit măcar cu o mie de ani mai devreme, ce bine ar fi fost. Dar să nu uităm că Dumnezeu se ţine de cuvânt întotdeauna, indiferent că este vorba de o binecuvântare sau de un blestem. Totuşi să mergem mai departe şi vom afla cum s-au derulat lucrurile.

La 9 decembrie 1917, trupele engleze cuceresc Ierusalimul, iar în anul următor întreg Israelul şi astfel se încheie dominaţia turcă de 400 de ani. În anul 1922 Liga Naţiunilor actualmente O.N.U. Încredinţează Angliei mandatul asupra Palestinei. La

86

14 mai 1948, David Ben Gurion proclamă STATUL DEMOCRAT ISRAEL.

Cu îngăduinţă din partea cititorului, voi reveni asupra acestui deosebit de important moment.

În continuare, aş dori să începem un nou capitol şi, cu riscul de a vă plictisi ori îndurera, să mai prezentăm câte ceva din bilanţul groazei şi al distrugerii poporului evreu. Sunt sigur că pentru mulţi sunt fapte cunoscute, dar pentru şi mai mulţi nu şi nu ştiu cum se face, dar tocmai cei din urmă îşi dau cu părerea că evreii au trăit bine şi nestingheriţi întotdeauna şi oriunde s-au aflat.

„… Un ţipăt *se aude în Rama*, *plângeri şi lacrimi amare*: *Rahela îşi plânge copiii şi nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt*!" *V.T., Uremia 31*: *15*

Valuri de sânge

Revenim la evreii din diaspora pentru a descoperi foarte puţin din oceanul de suferinţă îndurat în ultimul mileniu

Vom începe această scurtă cronologie cu anul 1017 d. C, când

Papa Benedict al VIII-lea dă ordin ca toţi evreii din Roma să fie decapitaţi, iar trei ani mai târziu completează acest ordin înfiorător cu un altul, în care se hotăra arderea pe rug a celor rămaşi. Probabil se tocise securea călăilor sau cine ştie?

În anul 1066 se abate un val de cruzimi şi crime peste evreii din Spania, unde exista o comunitate destul de numeroasă; multe familii au rămas îndurerate în acel an, nu datorită jafului suferit, cât a sângelui nevinovat, curs din abundenţă.

După cum am mai spus, în anul 1095, începe prima cruciadă şi odată cu ea o puternică persecuţie contra evreilor, care va dura sute de ani. Astfel, un an mai târziu, în Renania, cruciaţii măcelăresc peste 12.000 de evrei şi tot cruciaţii omoară toţi evreii din Praga.

Începând cu anul 1146, toate sinagogile din Spania au fost închise, evreii fiind nevoiţi să-şi practice religia în secret. Deja populaţia evreiască era obligată să poarte o tunică albastră şi o scufie de aceeaşi culoare, ca semn distinctiv.

În anul 1171 toţi evreii din localitatea Blois, Franţa, sunt prinşi şi arşi de vii pe rug, indiferent de sex sau vârstă. De fapt aceste criterii nu vor conta absolut niciodată şi în multe situaţii femeile şi copii erau primele victime, procedeul contând şi ca formă de tortură pentru bărbaţii obligaţi să asiste la îngrozitoarele crime.

În anul 1179, Papa Inocenţiu al III-lea impune în Conciliul de la Laterau ca evreii să trăiască în cartiere separate, înconjurate de ziduri cu porţi bine închise pe timpul nopţii. Astfel apar primele ghetouri. Denumirea de ghettou este adoptată mai târziu şi, după cum susţin specialiştii, provine de la denumirea cartierului evreiesc din Veneţia, situat lângă turnătoria de metale a oraşului (în limba italiană, turnătorie = getto). Odată cu al doilea război mondial, cuvântul căpătă un sens dramatic, exprimând în primul rând, izolarea, mizeria şi suferinţa îndurate de poporul evreu, iar mai târziu şi de alte naţionalităţi, în America mult visată, când evreii reuşeau ieşirea din ghetto, locul era ocupat de populaţia de culoare, portoricani sau alte naţionalităţi, dar de multe ori se întâmpla şi invers.

Anul 1189 aduce multe victime în rândul evreilor din Anglia, în

mai toate oraşele aceştia fiind supuşi la o mulţime de batjocori, chinuiţi, omorâţi fără milă; pe lângă acuzele obişnuite se mai adaugă şi aceea de omor ritual, subiect comentat în primul capitol.

La anul 1209, altă localitate din Franţa, Beziers, rămâne fără locuitori evrei, aceştia fiind omorâţi cu bestialitate.

În anul 1215, acelaşi Inocenţiu al III-lea impune în Conciliu ca toţii evreii să poarte uniforme şi insigne cu Maghen David Scutul lui David (steaua cu şase colţuri). Metoda aceasta nu va fi uitată, fiind preluată mai târziu şi de alţii, la fel de „inocenţi". Mergem pe teritoriul Germaniei, unde în anul 1221 cartierul evreiesc din oraşul Erfurt este distrus şi toţii evreii măcelăriţi, în anul 1241, ghetoul din Frankfurt este prădat şi peste 200 de evrei sunt ucişi cu sânge rece.

În anul 1242, Ludovic al IX-lea, rege al Franţei, ordonă distrugerea prin foc a tuturor exemplarelor din Talmud (Vechiul Testament în limba ebraică şi interpretarea sa dogmatică) deţinute de evrei, aceasta fiind o pierdere imensă pentru poporul evreu, iar din 1269, acelaşi rege impune evreilor să poarte un semn distinctiv pe haine, o pecete a infamiei. Cât a fost la putere, evreii au avut foarte mult de suferit şi e greu de înţeles cum la ora actuală acest om poate fi numit sfântul Ludovic.

l)

11…

În anul 1247, din nou în Franţa, toţi evreii din oraşul Valréas sunt nimiciţi cu desăvârşire. În anul 1265, în oraşul Sânzig, situat pe malul Rinului, în Germania, toţii iudeii sunt omorâţi cu multă cruzime, iar cinci ani mai târziu, toţi evreii din localitatea Weinsburg-Bavaria împărtăşesc aceeaşi soartă.

În anul 1278, în Anglia sunt vânaţi peste 300 de conducători religioşi evrei şi executaţi prin spânzurare.

Între 1283 – 1288, toţi evreii din localităţile Kreutznach, Mainz, Melirichstadt, München, Wesel, Boppard, Kobern, Kirn, Lanstein, Braubach, Bonn şi altele sunt masacraţi în fel şi chip. Numai în Bonn, de pildă, au fost ucise 104 persoane.

În anul 1290 Regele Angliei Eduard I hotărăşte expulzarea

tuturor evreilor din ţară, ordin îndeplinit conştiincios până în anul 1294. Am putea spune că a fost o măsură mai blândă decât altele de până atunci.

În 1298, prin persecuţia cavalerului Rindfleisch, sunt distruse 146 de comunităţi evreieşti din sudul Germaniei şi Austria. În „eroismul" său, amintitul cavaler şi armata să fac peste 20.000 de victime, mai ales în localităţile: Nürnberg, Bamberg, Rottingen, Berching, Krautheim, Mosbach, Würzburg, Windsheim, Rotenburg, Heilbronn, Sindelfingen etc.

În anul 1306, Regele Filip al II-lea ordonă izgonirea tuturor evreilor din Franţa. Dar probabil că nu a reuşit, căci între 1321 – 1328, sunt decimaţi peste 10.000 de evrei din sudul Franţei, în anul 1332, la Uberlingen, în Germania, sunt arşi pe rug 400 de evrei.

Cu siguranţă pare incredibil, dar în cursul anului 1348, sunt omorâţi în toată Europa peste un milion de evrei, pe motiv că ei răspândeau epidemia de ciumă ce bântuia pe continent. Au fost distruse atunci comunităţile evreieşti din: Lindau, Horb, Esslingen, Reutlinggen, Augsburg, Colmar, Nürnberg. Persecuţia continuă şi anul următor, în special pe teritoriul Germaniei şi Elveţiei de astăzi. La Strasbourg sunt arşi în public peste 2000 de evrei.

În anul 1355, Papa Benedict al XIII-lea ordonă dărâmarea Sinagogii din Praga, cu acest prilej desigur cad şi multe victime din rândul populaţiei evreieşti. Dar asta este puţin, pentru că între 1350 şi 1419, tot cu acordul aceluiaşi papă, predicatorul dominican Vicente Ferer

(canonizat ulterior!!!) incită populaţia în predicile sale, la atrocităţi antisemite. Au loc multe răbufniri pe acest fond şi culminează cu anul 1391 în Sevilla, Spania, când sunt rase de pe faţa pământului 23 sinagogi şi peste 5.000 de familii ucise.

Pe parcursul aceluiaşi an, numai în Spania au fost arşi pe rug mai mult de 20.000 de evrei. Chiar dacă unii evrei se converteau la creştinism şi teoretic ar fi trebuit să beneficieze de aceleaşi drepturi ca băştinaşii, tot marginalizaţi erau, lumea îi numea conversos sau maranos termen foarte jicnitor care derivă de la cuvântul porc şi erau

consideraţi mult mai periculoşi decât înainte de a se converti. În consecinţă aveau mai mult de suferit.

În acelaşi an, la Enz sunt arşi de vii 200 de evrei, iar în 1404 la Salzburg sunt arşi pe rug toţi evreii care au fost prinşi.

La Viena, în anul 1421, sunt arşi pe rug 212 evrei.

Începând cu anul 1478, în Spania se instalează la putere temuta Inchiziţie naţională, autoritate bisericească catolică. Ea îşi dă toată silinţa să nu rămână în urmă la capitolul crime. Aceasta se petrecea sub pretextul luptei împotriva ereziei. În anul 1483, organizaţia este pusă sub control central, iar în fruntea ei este numit stareţul dominican Toma de Tourquemada. Numai în cursul anului 1483, temutul şi zelosul Tourqemada ordonă arderea în public a peste 3200 de evrei. Pe parcursul existenţei sale, această organizaţie criminală a făcut peste 341.000 de victime, mulţi au fost ucişi, dar şi mai mulţi torturaţi şi mutilaţi. Ne putem imagina că foarte mulţi dintre aceşti martiri erau evrei.

În anul 1492, Ferdinand al II-lea de Aragon şi Izabela de Castilia au pornit o politică anti-evreiască de concepţie proprie, lipsită de manşete albe. În consecinţă, ordonă izgonirea din Spania a tuturor evreilor rămaşi în viaţă pe motiv că nu acceptau creştinarea. Altminteri acesta a fost singurul motiv real dar nedrept al persecuţiilor antievreieşti de oriunde. Este bine ştiut că în general evreul, indiferent unde trăia, în ghettou sau liber printre creştini, ducea o viaţă morală. La fel de bine se cunoaşte şi următorul aspect: creştinii îi alungau pe evrei în cele mai multe situaţii din invidie, pentru simplul fapt că acestora le mergea mai bine în orice făceau. De pildă alungau pe evreii bancheri pe motiv că erau cămătari, apoi se apucau ei de aceste activităţi şi, din lăcomia de a câştiga mai repede sume considerabile, deveneau într-adevăr cămătari greu de stăpânit. Practicau dobânzi exorbitante, iar rapacitatea lor devenise notorie. Dante în Divina Comedie îi condamna pe creştinii cămătari în cercul cel mai de jos al Purgatoriului (în tradiţia catolică loc şi timp de chin în vederea purificării de păcate a celor decedaţi).

În anul 1494, Inchiziţia a promulgat Bula Vrăjitoarei. Prin acest

ordin abject, mii de femei evreice din toată Europa sunt omorâte pe motiv că ar fi vrăjitoare. Faptul este greu de probat şi de crezut, deoarece legile Vechiului Testament, date evreilor de Dumnezeu, interzic cu desăvârşire practicarea vrăjitoriei, după cum este scris: „*Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă fiul ori fiica prin foc*, *nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor*, *cititor în stele*, *vestitor al viitorului*, *vrăjitor*, *descântător*, *nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul*, *nimeni care să întrebe morţii*. *Căci cine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului*". (V.T., Deuterenom 18: 10, 11, 12). Deci curăţenia pleca din interior şi nu era nevoie de epurarea venită din afara poporului evreu.

În plus, chiar dacă trebuia aplicată pedeapsa capitală, această poruncă fusese dată pentru evrei deoarece ei conviețuiau după legea Vechiului Testament, ea nu era valabilă şi pentru creştini, aceştia „trăiau" după cuvintele Domnului Iisus Christos.

În realitate era vorba despre obiceiuri vechi de când lumea, adică afumarea diverselor obiecte de îmbrăcăminte în scopul măritişului sau a vindecării beteşugurilor fizice. Basme ca peste tot! De aici şi până la rug nu a fost cale prea lungă.

Hoţul strigă hoţii, deoarece în lumea creştină vrăjitoria este la rang de cinste, iar. Rugăciunea Domnească, dată ca model de rugăciune şi trăire de către Domnul Iisus Christos, este folosită în mod frecvent ca descântec (îi zice de deochi). Nu mai vorbim de mulţimea vrăjitoarelor şi vrăjitorilor autodeclaraţi, care au obrăznicia de a susţine că de fapt nu fac altceva decât magie albă şi aceasta nu reprezintă un păcat; ei lucrează cu Duhul lui Dumnezeu, nicidecum cu duhurile rele, cum procedează cei ce se ocupă cu magia neagră.

Blasfemie nemernică: pe lângă faptul că păcătuiesc foarte grav, ei îndrăznesc să facă din Duhul Sfânt complicele semnal

nelegiuirii lor. Îmi pare rău dar trebuie să amintesc faptul că în România contemporană, vrăjitoria şi ghicirea are foarte mulţi adepţi, gurile rele spun că ar fi pe primul loc din Europa şi cam pe locul al treilea din lume! Poate nu este chiar aşa, dar oricum fenomenul a atins

cote îngrijorătoare şi ar trebui să fie un semnal de alarmă pentru populaţia creştină sau măcar pentru conducătorii bisericii oficiale.

În anul 1496, prin decretul lui Maximilian I, sunt izgoniţi toţi evreii din Austria, iar peste un an, cei din Portugalia.

În anul 1504, toţi liderii evrei din Moscova şi împrejurimi sunt arşi pe rug şi familiile lor împrăştiate, iar proprietăţile jefuite ca întotdeauna.

Odată cu venirea la putere a lui Ivan IV Vasilieveci, alintat cu numele de Ivan cel Groaznic, o puternică furtună se abate asupra evreilor din Rusia. Astfel Ivan porunceşte ca toţi evreii ce refuză botezul creştin să fie înecaţi, cei ce au scăpat vor fi expulzaţi mai târziu din teritoriul rusesc.

Pe parcursul secolului XVI cad multe victime din rândul evreilor pe tot continentul, nu mai vorbim de pagubele materiale, care, chiar dacă nu erau însemnate valoric, reprezentau toată agoniseala victimelor.

Deja după anul 1500, în Germania se conturează tot mai bine atitudinea antisemită. Apare o nouă jignire Judensau, „*evreul porc*”; evreul nu era considerat om, ci o specie de animal sau de diavol. Peste secole, naziştii aveau să-i numească la fel, dar şi „*bacili*” sau „*microbi*”.

În „artele” grafice, evreii erau reprezentaţi prin diverse imagini jignitoare cum ar fi: viţel de aur, bufniţa, scorpionul, iar spre sfârşitul perioadei medievale, aşa cum spuneam, apare o nouă imagine, scroafa. Diversitatea dar şi lipsa de pudoare a imaginilor pe această temă este foarte mare şi nici nu merită a fi reproduse aici, dar vă pot spune că cele mai vulgare obscenităţi erau considerate de-a dreptul lăudabile şi aşezate la loc de cinste. Toate acestea nu sunt de domeniul trecutului, deoarece la ora actuală mai există în Europa circa 30 de biserici şi catedrale care nu au renunţat la aceste imagini profund jignitoare la adresa poporului evreu. De exemplu: biserica de stat din Wittemberg.

Motivul principal ar fi valoarea istorică a imaginilor!

Odată cu apariţia tiparului, folosirea imaginii indecente a proliferat rapid devenind omniprezentă în Germania şi nu numai.

Apărea nu doar în cărţi, dar şi în multe periodice, gravuri, picturi, faianţe şi porţelanuri. Efectul acestui proces nu a fost altul decât dezumanizarea evreului, proces care îşi punea amprenta asupra imaginarului poporului german, încet dar sigur.

Începând cu sec. XVI, în spaţiul mediteranean apare un nou tip de afacere: comerţul cu sclavi şi mai ales de sclavi evrei, consideraţi cei mai valoroşi, la bază aflându-se falsa părere că toţi evreii erau foarte bogaţi. Răpitorii cei mai periculoşi erau membrii bandei „Cavalerii Sfântului Ioan", care îşi aveau cuibul în insula Malta, ultimul centru al comerţului cu sclavi din Europa. În cele mai multe situaţii se cereau sume exorbitante la vânzarea sau răscumpărarea unui evreu, şi oricum datorită condiţiilor foarte vitrege de sechestru, victima avea şanse minime de supravieţuire. Acest negoţ infam va funcţiona o perioadă destul de lungă, circa 300 de ani, până când Napoleon Bonaparte a reuşit să-i pună capăt.

Începând cu luna mai 1555, cardinalul Caraffa, renumit ca înfocat reprezentant al Inchiziţiei, devine papă Paul al IV-lea. După circa două luni de şedere pe „înaltul scaun" adoptă soluţia veneţiană a ghetoului, la Roma; astfel pe data de 14 iulie 1555 emite *Bula Cum nimis absurdam*, în care se stipula că toţi evreii din oraş nu vor mai locui împreună cu creştinii şi se vor muta pe malul stâng al Tibrului, iar perimetrul în care vor locui va fi înconjurat de un zid. În acelaşi timp a executat un raid şi printre conversos din Ancona, unde, pentru a nu se plictisi, ordonă arderea pe rug în public a douăzeci şi cinci dintre ei, împreună cu cărţile lor religioase.

Urmaşul lui Paul IV, papa Pius V, nu s-a lăsat mai prejos în cruzimea dezlănţuită asupra evreilor, adăugând, prin *Bula Haebraeroum Gens* (Ginta Evreilor), expulzarea comunităţii evreieşti vieţuitoare pe acele meleaguri încă din antichitate. Decât omorâţi în diverse feluri, mai bine alungaţi dar unde să fugă? Indiferent unde se duceau nu erau bine primiţi…

În anul 1574, peste Oceanul Atlantic, în Mexic, sunt arşi pe rug 897 de evrei cum vă spuneam, nu erau lăsaţi în pace nici unde în lume.

94 – … îmi în anul 1648, pe teritoriul Rusiei şi Ucrainei, cazacii

conduşi de Bogdan Hmelnitki măcelăresc peste 12.000 de evrei. În acelaşi an aceiaşi cazaci fac un mare masacru în Polonia.

Tot în 1648, evreii din Hamburg sunt expulzaţi din motive inventate. În realitate împăratul Friederich cel Mare era foarte nemulţumit de contribuţiile financiare aduse de aceştia la bugetul ţării, şi mai ales la cel personal. Nu se cunoaşte numărul exact al victimelor, oricum, per total, în cele trei ţări (Germania, Austria, Ungaria) au fost mii de morţi şi peste 300 de comunităţi evreieşti au fost distruse, în anul 1650 din nou în Rusia sunt ucişi cu bestialitate de către cazaci peste 200.000 de evrei.

La 28 februarie 1670, împăratul Austriei Leopold I, un iezuit convins, promulgă edictul expulzării tuturor evreilor din Viena, având ca termen final de execuţie sărbătoarea de Rusalii. Evident măsura este îndeplinită în forţă, evreii fiind supuşi la molestări şi, ca întotdeauna, la jafuri. Toate acestea din cauza superstiţiilor religioase ce bântuiau mintea tulbure a împăratului.

Între anii 1679 – 1692, pe teritoriul Spaniei sunt arşii mii de evrei prin judecăţile numite autodafe-uri. Acestea se executau după următoarea regulă: dacă evreul în cauză accepta creştinarea, era ucis prin altă metodă şi apoi ars, cei care refuzau botezul creştin erau arşi de vii. Între anii 1704 – 1769 pe teritoriul Portugaliei se aplică aceeaşi metodă câtorva mii de iudei.

În anul 1711 ghetoul din Frankfurt este incendiat, mulţi evreii cad victime şi întreaga comunitate rămâne fără un acoperiş deasupra capului.

În anul 1734, tot cazacii din Polonia ucid fără milă aproximativ 20.000 de evrei.

În anul 1818 la Würzburg, sunt omorâţi foarte mulţi evrei, scapă doar patru sute, care sunt izgoniţi. Se scanda: HEP! HEP! (Hierosolima est perdita, Ierusalimul este pierdut). Şi chiar dacă semnificaţia este oarecum pierdută sau denaturată, acest strigăt se mai aude şi astăzi la competiţiile sportive sau cu alte ocazii (cu mulţi ani în urmă, mă găseam într-o tribună şi în jurul meu se scandau cu fervoare aceste cuvinte şi, necunoscându-le semnificaţia, m-am trezit că acompaniam

şi eu. După un timp am întrebat un coleg de lângă mine ce înseamnă de fapt acest hep; respectivul nu a vrut să îmi spună sau poate nu ştia nici el mai mult, decât că are o semnificaţie ascunsă. Nu ştiu dacă are vreo importanţă şi nu doresc să insinuez nimic, dar tipul era de origine germană, după mamă; este drept nu era prima oară când sesizam reţineri din partea lui faţă de cei din jurul său, dar nu acordasem prea multă atenţie; ceva mai târziu mi-a dat de gândit. Apoi am dat uitării această întâmplare, iar când a venit momentul să aflu semnificaţia acestor cuvinte, am rămas stupefiat. De altfel, individul era foarte mândru de origini, înţeleg că una din cauze provenea şi din educaţia primită în casa părintească, aspect întâlnit frecvent şi la alte etnii).

În anul 1871, începe la Odessa primul pogrom împotriva evreilor, primul dintr-un lung şir, fiind provocat mai ales de negustorii greci. Pogromurile s-au răspândit cu precădere în zonele de influenţă ale naţionaliştilor slavi, practicanţii unui antisemitism violent, în speţă pe teritoriul Rusiei, Ucrainei, Poloniei. Astfel până la începutul primului război mondial cad peste 100.000 de victime, cu precădere sub Ţarul Nicolae al II-lea, când evreii au simţit mâna de fier a acestuia. În scurt timp după preluarea puterii, ţarul s-a înconjurat de antisemiţi înveteraţi, nutrind convingerea că cele mai multe pogromuri sunt provocate de fapt tocmai de către evrei, numiţi în discursurile salejidani.

De pildă, conform politicii de recrutare militară, pe timpul ţarului, orice tânăr evreu între 12 – 18 ani era recrutat pentru doar 25 de ani, dar limita de jos cobora în mod frecvent la şapte ani. De regulă aceştia nu îşi mai revedeau familia, mureau înainte de expirarea termenului de încorporare, aşa cum au murit foarte mulţi în războiul ruso-japonez; alţii se converteau la creştinism sub presiunea batjocurii şi a torturii.

În Damasc, la 1840, toţi liderii evrei sunt schingiuiţi şi mulţi îşi pierd viaţa, la fel se petrece şi în Maroc, în anul 1864.

În anul 1881 este asasinat Ţarul Rusiei, Alexandru al II le-a, şi după cum poate aţi ghicit deja, fapta este pusă pe seama evreilor. Ca urmare au avut loc groaznice pogromuri, toate acestea fiind

orchestrate cap-coadă de ministrul de interne Ignatiev. Numai la Kiev şi în împrejurimile sale sunt masacraţi nu mai puţin de 792 evrei.

Adevărul este cu totul altul, atentatul era opera unei mici dar foarte bine închegate organizaţii naţionaliste, „*Norodnaia Volia*", ai cărei membri evident erau numai ruşi pur sânge. De altfel autorul propriu zis, Ignaţiu Grânevitki, avea trăsături tipic ruseşti, adică faţă rotundă şi plină, nasul mare (şi roşu probabil). După atentat presa antisemită vorbea despre autor ca fiind un individ cu trăsături orientale, nas coroiat, etc.

Aşa cum am mai spus, până la declanşarea primului război cad zeci, sute de mii de victime. Masacrul se întinde în peste o mie de oraşe, şi nu se ţinea cont de nimic: bărbaţi în putere, bătrâni, femei, fete violate şi ciopârţite cu o cruzime de nedescris, copii omorâţi în faţa părinţilor. Crima împotriva evreilor devenise pandemică şi nu mai putea fi controlată de nimeni. De exemplu, în anul 1891 au fost izgoniţi din Moscova peste 10.000 de evrei, consecinţă a izbucnirilor spontane. Nu mai punem la socoteală expulzările şi jaful, care de multe ori aveau aspect cât se poate de legal.

Invariabil, mai devreme sau mai târziu, indiferent unde se aflau, evreii la început erau victime directe ale populaţiei băştinaşe şi apoi chiar ale statului respectiv, care din tolerant devenea spoliator.

Între 1903 – 1906 au loc pe teritoriul Rusiei peste 600 de pogromuri. Fenomenul atinsese de mult cote foarte alarmante şi parcă nu se mai sfârşea.

Cel mai cunoscut prin amploarea sa a fost pogromul de la Chişinău din anul 1903, când au fost ucişi 45 de evrei şi peste 500 de răniţi, înfăptuindu-se foarte multe jafuri şi violuri. Ne aplecăm numai puţin asupra acestui pogrom pentru a afla cum funcţiona maşina antisemitismului. Astfel în 1894, un anume Pavolaci Kruşevan, un jurnalist antisemit, înfiinţează la Chişinău un ziar numit Bessarabetz (Basarabia). În această publicaţie demarează o campanie antisemită furibundă; găseşte sprijin chiar şi de la autorităţi, beneficiind de ajutoare băneşti din partea acestora. Mai mult, viceguvernatorul regiunii, un anume Ustrugov, era colaborator la ziarul lui. Această

publicaţie avea un tiraj destul de mare, 20.000 de exemplare, şi era distribuit la toate instituţiile: şcoli, biblioteci, poliţie, armată, dar şi la biserici.

HHHHA»;, 97

În scurt timp, acelaşi Kruşevan pune bazele mai multor societăţi antisemite în Chişinău. Speculând tensiunile deja existente în oraş datorate şi unei dezvoltări economice foarte rapide, care nu permisese o bună închegare socială, Kruşevan devine organizatorul revoltelor de la început de secol şi anii următori. El recrutează tot felul de huligani din împrejurimile Chişinăului, în multe cazuri aducând forţe din comunităţile de macedoneni şi albanezi, aflate în zonă, pe care le înarma cu bâte şi răngi, de cele mai multe ori indicându-le şi adresele evreilor din oraş.

Aşa s-a ajuns la pogromul din 1903, când au căzut atâtea victime, multe schingiuite inimaginabil: li s-au înfipt cuie în ochi, femei gravide cu pântecele spintecat, fete şi mame deopotrivă violate în faţa taţilor…

La scurt timp după acest pogrom izbucneşte un altul, cel de la Gomei, un oraş cu populaţie predominant evreiască. Aici evreii reuşesc a se organiza şi opun rezistenţă împotriva pogromiştilor.

În Odessa aceluiaşi an, într-un pogrom de mare amploare, care a durat patru zile, au fost omorâţi peste 400 de evrei.

Evident, în aceeaşi perioadă de timp migraţia evreilor era tot mai intensă. Astfel din Moscova anului 1891 şi împrejurimi, fug peste 110.000 de evrei ruşi, iar anul următor 137.000. În anii 1905 – 1906, peste 200.000 de evrei au plecat spre partea de vest a Europei sau către continentul american.

Nu puţine au fost cazurile când evreii se trezeau din lac în puţ, deoarece şi în Europa de Vest erau supuşi tot mai intens măsurilor represive. De pildă în Berlinul anilor 1880 – 1881, bande organizate atacau evreii în plină stradă. Cafenele sau alte locuri publice, sinagogile şi magazinele lor erau devastate. Aceste fapte nu se petreceau doar în oraşele mari, nici măcar provinciile nu erau scutite de manifestări violente. Antisemitismul se propaga cu mare iuţeală mai ales în rândul

păturii de mijloc a societăţii. Cei mai virulenţi membrii erau studenţi, institutori, secretari, mici funcţionari, membri ai diverselor organizaţii şi culte de tip naturist, adversari ai sacrificiului animal pentru consum. În multe dintre situaţii se găseau şi aristocraţi dispuşi să pună umărul la hăituirea evreilor din diaspora.

Încă din sec. XVII se formase convingerea în lumea creştină că la evrei înşelăciunea este congenitală, iar iudaismul este sinonim pentru minciună, de unde, desigur, cuvântul evreu era sinonim cu escroc. Această convingere nu s-a pierdut nici măcar în zilele noastre. Evreii nu au înşelat şi nu înşală pe nimeni, mai corect, dacă vreţi, singurul lucru pe care evreii l-au speculat vreodată a fost lipsa de ştiinţă, cultură şi aşa mai departe, ca să nu zicem prostia altora. Îmi cer iertare pentru intervenţie, personal nu am văzut un evreu păcălind pe cineva de altă naţie, dar în schimb am văzut, în foarte multe situaţii, reprezentaţi ai diverselor popoare, indiferent de culoare ori religie, înşelând cu multă plăcere pe oricine puteau, făcând din înşelătorie un mod de viaţă la mare căutare. Dar să reuşeşti a înşela un evreu era considerat un act de mare bravură. Societatea însăşi încuraja astfel de fapte, până şi literatura pentru copii, de pildă basmul popular Evreul în ghimpi al fraţilor Grimm. Chiar şi seraficul Goethe şi-a adus contribuţia la inocularea societăţii cu antisemitism, cum de altfel au făcut mulţi reprezentanţi ai culturii europene. Dispreţul faţă de poporul evreu transpare chiar şi din cântecele populare.

De foarte multe ori, când evreii erau expulzaţi dintr-un oraş şi încercau stabilirea în altul, autorităţile clericale din zonă considerau aceasta ca o crimă de lezmajestate divină, evreii fiind consideraţi duşmanii de moarte ai Domnului Iisus Christos şi ai bisericii Lui. Mulţi dintre evrei emigrau în America de Nord, dar chiar şi aici, pe noul pământ al făgăduinţei, au fost supuşi la foarte multe ofense şi chiar manifestărilor antisemite. De pildă în statul Carolina de Nord, nimeni nu avea acces la funcţii publice dacă nu era creştin protestant.

Apăreau dese conflicte privind ziua de Sabat şi Ziua Domnului, adică între sâmbătă şi duminică. Astfel în anul 1816, un evreu pe nume Abraham Wolf este condamnat de un tribunal al statului Pennsylvania

pentru că a muncit în Ziua Domnului. Şi cu toate că evreii din America au trăit mult mai liniştiţi decât oriunde în altă parte, şi mulţi au prosperat, foarte rar sunt amintite greutăţile prin care au fost nevoiţi să treacă. Erau obligaţi să conviețuiască în locuinţe aglomerate şi insalubre, de multe ori erau nevoiţi să stea câte zece douăsprezece persoane într-o cameră de câţiva metri pătraţi. După cum am mai menţionat, ghetourile americane au fost locuite la început de evrei, abia apoi de alte naţionalităţi. Evreii munceau din greu în diverse ateliere, mai ales în ţesătoriile de bumbac şi atelierele de confecţii, ei fiind motorul principal de ridicare a nivelului de trai în societatea americană. Deja la începutul anilor ’20, asupra comunităţii evreieşti din S.U.A. plana tot mai multă ură şi aceasta se puteau observa cu uşurinţă în multe publicaţii, piese de teatru, cărţi. Mai mult, în anul 1921 se publică şi prima ediţie americană *a*. *Protocoalelor înțelepților Sionului*, despre care se spunea că este mai periculos decât dinamita!? apoi este bine cunoscută campania antisemită a lui Henry Ford, tătucul automobilului. Pe lângă mult suflet, el a pus la bătaie şi bani (că doar avea de unde) pentru denigrarea evreilor. Este drept că în anul 1927 s-a calmat, şi-a reconsiderat atitudinea şi şi-a retras public toate afirmaţiile mincinoase şi profund jignitoare la adresa poporului evreu, cerându-şi totodată iertare pentru absolut tot răul făcut.

Astfel de cazuri sunt foarte rare, dar sămânţa odată plantată face roadă, nu toată şi nu pe orice teren, dar face şi, mai devreme ori mai târziu, apar lăstari. Nu mai vorbim de admiraţia de care Ford se bucura în rândul naziştilor germani, Hitler în persoană îl acoperea de elogii, iar când a luat puterea, l-a şi decorat; Himmler susţinea că numai lectura scrierilor lui Ford i-a deschis ochii asupra pericolului evreiesc. Miroase a linguşeală ieftină, nu peste mult timp ea va fi întâlnită şi la alte curente.

În anul 1929, în oraşul Hebron din Israel, sunt ucişi în mod groaznic toţi evreii prinşi, scapă foarte puţini care reuşesc să fugă. Nu erau primii scăpaţi, dar întotdeauna erau foarte puţini şi singurul lucru salvat era însăşi viaţa lor.

În mod sigur, vi se pare cam exagerat numărul victimelor de-a

lungul acestor ani, asta şi pe motiv că în multe cazuri istoria cu ifosele ei prezintă faptele după interesul sau bunul plac al celor ce o scriu. Pentru edificare recomand consultarea următoarelor lucrări: *O istorie a evrei*lor – *Paul* Johnson, *Evreii Dumnezeu şi Istoria* Max Dimont, ambele la editura Hasefer, *Ce se va întâmpla cu lumea aceasta*?

— Joachim Langhammer.

M isiunea Evanghelică Bad Sazuflen, Germania.

De cele mai multe ori victimele din rândul populaţiei evreieşti nu sunt menţionate ca evrei, ei sunt: spanioli, germani, francezi sau alte naţionalităţi şi desigur creştini. Aceeaşi metodă este aplicată şi atunci când era vorba despre autorul unei lucrări, descoperiri sau invenţii, respectivul nu este prezentat ca evreu, el este un demn şi stimabil cetăţean german, francez ş.a.

Pe calendarul groazei vine anul 1933. Pentru cine nu ştie, este un an de referinţă pentru Germania nazistă, dar şi pentru actualii simpatizanţi, deoarece ajunge la putere Adolf Hitler. Persecuţia evreilor devine foarte puternică aproape în toată Europa.

Ce s-a petrecut între anii 1933 – 1945 este mai mult decât antisemitism, nu vă spun nişte noutăţi. Aceste fapte groaznice au fost şi sunt intens mediatizate. Chiar dacă la început, erau înconjurate de un mare secret, ele nu s-au petrecut într-un colţ şi au devenit repede cunoscute. Oricum trebuia să ştie toată lumea şi, ce este mai important, să nu uite nimeni niciodată.

Cu îngăduinţa cititorului, pentru perioada de timp mai sus amintită, doresc să deschidem un nou capitol.

„Din faţa urii antievreieşti nu este scăpare!" *Theodor Herzl*

Catastrofa

Catastrofa – ŞOA în limba ebraică este denumirea folosită mai ales pentru perioada de calvar suferită de poporul evreu în timpul celui de al doilea război mondial. De ce? Simplu. Asta a fost! Chiar dacă părerile cu privire la această denumire sunt împărţite, cuvântul reflectă cel mai fidel realitatea. Indiferent de nume, se poate spune că atunci frânele civilizaţiei umane au fost foarte şubrede, au cedat la prima atingere.

Când s-a declanşat campania menită să scape lumea de evrei, circa 70.000 dintre ei au reuşit să plece în Palestina; drept urmare muftiul-şef din Ierusalim, Hagi Amin el Husaini, foarte ostil întoarcerii evreilor acasă, în ţara lor, dă fuga la Berlin, chipurile într-o vizită de curtoazie la Adolf Hitler. Gura lumii spune că el i-a fixat acestuia din urmă mai bine ideea că dacă nu scapă de evrei nu va reuşi să creeze statul milenar, împărăţia de o mie de ani sau al III-lea Reich visat de sângerosul Hitler. Nu ştiu exact dacă a fost aşa, dar în orice caz, cu siguranţă s-au influenţat reciproc, deoarece amândoi erau antisemiţi până în măduva oaselor. Husaini era cel mai important opozant al Marii Britanii în Orientul Mijlociu, iar când naziştii au apărut pe firmamentul politic al Europei, a făcut cauză comună cu ei, susţinând cu ardoare aplicarea soluţiei finale. Despre aceste afinităţi ale Germaniei şi Europei occidentale în general cu lumea arabă vom mai discuta. Ele sunt încă de mare actualitate.

Nu era Hitler primul lider ce promitea o împărăţie de o mie de ani, avea predecesori: prima încercare de a instaura o împărăţie milenară cu ajutorul forţei armate a fost a lui Carol cel Mare (Charlemagne); apoi a încercat şi Napoleon Bonaparte. Nu doar că nu a reuşit niciunul, dar toate cele trei încercări nu au fost decât nişte castele de nisip.

După cum am mai spus, la începutul anului 1933, pe data de o ianuarie, Paul von Hindenburg, preşedintele Republicii ermania, primea jurământul de preluare a funcţiei de neelar de la liderul partidului naţional socialist, Adolf Hitler.

Itler era un bavarez din Austria, născut în 1889, fiul unui mic şi foarte şters funcţionar vamal, care reuşise cu succes să îi inoculeze de copil idei antisemite. A trăit la Linz, apoi s-a mutat în Viena. Îşi dorea fierbinte să ajungă ceva, dar în niciun caz funcţionar vamal, ţintea mult mai sus. La Viena a dat examen la Şcoala de Arte Frumoase, secţia pictură, unde din lipsă de aptitudini a fost respins, apoi a încercat la Şcoala de Arhitectură, dar nu s-a putut înscrie deoarece nu avea bacalaureatul. Timp de şapte ani a lucrat ca zugrav şi muncitor constructor pe şantierele vieneze, apoi a plecat pe front începuse

primul război mondial, unde a dat dovadă de „reale aptitudini" în a sta pitit prin tranşee, fiind răsplătit la final cu gradul de caporal. Evident gradul următor era acela de Führer (comandant suprem).

Un schimonosit la chip, dar mai ales la suflet, un fanatic, ce a izbutit să speculeze sentimentele germanilor, a căror ţară se confrunta cu o puternică criză economică, un populist ce promitea locuri de muncă, prosperitate şi o împărăţie de o mie de ani. A dat locuri de muncă, dar majoritatea erau pentru industria de război. Orbise populaţia Germaniei prin promisiunile de tip demagogic vorbind pe gustul majorităţii, însăşi titulatura partidului naţional şi socialist arată intenţia de a induce în eroare cât mai multă lume, bineînţeles dintre cei ignoranţi şi naivi. El însuşi era un orb şi este limpede ca apa de izvor că atunci când un orb călăuzeşte pe un alt orb, amândoi vor cădea în groapă, iar căderea le va fi mare şi dureroasă, de cele mai multe ori ucigătoare.

Caporalul-führer, militarul cu gradul cel mai mic, dar cu funcţia cea mai mare (eclipsa de departe sistemul sovietic, în – 103

care funcţia doboară gradul), apărea ca un salvator al naţiei germane, el personal se credea un trimis al Domnului Dumnezeu, iar „creştinii" germani proclamau că führerul lor este chiar mai important decât Domnul Iisus Christos!

Acest ieşit din minţi declara la început prin berării apoi mai târziu de la tribune, în interminabilele sale cuvântări, chipurile urbi et orbi, că pentru a extirpa răul din rădăcini adică pe evrei „*orice mijloc este justificat, chiar şi o alianţă cu satana dacă va fi necesar*". Sau alt citat favorit lui Hitler: „*Două lumii se confruntă oamenii lui Dumnezeu (adică arienii) şi oamenii satanei*! *Evreul este un neom, este creatura altui zeu. El trebuie că se trage din alţi strămoşi ai rasei umane. Eu îl consider pe arian şi pe evreu ca fiind opuşi şi potrivnici unul celuilalt*". („Mein kampf evident, pe aceasta nu o recomand nimănui).

Iar în data de 29 aprilie 1945, la orele 4 dimineaţa, aflat în buncărul său din Berlin înainte de a face o gaură în propria ţeastă cu ajutorul unui pistol (probabil era şi el curios să vadă ce se află acolo), încheia testamentul său politic cu următoarele cuvinte: „*Mai presus de*

orice îi însărcinez pe liderii naţiei şi pe cei din subordinea lor să respecte cu stricteţe legile rasei şi să se opună neclintit otrăvitorului universal al tuturor popoarelor: *evreimea internaţională*". În ziua de 1 mai 1945, radioul german anunţa că Hitler, Führerul mult iubit, a murit ca un erou la Berlin cu toate că, în laşitatea lui, a preferat sinuciderea, fiind incapabil să dea socoteală de faptele sale. A murit ca un şobolan în gaura sa. A murit aşa cum singur spunea: „*Un dictator al secolului XX nu poate fi răsturnat. Dacă pică, înseamnă că s-a sinucis*". Două zile mai târziu, radio Londra dezminţea ştirea şi comunica adevărul.

De fapt era un turbat, un nebun bolnav de Parkinson, ajuns la putere prin nebunia şi prostia altora care i-au facilitat ascensiunea. Unul dintre ei era Franz von Papen, un creştin I catolic recunoscut pentru evlavia sa, dar care respira cu toată fiinţa doctrina maladivă a nazismului. Von Papen era omul de încredere al Papei în Germania. Încă un motiv de a fi convinşi că Vaticanul cunoştea foarte bine ce se întâmpla la Auschwitz şi celelalte lagăre. Cu toate acestea, instituţia papală nu a mişcat un deget în apărarea victimelor exterminate, şi nu mă refer doar la evrei, erau multe naţionalităţi reprezentate în lagăre şi mulţi dintre cei care sufereau şi mureau erau catolici.

Hitler, chiar dacă era un creştin botezat catolic, devenise omul cel mai posedat de demonul urii din toate timpurile, omul care şi-a înjosit semenii în cele mai cumplite feluri, un piroman care de la început a pus pe rug cărţile şi cultura în general. De pildă, prezenţa lui Henrich Heine în cultura germană i se părea intolerabilă, dar nu numai lui, în general antisemiţilor. Nu puteau să-i accepte valoarea, i-au distrus toate cărţile şi au început cu cele care se găseau în Düsseldorf, oraşul natal al poetului. În cazul în care se mai publica ceva din opera lui, în dreptul poemelor sale scria autor necunoscut. O statuie a sa a fost folosită ca ţintă la şedinţele de tragere, iar mormântul său din cimitirul Montmatre Paris a fost distrus de naziști. De fapt Heine prezisese în versurile sale: „*Când voi muri, ei vor smulge cadavrului meu limba*". Zadarnic, în ultimii cincizeci de ani operele lui Heine au fost studiate şi comentate tot mai mult şi, culmea, mai ales în spaţiul de limbă şi influenţă germană.

Apoi Hitler şi-a continuat prăpădul cu oamenii: este real faptul că primele victime au fost conaţionalii săi nu prea mulţi. Doar câteva sute de mii! încă din 1939 a dat consilierilor săi, Karl Brandt, care avea competenţă în problemele medicale, şi Philip Bouhler, pe politică internă, împuternicirea de a ucide, aşa numita „Aktion T4" numele provenea de la adresa biroului special format, în strada Berliner Tiergarten 4. Obiectul acestei acţiuni „speciale" îl reprezentau toţi germanii cunoscuţi ca bolnavi psihic.

Despre Hitler se spunea că omoară cu vorbele, dar nu a trecut prea mult timp şi acest seducător a trecut la fapte. Din ordinul său au murit milioane de oameni. Atât timp cât a fost la putere, umanităţii i-a fost dat să vadă cea mai îngrozitoare izbucnire a fiarei din om.

La fel de real este că Hitler avertizase lumea în general, iar pe evrei în special, despre valul de violenţă care urma să se abată asupra lor în foarte multe din discursurile sale, precum şi în „Mein Kampf. Nimeni nu putea să creadă că vor fi lipsiţi de orice drept, că vor fi însemnaţi şi batjocoriţi în ultimul hal, că vor fi alungaţi în afara societăţii şi apoi în afara vieţii. Nu mai

era loc pe pământ pentru ei!

În mintea lui Hitler războiul era inevitabil, susţinea din toată fiinţa ideea că războiul este la originea tuturor lucrurilor şi că de fapt războiul este viaţă, fără război nu se poate realiza Lebensraum (spaţiul vital) pentru rasa ariană. Dar nu prea a fost crezut, ce-i drept era şi greu. Totuşi războiul personal al lui Hitler împotriva evreilor s-a transformat foarte repede într-o contribuţie la nivel naţional. Un flagel ale cărui răni sunt deschise şi astăzi, după şase decenii.

În pornirea sa nebună împotriva evreilor, Hitler era dualist, pe de o parte tronau ura şi scârba emoţională, iar de altă parte viclenia şi judecata rece; dualismului său îi corespundeau două forme de violenţă: cea a pogromului, spontană, necontrolată, foarte emoţională şi desigur violenţa statului, rece ca gheaţa, calculată, cu aspect legal, aplicată necondiţionat de instituţii.

Hitler reuşise să îşi mobilizeze aceste instrumente ale violenţei cu mult înainte de a prelua puterea în stat. Încă din 1932, bătăuşii străzilor, oameni ai partidului, în special „*Cămăşile Brune*", altminteri foarte numeroase peste 500.000 de membri, îi molestau foarte des pe evrei în plină stradă sau în alte locuri publice şi, în foarte multe cazuri, chiar îi asasinau cu sânge rece. Pe de altă parte, aşa numitele trupe de elită SS erau specializate în a ucide civili nevinovaţi. Ajunşi în linia întâi s-a văzut valoarea lor: de regulă erau o turmă de bipezi târşeloşi, norocul lor că erau mulţi. Înfiinţate încă din anul 1925, la ordinul lui Hitler, ca trupe speciale, pentru gardă de corp şi nu numai, mult timp nu au reprezentat o forţă importantă, dar în 1929, când Himmler a fost investit cu funcţia de Reichführer SS, acest aparat represiv a luat o mare amploare şi în curând a devenit braţul drept al nazismului în general şi al lui Hitler în special.

Trupele SS conduceau forţa poliţienească şi lagărele, în principiu ei administrau sofisticatul aparat al violenţei de stat împotriva evreilor şi nu doar contra lor. Aceste unităţi erau îndoctrinate cu sloganuri de genul: „*Evreul este un parazit*. *Oriunde prosperă el*, *poporul moare*… *Eliminarea evreilor din comunitatea noastră trebuie privită ca o măsură de apărare în situaţie critică*". *ş.a*.

Când a început acţiunea de concentrare a evreilor în lagăre, a fost implicată întreaga naţiune. Mecanismul era mai mult decât complex şi imens. Este foarte evident că era nevoie de răutatea şi indiferenţa a mii de birocraţi care lucrau în administraţia publică germană, dar şi a celor din ţările aliate lor, iar mai târziu a celor din teritoriile ocupate.

Partidul naţional socialist, reprezentat de Hitler şi acoliţii săi, avea o ideologie condimentată cu mult antisemitism. În fond dacă stăm să cugetăm mai bine, nazismul nu era doar antisemit, era în primul rând ANTIUMAN. Cu alte cuvinte, era o ciumă răspândită foarte repede nu doar pe teritoriul german, trecea peste frontiere fără nicio problemă, nu avea nevoie nici de viză şi nici măcar de paşaport.

Drept urmare la scurtă vreme după ce au preluat puterea, naziştii au stârnit valul de teroare, arestând şi jefuind mulţi evrei, şi nu

numai. La doar şapte săptămâni după instalarea lui Hitler în fruntea Germaniei, Himmler inaugura primul lagăr de concentrare, construit la Dachau, preluând totodată şi conducerea unui aparat poliţienesc de mărime şi forţă fără egal, în afară de cel rusesc din vremea lui „tătuca" Stalin. Valoarea vieţii umane a început să scadă vertiginos până a ajuns la cota zero. Mai mult decât atât, acelaşi Himmler visa la o migrare forţată a evreilor în Africa, propunând insula Madagascar idee agreată şi pe meleagurile noastre de Mihai Antonescu, vicepreşedinte al guvernului şi ministru de externe în guvernul condus de Ion Antonescu. În primăvara lui 1940 Himmler scria într-un memoriu al său: „*Sper ca prin posibilitatea unei masive emigraţii a tuturor evreilor în Africa sau în orice altă colonie să pot şterge cu desăvârşire noţiunea de evreu*". Cât despre principiile sale vizavi de poporul evreu le numea „un socialism al sângelui valoros", iar despre lagăre afirma fără perdea*: „Într-un lagăr nu sunt decât valizi sau morţi. Bolnavi nu există*".

În data de 15 septembrie 1935 se publică Legile rasiale adoptate la Nürnberg. Acestea refuzau orice drepturi politice şi sociale evreilor, ele fiind rezervate doar arienilor. De pildă evreilor le era interzis, printre multe altele, să se aşeze pe băncile publice. Prin aceste legi, care „protejau" onoarea şi sângele arian, era interzisă de asemenea căsătoria evreilor cu arieni sau posibilitatea ca arienii să fie servitori ai evreilor.

Conform legilor rasiale evreu era orice persoană care avea trei bunici evrei, indiferent de religie. Aceleaşi legi stabileau şi nivelul de bastardizare, pentru cei cu amestec de sânge evreiesc, acesta se calcula în funcţie de numărul de bunici evrei.

Legile de la Nürnberg vor deveni temelia tuturor restricţiilor îndreptate împotriva populaţiei evreieşti. În perioada cât au fost la conducerea Germaniei naziştii, au fost adoptate circa 400 de legi şi decrete, ce au dus la eliminarea şi distrugerea evreilor din toate sferele vieţii economico-sociale germane, până au ajuns în situaţia de a pierde orice statut juridic legal, aflându-se sub puterea politicului.

În acelaşi an 1935, acelaşi „*omnipotent*" cap al partidului naţional-socialist, Henrich Himmler, a cărui ură congenitală împotriva

evreilor şi a altor popoare se va dezlănţui foarte curând, înfiinţează Fundaţia Moştenirii Strămoşeşti. Cunoscută şi sub numele Ahnenberbe, ea adună în sânul ei, printre alţii, mulţi oameni de ştiinţă: antropologi, lingvişti, geografi, arheologi, istorici etc. În fruntea ei îl numeşte pe Wolfram Sievres, se înţelege un nazist pătimaş şi un adept al tezei „*rasei superioare*". Scopul acestei fundaţii era de a organiza şi finanţa expediţii în diverse locuri de pe mapamond, cum au fost cele din Munţii Anzi şi Tibet, unde membri expediţionari trebuia să efectueze cercetări cu scopul stabilirii originii exacte a populaţiei de tip arian. Himmler cocheta în mintea lui îmbibată de misticism cu ideea că arienii, de fapt, sunt urmaşii unui popor aparte, foarte posibil supravieţuitori ai legendarei Atlantida, dispărută în urma ciocnirii unui asteroid cu planeta noastră. Desigur numeroasele expediţii au dat greş. Însă naziştii nu au renunţat la convingerea că ei sunt o rasă deosebit de valoroasă, aleasă de Providenţă să subjuge toate celelalte popoare. În susţinerea acestei teorii, antropologii din cadrul Ahnenerbe au făcut şi o colecţie de peste o sută de schelete umane, provenite de la bărbaţi şi femei de naţionalitate evreiască (desigur „procurate" din lagărele de concentrare, majoritatea din lagărul Natzweiller). Mai târziu acelaşi „*colectiv de cercetători*" a trecut şi la diverse „*experimente ştiinţifice*", în loc de cobai folosind oameni, cu precădere evrei, dar şi indivizi de alte naţionalităţi, considerate fără valoare şi fără drept la viaţă.

În anul 1937 începe marea campanie de arianizare. Supraoamenii s-au dovedit suboameni! Se confiscă toate proprietăţile evreilor, au loc evident molestări, arestări şi crime din belşug un jaf cu acte în regulă. Acţiunea continuă şi în 1938, când se ordonă ca toţi evreii să-şi declare averile mai mari de 5.000 de mărci. Sumă mare, ce poţi spune? Nici nu se încheiase bine anul şi orice resursă economică a evreilor fusese distrusă.

Tot în 1938, pe 25 iulie, se anulează toate licenţele medicilor evrei, circa 4.000 de specialişti ai lumii medicale erau lăsaţi pe drumuri (arienii se loveau singuri peste mâini). Pe lângă aceste măsuri josnice, se impune ca toţi bărbaţii evrei să îşi adauge numele de Israel,

iar femeile numele de Sara. Nu mai discutăm despre molestările şi batjocura la care erau supuşi permanent. De pildă tăierea bărbii şi a perciunilor era o formă de divertisment stradal foarte la modă. Între timp se operau arestări masive şi încarcerări în lagărele de concentrare. Trebuie menţionat şi faptul că odată cu anexarea Austriei, aşa-numitul Anschluss, în martie 1938, pe lângă cei peste 350.000 de evrei care mai locuiau în Germania, se adaugă încă 190.000 de victime sigure. Nu trebuie uitat nici cazul celor 50.000 de evrei polonezi de la graniţa Germaniei cu Polonia, cărora le lipsea cetăţenia germană. La încercarea acestora de a trece în Polonia, cei mai mulţi dintre ei au fost respinşi, ajungând direct în lagărele de concentrare. O altă etapă a prigoanei împotriva evreilor se delimitează clar după ce consilierul Ambasadei Germane din Paris este ucis de un fanatic, faptă pusă desigur în cârca evreilor. Încă din 1939, când o parte din Franţa era deja ocupată de trupele naziste, când pe Turnul Eiffel flutura drapelul cu crucea încârligată, iar ţara era condusă de guvernul de la Vichy, vădit slugarnic faţa de nazişti, se răspândeau pe străzile Parisului, dar şi în alte oraşe, manifeste de genul: „*Francezi*! *Evreii ne-au impus un război*, *războiul lor*. *Afară cu evreii*! *Să scăpăm de ei*". Asta nu era totul, la 27 septembrie 1940 autorităţile germane de ocupaţie emit o ordonanţă ce indica în mod special că: „orice prăvălie al cărei proprietar ori deţinător este evreu, să fie marcată printr-o placă de 20/40 cm, având o inscripţie cu litere negre pe fond de culoare galbenă*: „Întreprindere Evreiască*". La 3 octombrie acelaşi an, Consiliul de Miniştri al guvernului de la Vichy aprobă legea cu privire la statutul evreilor. A doua zi conducătorul Franţei, mareşalul Philippe Pétain, care pur şi simplu îi ciugulea din palmă lui Hitler, acordă puteri depline prefecţilor pentru a interna în lagăre speciale pe cetăţenii evrei. Astfel imediat începe recensământul evreilor, iar pe actele de identitate ale acestora se aplică o ştampilă cu cerneală roşie şi litere majuscule: „JUIF" (evreu).

La 14 mai 1941, erau deja arestaţi peste 3.700 de evrei şi duşi în lagărele din Pithiviers şi Beaune-la-Rolande şi trebuie să ştiţi că aveau prioritate evreii proveniţi din România. Aproximativ 3300 de evrei

români au ajuns în lagărele naziste, din care 2958 erau chiar cetăţeni români.

La 20 mai o nouă ordonanţă germană impune arienizarea profesiilor şi întreprinderilor, completată la 2 iunie de un nou statut al evreilor, aprobat de mareşalul Pétain, care îi excludea total din orice funcţie publică şi interzicea practicarea unui mare număr de activităţi profesionale, comerciale, industriale şi culturale. Un an mai târziu, adică din luna mai 1942, evreii din zona ocupată, începând de la vârsta de şase ani, erau obligaţi să poarte în piept steaua galbenă, inscripţionată desigur cu juif.

Foarte curând naziştii vor cere ca evreii să nu mai aibă acces în: muzee, biblioteci, teatre, săli de concerte, cinematografe, terenuri de curse, ba chiar la cabinele telefonice şi pe băncile din parcurile publice, iar Champs-Elisees şi marile bulevarde vor fi rezervate doar pentru arieni, adică exact aceleaşi măsuri abjecte aplicate pe teritoriul Germaniei, Austriei etc.

Imediat după adoptarea acestor măsuri vor începe şi deportările. Evreul din Franţa devenise un microb foarte periculos şi trebuia distrus imediat. Majoritatea populaţiei franceze nu era de acord cu politica dusă de autorităţi în asentimentul Germaniei naziste, dar cei care au făcut-o s-au dovedit de multe ori chiar mai devotaţi decât germanii. Aşa se face că Hitler a reuşit exterminarea a peste 90.000 de evrei francezi, alţi 75.000 fiind deportaţi.

Antisemitismul francez din aceasta perioadă era bazat pe no, – *m-mm* foarte multă ură personală, drept dovadă sunt cele circa 5 (cinci) milioane scrisori de denunţ. Franţa! Ce putem spune? Noroc cu bravii luptători din Maquis (grupări de partizani francezi, care luptau împotriva naziştilor), ei au spălat ruşinea, fiind nevoiţi să lupte în condiţii foarte grele, ascunşi în păduri şi peşteri, de regulă fără echipament adecvat, armament, muniţie, hrană, asistenţă medicală şi, poate ce era mai dureros, trebuind să se ferească tocmai de proprii compatrioţi. Atitudinea lor ne obligă la o deosebită consideraţie.

Încheiem această scurtă paranteză şi ne întoarcem pe teritoriul Germaniei. Cu trei ani în urmă, adică la 9 noiembrie 1938, are loc

Kristallnacht (*Noaptea de Cristal*), pogrom în toată regula, derulat după teoriile rasiste de orientare nazistă, în această acţiune specială „neînfricatele" trupe SS au devastat casele evreilor. Sute de sinagogi au fost arse, peste 7.500 de magazine şi mici întreprinderi au fost distruse, foarte mulţi evrei molestaţi şi asasinaţi; în aceste circumstanţe peste 26.000 de evrei au fost aruncaţi în lagărele de concentrare, ca de obicei singurul „motiv" real fiind rasa. Acţiunea, având rept scop intimidarea, prin ricoşeu, atât a cetăţenilor germani, ăt şi a celor de peste hotare, a dovedit o imensă determinare încţiunile naziştilor, care au descris-o ca fiind „*o explozie untană a furiei populare*".

Între iunie 1939 şi octombrie 1941, toţi evreii au fost obligaţi se înscrie în Asociaţia Naţională a Evreilor şi se făceau iresiuni asupra lor pentru a-i convinge să emigreze. Activitatea acestei asociaţii era supervizată de Gestapo, acţiunea în sine fiind condusă de faimosul Adolf Eichman. După data de mai sus, emigrarea a fost interzisă. Au reuşit să plece circa 150.000 de persoane, dar prin anexarea Cehoslovaciei, numărul evreilor aflaţi sub cizma nazistă a crescut din nou, la peste 400.000, iar când a fost invadată Polonia numărul a ajuns la mai mult de 2 milioane.

Încă din luna octombrie 1939, evreii din Polonia au fost obligaţi să poarte pe haine, ca semn distinctiv, steaua cu şase colţuri de culoare galbenă sau albă.

La 12 decembrie acelaşi an, toţi evreii de sex masculin cuprinşi între 14 şi 60 de ani au fost înrolaţi pentru muncă forţată în folosul celui de al III-lea Reich. Obligaţia era, iar

*w*n în valabilă pentru evreii din Germania, iar puţin mai târziu a fost extinsă şi asupra celor din ţările aliate sau asupra comunităţilor de evrei din teritoriile aflate sub dominaţie sau influenţă nazistă.

Evreii din aceste teritorii au primit toată gama de interdicţii privitoare la apariţia în locurile publice, la evenimente culturale, în şcoli, universităţi. Nu aveau acces la niciun fel de activitate sau profesie liberală, absolut toate bunurile pe care le deţineau erau confiscate cu brutalitate şi în mod sistematic erau aruncaţi în lagărele de

concentrare, fiind obligaţi să plătească până şi transportul la clasa bou-vagon, unde erau înghesuiţi minimum o sută de persoane.

Fiindcă tot vorbim despre lagăre, trebuie să ştiţi că per total au existat nu mai puţin de 1634 concentrationlager, cu sateliţii lor şi 900 lagăre de muncă, răspândite în teritoriile ocupate şi desigur pe teritoriul aliaţilor Germaniei. Să le amintim pe cele mai importante: Dachau, Auschwitz, Buchenwald, Bergen Belsen, Ravensbuck, Flossenburg, Natzweiller, Cracovia, Maidanek, Terezin, Mauthausen, Sachsenhausen, Neungame. Vi se par multe? Mai sunt: Grossrosen, Podolski, Chełmno, Treblinka, Sobibor, Pleven, Tiraspol, Rivesaltes, Gurs, Recebedou, Moineşti, Caracal, Târgu Jiu, Miercurea Ciuc, etc. O parte dintre acestea erau lagăre de concentrare şi exterminare, dar asta nu înseamnă că în celelalte nu mureau oameni, în fel şi chip numai de bătrâneţe nu.

Indiferent de profilul pe care îl avea lagărul, după ce erau storşi de viaţă prin muncă silnică până la epuizare, fiind lipsiţi de hrană, îmbrăcăminte, asistenţă medicală, condiţii de cazare, erau înghesuiţi în barăci de carton supraaglomerate, lipsite de grupuri sanitare, pline de păduchi şi şobolani, nu erau lăsaţi să se odihnească. Se suna stingerea la ora 22 şi deşteptarea la 2 cel târziu la 3 dimineaţa. Erau supuşi la interminabile apeluri de seară şi dimineaţă, ori de câte ori aveau chef supraveghetorii, nu mai vorbim cala orice „pas greşit" erau loviţi brutal cu bâta sau împuşcaţi; desigur că pe acest fond de viaţă inuman, dizenteria şi tifosul exantematic erau la ele acasă.

Apoi ajungeau în camerele de gazare, în gropi comune sau crematorii, erau „transformaţi" în îngrăşăminte, saltele umplute cu păr de om, şi multe alte produse macabre, există şi

Trupurile lor au fost topite şi făcute săpun, există şi la ora actuală mostre din acest produs al maleficului intrat în om, dacă se mai poate numi om. Săpunul poartă inscripţia R.I.F. Reines Judisches Fett (grăsime pură evreiască). Cu mare durere în suflet scriu aceste cuvinte, dar trebuie să reţineţi oameni buni este un adevăr care nu trebuie uitat absolut niciodată!

Am subliniat aceste cuvinte, deoarece alarmant de des se repetă

în istorie unele greşeli. Cine uită trecutul riscă să-l repete curând!

După adoptarea Endlosung, soluţia finală privind populaţia evreiască, în vara lui 1941 maşina de exterminare nazistă a lucrat din plin. Chiar dacă, odată cu intrarea Americii în război şi cu rezistenţa tot mai puternică a Rusiei în faţa trupelor germane, se contura tot mai clar pentru conducătorii naziști o posibilă pierdere a războiului, Hitler îşi dorea să câştige măcar războiul contra evreilor, prin eliminarea lor fizică pe absolut orice cale.

Astfel pe 20 ianuarie 1942 a avut loc o Conferinţă a RSHA (Securitatea Reich-ului) exact pe tema exterminării raselor incomode, desfăşurată la o vilă din Wannsee, lângă Berlin. După ce au luat masa, la o şuetă, cu coniac, cafea şi ţigări de foi veritabile, nu din cele germane făcute din foi de varză, unii din cei prezenţi şi-au manifestat nerăbdarea pentru demararea acţiunii şi astfel, din acest moment, GENOCIDUL a devenit prioritate, depăşind efortul de război, altfel spus trona hotărârea lui Hitler ca indiferent de finalul războiului, evreii din Europa să nu îl mai apuce.

Pentru edificare voi da exemple mai mult decât grăitoare.

În lagărul de la Belzec, în perioada martie-decembrie 1942, au fost ucişi peste 550.000 de evrei, de ambele sexe şi de toate vârstele. În lagărul Treblinka, vara aceluiaşi an de tristă amintire 1942, au fost exterminaţi peste 300.000 de evrei.

La Auschwitz, nodul întregului sistem de exterminare, în perioada februarie 1942 noiembrie 1943, au fost masacraţi peste 1 milion de evrei, iar în lunile mai, iunie, iulie 1944, peste 1.300.000. În total, pe întreaga perioadă de funcţionare, 20 mai 1940-ianuarie 1945, aici au fost ucişi circa 4 milioane de oameni, o medie de 4.000 de victime pe zi. Oameni care se numeau „creştini" îşi ardeau în cuptor semenii, creştini sau de alte religii. În inima lor nu mai era Dumnezeu, ci diavolul.

Pe lângă victimele din lagăre, au fost foarte multe locuri, mare parte din ele nici nu se mai cunosc, unde au fost vânaţi şi masacraţi sute de mii de evreii; chiar dacă unii scăpau şi continuau să trăiască, trăiau doar pentru a fi martori oculari la moartea celor dragi. De pildă,

odată cu punerea în aplicare a planului „Barbarossa", adică invadarea Rusiei, la 22 iunie 1941, în armata nazistă erau formate deja de două luni aşa numitele „Einsatzgruppen" din cadrul trupelor SS, unităţi subordonate direct şi nemijlocit Securităţii Reich-lui (RHSA), aflată sub comanda lui Reinhard Heydrich; acesta, la rândul său, primea ordine de la Hitler, prin Himmler, al cărui protejat era.

Reinhard Tristan Eugen Heydrich, un nume de tristă rezonanţă. Dacă nu ar fi fost ucis într-o ambuscadă organizată de patrioţii cehi, la Praga, în 27 mai 1942, merita să fie cap de listă în procesul criminalilor de război de la Nürnberg. Tot el era artizanul „Operaţiunii Himmler" adică înscenarea invadării Germaniei de către Polonia la 1 septembrie 1939, pretextul lui Hitler de a declanşa războiul. Hitler îl numea „geniul forţelor de poliţie şi securitate din Reich" şi se gândea să îl avanseze ca guvernator într-unul dintre statele-satelit. La funeraliile sale tot Hitler declara: „*A fost unul dintre cei mai mari apărători ai concepţiei noastre despre Germania Mare*". Apoi a ordonat răzbunarea sa: sute de locuitori ai satului Lidice, unde au fost paraşutaţi cei patru atentatori, sunt executaţi la zidul cârciumii din sat, iar mare parte dintre tineri şi copii sunt înghesuiţi într-un hambar şi arşi de vii (o scenă asemănătoare se va petrece şi pe teritoriul României, la Moisei, unde sute de locuitori au fost executaţi, arşi de vii în propriile locuinţe, deoarece câţiva patrioţi maramureşeni au îndrăznit a se împotrivi hoardei naziste).

Au existat patru astfel de unităţi mai exact batalioane, A, B, C, şi D. Fiecare avea în frunte un general şi erau compuse din 500 până la 900 de oameni, foarte mulţi dintre ei erau ofiţeri superiori şi unii cu studii înalte, nu mai vorbim de comandantul batalionului C, numitul Ernst Biberstein, surpriză, pastor protestant, teolog şi oficialitate bisericească!

Pur şi simplu îţi taie respiraţia când auzi aşa ceva – pastor creştin cu studii foarte înalte, în loc să răspândească evanghelia lui Dumnezeu, respect şi dragoste pentru aproapele său, pleacă la vânătoare de oameni şi împrăştie chin, teroare şi moarte.

Unităţile erau împărţite în comandouri de şoc, antrenate special

pentru vânătoarea de comisari sovietici, evrei şi ţigani, de parcă un copil sau bătrân, fie el evreu sau ţigan, prezenta acelaşi pericol cu un comisar sovietic. Aceste unităţi ale morţii aveau în dotare şi vestitele dube speciale numite iniţial Gewagen, iar după ce au fost modernizate, adică după ce au primit un sistem automat de basculare, se numeau Geknippwagen. În ele erau gazate victimele, zeci de mii şi-au pierdut viaţa în acele sicrie umblătoare. Voi da un exemplu de „acţiuni vitejeşti" ale acestor foarte speciale trupe: în Riga un singur ofiţer şi douăzeci şi unu de subordonaţi ai săi au ucis bestial „numai" 10.600 de evrei.

Cum pe teritoriul sovietic peste care a trecut tăvălugul nazist locuiau mai mult de patru milioane de evrei, aceşti super-soldaţi nu s-au plictisit absolut deloc, aşadar în perioada octombrie-decembrie 1941 numărul de victime depăşeau 300.000 este cifra raportată de comandanţii celor patru batalioane.

În septembrie 1942, lângă localitatea Babi iar din Ucraina, au fost împuşcaţi şi arşi în gropi comune peste 70.000 de evrei, la Razuvaevka au fost ucişi peste zece mii de evrei, mai ales femei, copii mici, bătrâni. Cu aceste categorii de adversari, probabil, le reuşea cel mai bine tactica Blitzkrieg-ului (lovitură-fulger), mândria lui Hitler şi a ciracilor săi.

Înainte de a fi executaţi evreii erau supuşi la tot felul de batjocuri şi umiliri, erau obligaţi să asiste la uciderea celor dragi. Frecvent părinţii priveau neputincioşi cum copiii lor erau omorâţi cu bestialitate; în majoritatea cazurilor înainte de a fi omorâţi, erau obligaţi să se dezbrace complet, toţi la un loc, copii, bătrâni, femei, indiferent de vârstă. Se călca în picioare şi pudoare şi absolut orice urmă de bun simţ. În unele cazuri, victimele primeau arme şi erau obligaţi să se împuşte între ei. Numai când citeşti ce a pătimit poporul lui Dumnezeu, amuţeşti. Cum s-au simţit ei atunci???

*wm**» 115

În total aceste „trupe de elită" au ucis peste 1 milion de evrei şi câteva milioane din alte naţionalităţi. Satan se dezlănţuise şi dorea cu orice preţ să distrugă poporul lui Dumnezeu.

Între 1940 – 1944 în localitatea Djabo din Libia, a funcţionat un lagăr de concentrare construit de naziști. Aici au fost închişi peste 3.000 de evrei arestaţi în ţările din Nordul Africii, dintre aceştia, peste 600 au murit în lagăr, iar alţi 300 au fost trimişi în Germania, via Italia, la muncă forţată.

Odată cu invadarea Tunisiei de către trupele germane, în anul 1942, au fost înfiinţate circa 30 de lagăre de concentrare unde au fost internaţi peste 5.000 de evrei, dintre aceştia câteva zeci au fost trimise în lagărele de exterminare din Europa. Cam la fel s-au petrecut lucrurile în Algeria şi Maroc, colonii franceze, conduse şi ele de regimul de la Vichy, despre a cărui atitudine antisemită am vorbit mai sus. Din păcate nu există o evidenţă clară a victimelor căzute în lagărele de muncă forţată din Sahara.

În Indonezia, colonie olandeză pe timpul războiului, trăiau foarte mulţi evrei; mulţi erau veniţi de la Amsterdam, alţii din Irak sau alte ţări. Au fost închişi în lagăre de concentrare, supuşi la muncă forţată, la înfometare şi la toată gama de chinuri despre care am vorbit deja, inclusiv violuri din partea soldaţilor japonezi, aceştia nu se temeau că îşi întinează preţiosul sânge arian. Aceşti naziști „neînfricaţi" care juraseră credinţă veşnică lui Hitler şi că: „… *nu voi părăsi uniforma militară decât după victorie*…", *când au* văzut că Germania pierde războiul, în „curajul" lor imens cum numai nişte capete moarte puteau să aibă (aluzie la insigna purtată de aceste trupe), nici măcar nu s-au predat învingătorilor, ci au dezertat, schimbând uniforma neagră cu hainele de ţărani agricultori, mulţi pierzându-şi urma pe alte continente, Africa, America de Sud, ş.a.

După cum se ştie, ulterior încheierii războiului, toţi naziștii care au fost prinşi şi judecaţi pentru crimele comise au declarat că ei au executat ordinele primite, iar Hitler şi ceilalţi conducători erau nişte ucigaşi împătimiţi, corect nu? Nici usturoi nu au mâncat…

În perioada celor şase ani de război, 1939 – 1945, au fost implicate 72 de state, cu o populaţie totală de 1 miliard 700 de milioane, din care peste 110 milioane se vor confrunta în lupte grele, cum nu mai fuseseră vreodată pe faţa pământului; drept urmare au

murit 17 milioane de oameni apţi de luptă, 18 milioane de civili, peste 12 milioane ucişi de nazişti în lagăre sau alte acţiuni desfăşurate în teritoriile ocupate. Au fost exterminaţi peste 6, 3 milioane de evrei, din care 1, 5 milioane de copii, diferenţa fiind compusă din alte naţionalităţi, ţigani, polonezi, ruşi, ş.a. adică celelalte rase declarate inferioare şi fără drept la viaţă.

Grozăviile petrecute în cel de-al doilea război mondial cu poporul evreu înspăimântă pe orice om normal, totuşi mai sunt încă printre noi oameni care aprobă nici nu ştiu cum să mai numesc această nebunie sângeroasă. De ce??? Au fost omorâţi, ca nişte insecte dăunătoare, oameni maturi, bătrâni, copii, la rând fără niciun fel de reţinere, supuşi la felurite chinuri, violuri, marginalizare socială şi, bineînţeles, jaf. Orice motiv ar fi în realitate un pretext.

Se împlineau cuvintele lui Dumnezeu: „Căci iată că vrăjmaşii Tăi se frământă şi cei ce Te urăsc îşi înalţă capul. Fac planuri pline de vicleşug împotriva celor ocrotiţi de Tine. Veniţi zic ei să-i nimicim, din mijlocul neamurilor (popoarelor) ca să nu se mai pomenească numele de Israel" (V.T., Psalmi 83: 2, 3, 4).

Dar împlinirea cuvântului lui Dumnezeu nu înlătură şi vina.

Pe bună dreptate, veţi insista cu întrebarea: De ce totuşi au fost nevoiţi să sufere atât de mult? Şi vă daţi seama că multe atrocităţi nu au fost consemnate nicăieri? Am să vă răspund cu ajutorul Sfintei Scripuri, singura autoritate în domeniu şi nu numai.

Totul a plecat de la relaţia lor ca popor, şi nu orice popor, ci cel ales de însuşi Dumnezeu, Creatorul cerului şi pământului, Atotstăpânitorul.

Astfel, după ce Dumnezeu a scos poporul evreu din robia egipteană, când Moise se afla în fruntea lor, le-a pus înainte o binecuvântare şi un blestem, pentru a şti la ce să se aştepte dacă vor asculta de poruncile Lui sau nu. Voi prezenta aici doar câteva fragmente ale blestemului: „*Domnul va trimite împotriva ta blestemul, tulburarea şi ameninţarea… Domnul te va face să fi bătut de vrăjmaşii tăi, pe un drum vei ieşi înaintea lor şi pe şapte vei fugi… un popor pe care nu îl cunoşti va mânca rodul pământului tău şi tot venitul lucrului tău, în*

toate zilele vei fi apăsat şi zdrobit. Vei sluji în mijlocul foamei, setei, goliciunii şi lipsei de toate, vrăjmaşilor tăi… Care nu se va sfii de cel bătrân şi nu va avea milă de copii" (*y. T.*, Deuterenom 28). Pentru o mai bună înţelegere, recomand cu multă căldură citirea întregului capitol. Voi mai adăuga ceva, tot din Sfânta Carte: „Toate *popoarele vor zice*: *pentru ce a făcut Domnul astfel ţării acesteia*? *Pentru ce acesta mânie aprinsă, acesta mare urgie*? *Şi li se va răspunde*: *Pentru că au părăsit legământul încheiat cu ei de Domnul Dumnezeul părinţilor lor, când i-a scos din ţara Egiptului*" (*V.T.*, Deuterenom 29: 24, 25). Dumnezeu se ţine de cuvânt, iar noi oamenii trebuie să ţinem cont de acest lucru. Poate că veţi spune: Bine, bine, dar sunt oameni, şi nu puţini, care afirmă şi susţin că nu există Dumnezeu, totodată considerând că ei nu au păcate. Despre astfel de oameni Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, ne vorbeşte în felul următor: „Nebunul *zice în inima lui*: *Nu este Dumnezeu*". (*V.T.*, Psalmi 14: 1).

Cu durere în suflet, trebuie să spunem că după acest dezastru împotriva poporului evreu nu puţini supravieţuitori au avut o reacţie dură de respingere a creştinismului, de genul: „*După Auschwitz, mai lăsaţi-ne în pace*!" Atitudinea este perfect motivată! Aşa cum am mai spus creştinismul înseamnă dragoste, în sensul cel mai curat. Când Domnul Iisus a fost întrebat de apostolii săi care este cea mai importantă dintre porunci, El le-a răspuns astfel: „*Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta*". Iar a doua, la fel de importantă ca prima: „*Să iubeşti pe aproapele tău cape tine însuţi. Nu este poruncă mai mare decât acestea*" (N.T., Marcu 12: 30, 31). Destul de des auzim aprecieri de genul: „Israel a rămas împietrit de două mii de ani!" De ce? A avut alternative? Desigur veţi spune: creştinismul. De acord, dar cum a fost prezentată această opţiune? Care au fost argumentele? Sabia, rugul, ghetoul, iar mai târziu lagărul şi camerele de gazare?

În aceşti două mii de ani de creştinism foarte puţin s-au respectat cuvintele Domnului Iisus Christos şi ştiţi de ce? Pentru că absolut toate cultele creştine derivate din biserica primară, indiferent de orientare, care au fost şi există pe

pământ la ora actuală, sunt foarte tari în doctrine, dar când este vorba de practică, adică de trăire, sunt foarte slabe, dragostea s-a răcit, iar apostazia şi-a pus pecetea ei şi, ce este mai grav, în cele mai multe cazuri nu vrem să recunoaştem. Însuşi faptul că au apărut o mare mulţime de culte creştine, fiecare cu denumirea şi cu ritualul său, de inspiraţie omenească, ca să nu zicem de altă provenienţă, este o neascultare foarte gravă a omului faţă de Domnul Dumnezeu. Vă asigur că lista este foarte lungă, există sute de denominaţiuni cu zeci şi sute de variante.

Adevărul în forma prezentată pe paginile Noului Testament a fost acoperit în aceşti două mii de ani cu straturi succesive de tradiţie, încât cu mare greutate se mai poate identifica. Nu putem prezenta aici detaliat motivul real al acestui proces, dar este evident, desigur, pentru absolut orice cititor al Bibliei lipsit de prejudecăţi, că în general cei care formează astăzi Biserica lui Dumnezeu sunt într-o stare mult transformată faţă de ceea ce citim pe paginile Noului Testament. Chiar dacă, de cele mai multe ori, întemeietorii de biserici deschizători de drumuri au fost sinceri, Scriptura ne spune: „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte" (V.T., Proverbe 14: 12).

Nu întâmplător găsim scris următoarele: „Degeaba Mă cinstesc ei dând învăţături care nu sunt decât nişte porunci omeneşti. Voi lăsaţi porunca lui Dumnezeu şi ţineţi datina aşezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor şi a paharelor, şi faceţi multe alte lucruri de acestea". (N.T., Marcu 7: 7, 8). Nu pot trece peste acest subiect fără a prezenta un exemplu: în scurta perioadă de timp în care a slujit pe pământ, Domnul Iisus Christos a stabilit două şi numai două ritualuri: Botezul şi Cina Domnului. Nu numai că au fost foarte mult denaturate, dar au fost adăugate o mare mulţime de alte ceremonialuri fără absolut niciun suport din partea Sfintei Scripturi. Între noi fie vorba, creştinismul din credinţă a ajuns religie, şi nu orice religie, ci una ce o face să semene tare mult cu politica.

Insist asupra faptului, nu îmi permit şi nici măcar nu vreau să învinovăţesc poporul evreu, dar trebuie să ţinem cont de cele

petrecute; astfel dacă Domnul Dumnezeu a îngăduit aceste pedepse peste poporul Său pentru neascultare, celelalte popoare, chiar dacă îşi ascund faptele rele sub umbrela creştinismului, vor rămâne aşa în voia lor???

Nu trebuie să ne mire ştirile zilnice de genul: Incendiu devastator în…! Uragan foarte puternic care afectează ţările…! Cutremur de pământ pe teritoriul! Accident nuclear la…! Epidemie de… pe continentele… etc. etc. etc.

Iartă-ne, Doamne, necredinţa!

Un exemplu foarte bun este Germania. Când au luat puterea naziştii, majoritatea populaţiei îşi bomba pieptul şi striga tare şi cu forţă: „*Astăzi Germania este a noastră*. *Mâine va fi lumea întreagă*!" Iluzii. Vise! Spuneţi-le cum doriţi, dar cert este faptul că au fost la un pas de a deveni realitate. Dumnezeu nu le-a îngăduit şi în scurt timp aproape nici Germania nu mai era a lor, iar ei, germanii, erau atât de puţini ca număr, încât, după terminarea războiului, au reparat străzile şi liniile de tramvai cu femeile şi copiii.

Pierderile Germaniei în acest război au fost considerabile, cifrele care urmează sunt mai mult decât elocvente: 3.250.000 militari ucişi în lupte, 3.350.000 morţi din rândul populaţiei civile, 5 milioane de răniţi, din 20 milioane de clădiri, peste 7 milioane au fost distruse sau grav avariate.

La nivel global pagubele au fost imense, dar ce este mai important faţă de numărul victimelor? Peste 55 milioane de morţi, dintre care 25 milioane militari şi restul civili, mare parte din numărul victimelor fiind creştini.

Al doilea război mondial a fost o investiţie imensă, a costat Germania peste 272 miliarde de dolari. Afacere, nu glumă! Nu doresc să arunc cu pietre în poporul german, dar cert este că, în general, avea cunoştinţă de genocidul derulat şi l-a aprobat în mod tacit. Pentru a fi înţeles trebuie să vă spun că, în cadrul SS erau înrolaţi peste 900.000 de germani, iar la căile ferate lucrau cam 1.200.000 de oameni. Oare toţi aceştia erau muţi, nu vorbeau cu rudele sau cu prietenii lor despre scopul şi destinaţia acelor lungi trenuri încărcate la refuz, care circulau

mai ales noaptea tulburându-le preţiosul somn „arian? apoi tot populaţia germană primea bunurile jefuite de la evrei, înainte de a fi aruncaţi în crematorii sau gropi comune. După primele şase săptămâni de activitate la Auschwitz, s-au distribuit către civili şi armată: zeci de mii de ceasuri, stilouri, 222.269 de seturi de haine bărbăteşti, 192.652 seturi de damă şi 99.922 pentru copii. Cei ce au primit aceste bunuri, de regulă, ştiau proveniența lor, dar nu prea au fost auzite proteste. Nici nu s-a făcut mare efort pentru a-i ajuta să scape de ghiara nazistă, cu unele excepţii, cum a fost la Berlin, unde câteva mii de evrei au fost ascunşi de populaţia civilă în subteran, reuşind să-i scape de la moarte. Fapta acestor oameni ne obligă la un deosebit respect, în condiţiile de atunci ei riscând să îi însoţească pe evrei direct în camerele de gazare.

Peste 600.000 de arieni au participat direct sau indirect la crime împotriva evreilor, dar numai 7.000 au fost deferiţi justiţiei pentru faptele comise.

Austriecii au fost şi mai răi decât germanii, au avut o contribuţie imensă la genocidul făcut în timpul războiului şi mai ales împotriva evreilor. Nu doar Hitler, dar şi Adolf Eichman şi Ernst Karitenbrunner, şeful Gestapoului, erau austrieci. Pe teritoriul Olandei cei care au condus operaţiunile de exterminare a evreilor erau austrieci, anume Arthur Seyss-Inquart şi Hans Rauter. În Iugoslavia din cei 5.090 de criminali de război, 2.499 erau austrieci de origine.

Îmi pare rău că trebuie să spun, dar militarii români au întrecut de multe ori în cruzime şi pe cei austrieci. Cu siguranţă este ceva uimitor şi pentru cineva din afara poporului român, dacă respectivul cunoaşte istoria zbuciumată a acestuia. În unele cazuri trupele române colaborau cu batalionul D din Einsatzgruppen. Românii au reuşit să-i revolte până şi pe germani, unul din motive fiind acela că nu îngropau cadavrele celor ucişi. Evident, indignarea germanilor nu era motivată de considerente umanitare, ea se manifesta datorită faptului că doreau exterminarea evreilor după un anume program, nu în mod haotic.

În primăvara anului 1945 războiul se încheie. Nu doar evreii tânjeau după pace şi revenirea la o viaţă normală, era o dorinţă unanimă a celor implicaţi în conflagraţie. Dar ca de obicei conceptul de

pace era greşit înţeles şi, încă o dată evreii, poporul cel mai nemângâiat din lume, ei cei care îşi doreau nespus de mult pacea, din vremuri străvechi, trebuiau excluşi de la porţie. Să nu credeţi cumva că odată războiul terminat, s-a încheiat i şi cu atitudinea represivă contra populaţiei evreieşti. Nici pe de parte. De pildă pe teritoriul Poloniei, în primele şapte luni după război, au căzut victime ale antisemitismului 350 de evrei, din care patruzeci numai în pogromul de la Kielce; oameni simpli şi nevinovaţi, care scăpaseră de nazişti şi nu doreau altceva decât să revină la casele lor, au constatat că nu mai erau ei proprietarii. Nu doresc ca prin cele expuse aici să las cuiva un gust amar, dar ce a suferit omenirea în general şi poporul Israel în special, pe parcursul acestui imens conflict militar, este cutremurător.

Mare parte a omenirii trăieşte cu speranţa că ce s-a petrecut atunci nu se va mai repeta, dar după cum se poate vedea cu ochiul liber, nori negri şi grei planează ameninţător deasupra păcii mondiale. Ce s-a petrecut pe parcursul celei mai mari conflagraţii mondiale din istoria umanităţii ar trebui să fie o lecţie deosebit de importantă pentru cei ce doresc să conducă lumea. După cum se constată, aceştia nu şi-au făcut temele, iar cel Rău care trage sforile din umbră, nu poate fi învins cu arme mai mult sau mai puţin convenţionale. Ajutorul poate veni dintr-o singură direcţie, de la Dumnezeu, Suveranul şi Creatorul tuturor lucrurilor din cer şi de pe pământ. Câţi cred în acest fapt? Puţini. Câţi se încred în puterea lui Dumnezeu? Şi mai puţini.

Dacă faci un mic sondaj de opinie şi întrebi zece creştini: „Credeţi în Dumnezeu şi în general în Sfânta Treime?”, cel puţin unsprezece vor răspunde afirmativ şi nu puţini dintre ei se vor arăta dacă nu jigniţi măcar indignaţi de o asemenea întrebare. Dacă insişti cu a doua, „Vă încredeţi în EL cu toată inima?”, poate că se va găsi unul singur să răspundă cu un DA sincer. Încredere este cuvântul cheie, factorul decisiv în relaţia omului cu Dumnezeu.

B iblia spune despre credinţa multora: „*Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu*, *dar cu faptele îl tăgăduiesc*”. Iar în alt loc: „*Tu crezi că Dumnezeu este unul*, *şi bine faci*; *dar şi dracii cred*… *şi se înfioară*!” (*N.T.*, Tit 1: 16; Iacov 2: 19). Poate părea ciudat, dar diavolul nu neagă

existenţa lui Dumnezeu decât foarte rar şi foarte subtil, mai degrabă îşi neagă propria existenţă. Foarte des auzi expresii de genul: „Aici e raiul, aici este iadul, iar Dumnezeu este sus în cer şi nu are timp de orice lucru fără importanţă" sau „dracii nu există, ei nu sunt decât închipuiri ale oamenilor fricoşi, şi chiar dacă ar fi ceva, ei sunt nişte spiriduşi care se ţin de şotii", sau „am ajuns mai sărac ca dracul!" Oameni buni ţineţi minte, dracul nu este sărac, dimpotrivă este cel mai bogat la nivel planetar, deoarece aici pe pământ este împărăţia lui; Sfânta Scriptură ne aminteşte: „Diavolul *L-a dus pe un munte foarte înalt* (*pe Domnul Iisus Christos*), *l-a arătat toate toate împărăţiile lumii şi strălucirea lor şi l-a zis*: „*Toate aceste lucruri Ţi le voi da Ţie, dacă te vei arunca cu faţa la pământ şi Te vei închina mie*". „*Pleacă, Satano, i-a răspuns Iisus. Căci este scris*: *Domnului, Dumnezeului tău, să te închini şi numai Lui să-i slujeşti*"» (*N*.T., Matei4: 8, 9, 10).

Acestea sunt vremurile pe care le trăim şi, după cum ne arată Cartea Sfântă, sunt exact vremurile din urmă. Însă nu acesta este subiectul nostru.

„*Îţi mulţumesc că eşti cu mine-n lume îţi mulţumesc că mă iubeşti mereu îţi mulţumesc că Tu mi-ai dat un nume* că *sunt al Tău şi Tu eşti Dumnezeu*".

Costache Jaanid

Tu totdeauna, Doamne…

Israel, să supravieţuieşti!

Aceste cuvinte reprezintă „porunca" numărul 614, adoptată de poporul evreu pe parcursul exilului, dar şi mai bine cristalizată în inima celor care au trecut prin lagărele morţii.

Pentru cititorul profan în domeniu trebuie să amintesc că Dumnezeu i-a înmânat lui Moise, primul lider al poporului evreu, două table din piatră pe care erau scrise de însuşi Dumnezeu cele zece porunci sau DECALOGUL.

Pe lângă acestea, tot Moise a mai primit de la Dumnezeu încă 603 porunci, deci în total un număr de 613 din care 365 sunt porunci negative, adică încep cu: „Să nu faci…" şi 248 pozitive, „Să faci…". Ele alcătuiesc LEGEA sau TORA, şi respectarea ei era condiţia valabilităţii

legământului între Dumnezeu şi poporul său.

Mai mult ca sigur că nu au respectat toate cele 613 porunci, lucru imposibil pentru om, dar iată că pe această ultimă „poruncă", adoptată în periplul făcut prin negura istoriei „*Israel*, *să supravieţuieşti*!" nu numai că au îndeplinit-o, dar au trăit şi au purtat în inima lor Psalmul 137, mai ales versetele 5 şi 6: „*Dacă te voi uita Ierusalime*, *să-şi uite dreapta mea destoinicia ei*! *Să mi se lipească limba de cerul gurii*, *dacă nu îmi voi aduce aminte de tine*, *dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele*!"

În aceşti două mii de ani, evreii au căutat să se integreze social şi au reuşit cu brio de fiecare dată, dar nu s-au lăsat asimilaţi de popoarele în mijlocul cărora au trăit. Ţelul lor a fost întoarcerea în ţara promisă de Dumnezeu lui Avraam, Isaac, Iacov şi al urmaşilor acestora şi, desigur, să reînvie limba strămoşească. Pe lângă aceasta, Diaspora evreiască şi-a mai făcut o misiune, aceea de răspândire a învăţăturilor lui Dumnezeu.

Orice popor pentru a putea supravieţui are nevoie de ceea ce am pute numi cele două picioare ale identităţi naţionale: o patrie şi o cultură. Secole de-a rândul poporul evreu a stat într-un singur picior, dar foarte puternic, cultura sa, al cărei schelet era şi este credinţa în Domnul Dumnezeu. Acesta este secretul supravieţuiri sale.

Imediat după sfârşitul celui de-al doilea război mondial, circa 340.000 de supravieţuitori ai tragediei vor face tot posibilul să ajungă în Israel (teritoriu aflat sub mandat britanic), fapt ce a generat foarte multe stări tensionale, aşa că în anul 1947 deja mandatul devenea imposibil de aplicat, iar Marea Britanie se vede nevoită să ridice această problemă în faţa Naţiunilor Unite. Înaltul for politic recomandă divizarea teritoriului în două părţi, adică formarea a doua state independente, unul evreu şi altul arab, Ierusalimul urmând să devină oraş internaţional.

Prin urmare recomandarea este aprobată de Naţiunile Unite la 29 noiembrie 1947 cu o majoritate de 2/3 din voturi. Ca un mic paradox, mare parte din voturile favorabile au fost date de Blocul comunist.

Dar poporul evreu îşi cerea dreptul la ţara sa. De două mii de ani nu avusese dorinţă mai fierbinte decât aceea de a nu mai rătăci şi de a simţi sub picioarele obosite un pământ liniştit. Israel avea întâlnire cu destinul său dat de Dumnezeu.

La 14 mai 1948 se proclamă STATUL ISRAEL.

Erau prea aproape ca să renunţe, Dumnezeu se întorsese cu faţa către Israel.

La data de mai sus, sau luna Iyar anul 5708 după calendarul ebraic, în Muzeul oraşului Tel Aviv, la ora 16.00, în faţa miniştrilor reuniţi, David Ben Gurion, un evreu născut în Polonia, care era şi preşedintele Agenţiei Evreieşti, a dat citire Proclamaţiei de Independenţă a Statului Israel-Eretz Israel. Este mult prea frumoasă această proclamaţie, gândită cu inima *mi* 125

nu doar cu mintea, aşa că o reproducem mai jos în întregime:

*„Eretz Israel este locul unde s-a născut poporul evreu. Acolo s-a format caracterul lui spiritual, religios şi naţional Acolo şi-a dobândit el independenţa şi a creat o cultură de o însemnătate totodată naţională şi universală. Acolo a scris el Biblia şi a dăruit-o lumii Exilat din Ţara Sfântă, poporul evreu i-a rămas fidel de-a lungul împrăştierii lui şi el nu a încetat niciodată să se roage pentru revenirea lui, sperând neîncetat la refacerea libertăţii sale politice. Animaţi şi impulsionaţi de această legătură istorică şi tradiţională, evreii s-au străduit în cursul seco*lelor *să revină în ţara strămoşilor lor. În timpul acestor ultime decenii, ei au revenit în masă în ţara lor. Pionieri, imigranţi clandestini, luptători au desţelenit deserturi, au reînviat limba ebraică, au construit oraşe şi sate şi au creat o comunitate în plină expansiune, controlându-i viaţa economică şi culturală, căutând pacea, dar ştiind să se apere, aducând tuturor locuitorilor ţării binefacerile progresului şi aspirând la independenţa naţională.*

În anul 565 7 (189 7) Primul Congres Sionist, convocat de părintele spiritual al statului evreiesc, Theodor Herzl, a proclamat dreptul poporului evreu la renaşterea sa naţională pe solul patriei sale.

Acest drept a fost recunoscut prin Declaraţia Balfour din 2 noiembrie 1917 şi confirmat de Mandatul Societăţii Naţiunilor, care a

acordat recunoaştere internaţională legăturilor istorice între poporul evreu şi ţara lui Israel, recunoscând dreptul poporului evreu de a-şi crea aici un Cămin Naţional.

Catastrofa naţională care s-a abătut asupra poporului evreu, masacrul a şase milioane de evrei în Europa, a arătat urgenţa unei soluţii la problema acestui popor fără patrie, prin reînfiinţarea unui stat evreiesc care să-şi deschidă porţile tuturor evreilor şi să facă iarăşi din poporul evreu un membru cu drepturi depline în familia naţiunilor.

Supravieţuitorii masacrelor naziste din Europa, ca şi evreii din alte ţări, au căutat fără întrerupere să emigreze în Palestina, fără să se lase descurajaţi de dificultăţi sau pericole, şi nu au încetat să-şi proclame dreptul la o viaţă de demnitate, de libertate şi de lumină în patria naţională.

În cursul celui de-al doilea război mondial, comunitatea evreilor din această ţară a luat parte la lupta pentru libertate, de partea naţiunilor îndrăgostite de pace, ca să învingă flagelul nazist şi a dobândit prin sângele luptătorilor ei, ca şi prin efortul ei de război, dreptul de a se număra printre popoarele care au întemeiat Naţiunile Unite.

În 27 noiembrie 1947, Adunarea Generală a Naţiunilor Unite a adoptat o rezoluţie, care cerea crearea unui stat evreiesc în Palestina şi a invitat locuitorii Palestinei să ia măsurile necesare pentru executarea acestei rezoluţii. Această recunoaştere de către Naţiunile Unite a dreptului poporului evreu de a-şi crea statul este Irevocabilă.

Este dreptul natural al poporului evreu de a fi ca toate celelalte naţiuni, stăpân pe destinul său, pe pământul propriului său stat suveran.

Ca urmare, noi, membri ai Consiliului Naţional, reprezentând comunitatea evreilor din Palestina şi mişcarea sionistă, ne-am adunat aici în această zi în care ia sfârşit mandatul britanic şi pe baza dreptului natural şi istoric al poporului evreu, conform rezoluţiei Adunării generale a Naţiunilor Unite, proclamăm crearea unui stat evreiesc în Ţara lui Israel, care va purta numele de STATUL ISRAEL. Declarăm că la expirarea Mandatului, în acest ajun de Sabat, 6 Iyar 5708 (15 mai 1948) şi până la instalarea autorităţilor de stat, alese cu forme în regulă,

*conform Constituţiei care va fi adoptată de Adu*narea *constituantă convocată înainte de 1 octombrie 1948, Consiliul Naţional va îndeplini funcţiile de Consiliu provizoriu al statului şi organismul lui executiv, Directoratul naţional, va ţine loc de guvern provizoriu al statului evreiesc care se va numi ISRAEL.*

Statul Israel va fi deschis imigraţiei evreieşti şi evreilor venind din toate ţările în care au fost împrăştiaţi El va veghea la dezvoltarea ţării, pentru beneficiul tuturor locuitorilor săi. El va fi întemeiat pe libertate, dreptate şi pace după idealul profeţilor lui Israel, el va garanta libertatea de cult religios, de conştiinţă, de cultură, de limbă şi educaţie. El va asigura protecţia locurilor sfinte, ale tuturor religiilor şi va fi fidel principiilor Cartei Naţiunilor Unite.

Statul Israel va fi gata să colaboreze cu agenţiile specializate, cu reprezentanţii Naţiunilor Unite pentru aplicarea rezoluţiei Adunării Generale din data de 29 noiembrie 1947 şi va lua toate măsurile necesare pentru realizarea uniunii economice a ansamblului Palestinei.

Cerem Naţiunilor Unite să ajute poporul evreu să-şi edifice statul şisăprimească Statul Israel în familia naţiunilor.

În faţa agresiunilor la care suntem supuşi de câteva luni, cerem locuitorilor arabi ai statului Isarel să apere pacea şi să îşi aducă contribuţia la edificarea statului pe baza unei egalităţi complete a drepturilor şi obligaţiilor, a unei juste reprezentări în toate organismele provizorii şi permanente ale statului. Întindem mâna tuturor ţărilor vecine şi popoarelor lor şi le oferim pacea şi relaţii de bună vecinătate. Îi invităm să coopereze, cu statul evreu refăcut în suveranitatea sa naţională. Statul Israel este gata să contribuie la efortul comun de dezvoltare a întregului Orient Mijlociu. Cerem poporului care se află în Diaspora să se adune în jurul evreilor din Israel şi să îi ajute în sarcina de imigrare şi reconstrucţie, să fie de partea lor în marea luptă pentru realizarea visului generaţiilor trecute, răscumpărarea lui Israel.

Încrezători în Dumnezeul atotputernic, semnăm actuala Declaraţie, în acesta şedinţă a Consiliului provizoriu al statului, pe pământul patriei, în oraşul Telăviv, în ajun de Sabat, 5 Iyar 5708 (14 mai 1948)".

A urmat apoi binecuvântarea rabinului Yehudah Leib Maimon: „*Binecuvântat eşti Tu Doamne, care ne-aiţinut în viaţă şi ne-ai ajutat să trăim acest moment*”.

Prezenta proclamaţie este semnată de 37 de participanţi, în frunte cu David Ben Gurion, care ulterior, în urma alegerilor, devine Primul Ministru al noului stat înfiinţat, primul mandat între anii 1948 – 1953 şi al doilea între 1955 – 1963.

Despre acest mare om de stat israelit, trebuie să amintim că a fost unul din părinţii naţiunii nou născute, un sionist foarte activ încă de la începutul sec. XX. în anul 1909 punea bazele primei mişcări de apărare evreiască, numită Hashomer (Santinela). A luptat cu toată fiinţa pentru renaşterea poporului Israel, de aceea era supranumit şi Leul din Iudeea. A murit la vârsta de 87 de ani, la scurt timp după războiul de Yom Kippur.

Trebuie amintit şi faptul că iniţial au fost propuse mai multe denumiri pentru noua ţară care se năştea, acestea erau: Sion, Iudeea, Eretz Israel, Palestina. Totuşi a fost ales cel mai potrivit, cel mai adevărat, în armonie deplină cu realitatea.

Participanţii la extraordinarul eveniment au cântat un vechi cântec evreiesc, HATIKVA, care era şi imnul mişcării sioniste, compus de poetul evreu Naftali Herz Imber (1856 – 1909) în anul 1878, pe când se afla în România, la Iaşi. Textul original avea nouă strofe şi se numea „Tikvatenu”. De-a lungul anilor fusese adaptat pe mai multe melodii, pentru ca Paul Ben-Haim să-i statornicească forma actuală, inspirându-se, conform unor surse demne de crezare, după un cântec popular românesc numit Car cu boi Hatikva SPERANŢĂ a devenit Imnul Naţional al Statului Israel, iar mesajul lui este cum nu se poate mai limpede vă veţi convinge singuri parcurgându-l, în întregime, la sfârşitul acestui capitol Iată că se împlineau din nou cuvintele lui Dumnezeu, 128. *maa-i* promisiunea Lui: „*Veţi locui în ţara pe care am dat-o părinţilor voştri*” (V.T., Ezechel 36: 28). În alt loc Biblia ne spune: „*Cine a auzit vreodată aşa ceva*? *Cine a văzut vreo dată aşa ceva*? *Se poate naşte o ţară într-o zi*? *Se naşte un neam aşa dintr-odată*? *Abia au apucat-o muncile şi fiica Sionului a şi născut fii*!” (V.T., Isaia 66: 8)

Visul lui Theodor Herzl se împlinea aşa cum gândise. După aproximativ cincizeci de ani se năştea o ţară mică, dar care avea să crească repede. La început numărau doar 600.000 de suflete, tot atâţia erau şi bărbaţi în putere când poporul Isarel părăsea Egiptul antic, cu 3500 de ani în urmă. Iată că venise momentul în care se împlinea cunoscuta şi mult iubita urare: „*Anul viitor la Ierusalim*!"

Renaşterea statului Israel a avut loc între revoluţii şi războaie, între schimbări sociale fără precedent, exact când nu se aştepta nimeni, dar aşa procedează Dumnezeu! Necunoscute sunt căile Lui.

La ora 16 şi 32 minute festivitatea se încheie, David Ben Gurion îşi dezbracă costumul de gală, lăsând să se vadă că pe dedesubt avea îmbrăcată uniforma de luptă, apoi adaugă cuvintele: „*S-a terminat ceremonia*, *începe războiul*" şi aşa a fost…

Pacea a durat doar câteva ore, statul nou-înfiinţat a fost atacat, şi nu oricum. Şase naţiuni arabe au devenit agresoare ale statului Israel. Astfel Egiptul atacă din Sud, Irakul şi Iordania din Est, Arabia Saudită din Sud-Est, Siria şi Libanul din Nord. Au înaintat cu armatele lor numeroase (erau de peste o sută de ori mai mulţi decât evreii) şi bine echipate, pentru a da o lovitură de moarte Israelului. După zece luni de lupte aprige cu toată superioritatea lor, atât numerică cât şi tactică, au fost înfrânţi.

Israel câştigă Războiul de Independenţă, un război în care nimeni nu le dădea nicio şansă, plătind un greu tribut de sânge peste 6.000 de vieţi au fost curmate, adică 1% din populaţia ţării. Din ordinul O.N.U. se încheie un armistiţiu, semnat în insula Rodos.

Unii supravieţuitori ai războiului, chiar dintre agresori, au afirmat cu toată convingerea că: *Dumnezeul lui Israel a luptat pentru poporul Său*!

Remarca este demnă de reţinut.

Începând cu data de 11 mai 1949, Statul ISRAEL devine cel de al 59-lea membru cu drepturi depline al O.N.U.

Pe lângă faptul că au ieşit învingători din acest război, evreii au câştigat şi din fostele teritorii ce le aparţineau de drept. Doar Ierusalimul a rămas pentru încă 19 ani împărţit cu Iordania, perioadă

nefastă deoarece iordanieni s-au răzbunat pe sinagogile evreieşti. Astfel au distrus 58 de sinagogi, printre ele şi sinagoga Hurva, monument al culturii iudaice, a cărei construcţie impunătoare a fost începută pe la 1700 de către rabinul Yehuda ha Hassid. A rămas din ea graţiosul arc, martor mut al celor petrecute. Sinagogile scăpate de demolare au fost folosite ca staule pentru măgari, toalete publice sau locuri pentru depozitat gunoiul. Iordanienii nu s-au dat înapoi nici de la profanarea mormintelor din anticul cimitir evreiesc aflat pe Muntele Măslinilor, circa 75 % din pietrele funerare au fost dislocate şi folosite la pavajul străzilor şi al toaletelor.

Dar nu vă faceţi iluzia că aşa s-a încheiat lupta şi au fost lăsaţi în pace, nici pe departe. Doar după şapte ani, adică în 1956, începe criza Canalului de Suez, alt conflict militar. Şi de această dată evreii au ieşit învingători.

În 1967 pe 5 iunie, se declanşează Războiul de şase zile, un război fulger încheiat pe 10 iunie. Evreii nu numai că şi-au învins deja tradiţionalii duşmani, Egiptul, Siria şi Iordania, dar au recucerit peninsula Sinai, Iudeea, Samaria, fâşia Gaza, înălţimile Golan şi, mai ales, oraşul biblic Ierusalim. Nu putem trece mai departe fără să amintim că din dorinţa de a proteja clădirile vechi, bisericile, moscheile, evreii au renunţat la armele grele, astfel au pierdut în lupta corp la corp 178 din cei mai viteji militari. Sacrificiul nu a fost în zadar: întreagul Ierusalim aparţinea din nou poporului evreu. Domnul Dumnezeu le-a dat biruinţă asupra duşmanilor săi, cu toate că şi de această dată au fost în inferioritate numerică. Evreii nu au fost decât 270.000 de militari, iar arabii 440.000. Întreg teritoriul după graniţele biblice aparţinea acum celor în drept, adică poporului ISRAEL. Ajuns lângă Zidul Plângerii, bravul general Moshe Dayan spunea*: „În dimineaţa aceasta, armata de apărare a Israelului a eliberat Ierusalimul, ne-am întors pe locul cel mai sfânt dintre locurile noastre, ne-am întors ca să nu mai plecăm niciodată.”*!

De aici înainte, IERUSALIMUL NU MAI ESTE NEGOCIABIL!

Oh! Cetatea păcii, te-ai născut acum 4.000 de ani, dar prea puţină pace ai văzut şi prea multe războaie au trecut peste tine!

Una peste alta, visele de învingători ale arabilor au fost spulberate. Generalii egipteni şi aliaţii lor afirmau cu nonşalanţă că cinci zile sunt de ajuns pentru a distruge statul Israel. În fapt s-ar destrăma singur căci nu va fi în stare să facă faţă mobilizării necesare pentru luptă, iar unii mult mai optimişti afirmau că vor avea nevoie de trei ore pentru a lovi de moarte poporul evreu. După cum au văzut pe pielea lor, s-a întâmplat exact invers şi, la sfârşitul războiului, Israel era singura forţă care putea controla deplin Orientul Mijlociu. Se împlineau şi acum cuvintele Domnului: „*Domnul îţi va da birunţă asupra vrăjmaşilor tăi care se vor ridica împotriva ta*; *pe un drum vor ieşi împotriva ta*, *dar pe şapte drumuri vor fugi dinaintea ta*”. (V.T., Deuterenom28: 7)

La 6 octombrie 1973, Statul Israel este atacat mai mult decât mişeleşte. Era sărbătoarea naţională Yom Kippur. În loc de sărbătoare începea Războiul de Yom Kipur. Egiptenii atacau din sud în zona canalului de Suez, iar dinspre nord, au înaintat la luptă trupele siriene. Că nu au reuşit să învingă poporul evreu, este puţin spus. După numai trei săptămâni de lupte crâncene, trupele Israelului erau la 60 km de Cairo şi la 22 km de Damasc. Jertfa a fost mare şi de această dată, 3.000 de morţi şi 20.000 de răniţi şi invalizi de război. Israel nu a putut gusta din liniştea sărbătorii tradiţionale, în schimb Dumnezeu i-a dat din plin bucuria victoriei asupra duşmanilor săi de moarte.

La 6 iunie 1982, din cauza repetatelor atacuri din partea Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei (O.E.P.), prin teroriştii săi din Liban, Israelul este nevoit să pornească o campanie militară zonă, cunoscută în istorie sub numele de Pace pentru Galileea. Multă lume nu ştie faptul că această organizaţie teroristă numită O.E.P. se mutase cu forţa în Liban încă din anul 1970. Cu toate că populaţia ţării, mai ales cei din Sud, nu îi tolera, s-a ajuns la formarea unui stat în stat, iar Libanul devenise o bază de plecare a atacurilor teroriste împotriva Israelului, ca şi în prezent de altfel. Aceste lovituri erau susţinute şi de armament greu, cum ar fi rachete tip Katiuşa, supranumite „orga lui Stalin”, evident provenite de la „fraţii din soviete”.

Astfel stând lucrurile, israelienii ripostează, fiind sprijiniţi şi de

populaţia libaneză. Chiar dacă nu au reuşit desfiinţarea O.E.P. s-a realizat fărâmiţarea ei, Arafat nemaifiind liderul lumii arabe, ci doar cerşetorul ei. Acesta îşi recapătă mai târziu din ceva din autoritate, dar la un nivel mult inferior decât înainte de această campanie antiteroristă dusă de Israel.

Şi de această dată evreii au avut pierderi umane, mai mult de 600 de familii au fost îndurerate prin moartea celor dragi. Încă o jertfă pe altarul libertăţii, care nicicând nu trebuie dată uitării.

Cu toate daunele suferite, O.E.P. nu se linişteşte, dimpotrivă îşi înteţeşte atacurile teroriste împotriva Israelului, dar şi contra puţinilor săi prieteni. Fundamentalismul islamic se întăreşte tot mai mult, ajungând un pericol tocmai pentru regimul din ţările arabe.

Din 1948 până în 1995 au pierit 17.750 de bărbaţi şi femei ca soldaţi în războaiele purtate împotriva cotropitorilor lor, la care se mai adaugă încă 61.315 răniţi, rămaşi invalizi de război. Tineri şi mai puţin tineri, bărbaţi şi femei, laici şi credincioşi, din toate segmentele sociale şi-au dat viaţa pentru ţara lor. Oameni care nu au cerut nimic pentru ei înşişi, nici onoare, glorie, gratitudine sau compensaţii. Nimic. Au fost însufleţiţi de o dragoste imensă pentru ţara lor. EROI!!! Nu vor fi uitaţi niciodată.

Încă o dată se împlineau cuvintele lui Dumnezeu: „*Te voi face pentru poporul acesta ca un zid tare de aramă*, *ei se vor război cu tine*, *dar nu te vor birui*, *căci Eu voi fi cu tine*, *ca să te scap şi să te izbăvesc*, *zice Domnul*. *Te voi izbăvi din mâna celor răi şi te voi scăpa din mâna asupritorilor*”. (V.T., Ieremia 15: 20, 21) în aceeaşi perioadă de timp, au căzut victime teroriştilor arabi 2.185 de evrei, bărbaţi, femei, copii, dintre ei 75 de diplomaţi. Din 1995 până astăzi, nu pot să dau o cifră exactă, dar rar trece o săptămână întreagă să nu aflăm din mass-media de noi atacuri sinucigaşe ori de altă natură împotriva statului Israel. De fapt palestinienii au adoptat tactica războiului subversiv, la scurt timp după victoria Israelului în faţa lumii arabe. 132

În lupta lor nebună împotriva Israelului şi a aliaţilor săi, membrii O.E.P. nu de puţine ori recurg la acţiuni extreme cum ar fi: deturnarea avioanelor de pasageri şi atacuri asupra diverselor

mijloace de transport pentru civili, plasarea de bombe în locuri foarte aglomerate, de cele mai multe ori victimele fiind din rândul populaţiei civile.

Primele semne ale atacurilor teroriste au apărut cu puţin timp înainte de războiul de Şase zile, în iarna anului 1965. Pe un canal de irigaţii din nordul ţării a fost găsită plutind pe apă o bombă cu detonator, din fericire recuperată fără a produce victime.

Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei a luat fiinţă în anul 1963, iar scopul ei nu era şi nici nu este altul decât distrugerea statului Israel. Liderii acestei organizaţii teroriste se bazau şi pe faptul că natalitatea populaţiei palestiniene era şi este în continuă creştere, arme aveau din belşug, date mai ales de U.R.S.S., desigur contra cost, iar forţa financiară venea dinspre lumea arabă. Mari sume de bani proveneau din producerea şi vânzarea drogurilor, comerţ controlat în mare măsură, din umbră evident, de către O.E.P.

Poporul evreu îşi doreşte pacea din toată inima, dar ea este greu de obţinut, nimeni altul decât fostul preşedinte al Israelului, domnul Vithzak Rabin, se adresa palestinienilor cu un îndemn la pace, izvorât din suflet: „*Noi suntem sortiţi să trăim împreună*, *pe acelaşi pământ de pe acelaşi teritoriu*. *Noi cei care ne-am luptat cu voi palestinienii*, *vă spunem astăzi limpede şi răspicat*: *Gata cu sângele*, *gata cu lacrimile*, *gata*!”

Israel vrea pace, a cedat mult pentru aceasta, inclusiv din teritorii cu toate că a pierdut foarte mult; de pildă a cedat Şinaiul, unde se află importante rezerve de petrol, iar în anul 2005 Fâşia Gaza, totul în speranţa de a fi pace. Dar nu acelaşi lucru se poate spune şi despre lumea arabă şi liderii săi, cum ar fi: Yaser Arafat, Sadam Hussein, Mahmud Ahmadinedjad şi mulţi alţii care nu au dorit sau nu doresc nimic altceva decât distrugerea poporului evreu. Nu vor să cedeze nimic, în schimb continuă înarmarea şi pregătirea de război.

Drept dovadă încă din anul 1980 Irakul începe construirea unui reactor nuclear, cu sprijin de specialitate din Franţa. Când pentru Israel a devenit limpede scopul real al acestui reactor, a lansat o acţiune pe calea aerului şi l-a distrus. Lumea întreagă i-a dezaprobat,

dar nu peste mult timp, adică peste 9 ani, când Irak invadează Kuweitul, măsura este apreciată ca atare.

Fiindcă tot veni vorba, multă lume se întreabă de ce a căzut Sadam? De ce a fost atacat Irakul de către S.U.A. şi aliaţii săi? Se poate răspunde foarte uşor cu ajutorul Bibliei: „*Iată, vine un popor de la miazănoapte şi un neam mare, nişte împăraţi puternici se ridică de la marginile pământului. Poartă arc şi suliţă, sunt necruţători şi fără milă, glasul le mugeşte ca marea… împăratul Babilonului aude vestea, mâinile îi slăbesc şi îl apucă groaza, ca durerea pe o femeie care naşte… Deodată cade Babilonul (Bagdad) şi este zdrobit! Văitaţi-l…*" (*V.T.*, Ieremia 50: 41, 42, 43; 51: 8). Acestea sunt doar câteva fragmente. Dacă veţi citi în întregime capitolele 50, 51, 52 din cartea Ieremia veţi avea surpriza, plăcută ori nu, să găsiţi mult mai multe amănunte despre acest eveniment. Ce mândru şi sigur de el era Sadam Hussein şi ce se mai fălea cu super-soldaţii lui, care au dat bir cu fugiţii la primele focuri, în timp ce el s-a ascuns într-o gaură de şobolani! Aşa se întâmplă cu cei ce se ating de protejaţii lui Dumnezeu.

Lupta continuă, naţiunea este permanent în stare de veghe. De pildă în anul 2000, cu toate că Israelul a retras trupele din sudul Libanului, O.E.P. declanşează a doua Intifadă şi până la sfârşitul anului face peste 300 de victime. În anul 2001, după alegerea lui Ariei Sharon ca prim-ministru şi formarea unui guvern de uniune naţională, revolta palestiniană continuă cu mai multă intensitate. Se înmulţesc atacurile de tip kamikaze (tip FRICOŞI sau LAŞI), care numai în luna martie 2002 au făcut 85 de victime. În ultimii cinci ani, adică 2000 – 2005, peste o mie de persoane şi-au găsit sfârşitul, mai exact 1048 de morţi, 5.735 de răniţi, marea majoritate civili, femei, copii, bătrâni, acesta fiind rezultatul a 25.375 de atentate teroriste, dintre care 142 au fost atentate sinucigaşe. La comiterea lor au participat peste 18.000 de palestinieni cu vârste cuprinse între 16 şi 35 de ani. Aceste cifre nu sunt invenţii, se regăsesc în ultimele statistici făcute de serviciile secrete din Israel, prezentate în Knesset. În anul 2004, pe întreg cuprinsul statului Israel au fost lansate de către teroriştii palestinieni un număr de 186 rachete Kassam, dintre acestea „numai" asupra

oraşului Sderoth din fâşia Gaza.

Pe parcursul anului 2004 au fost arestaţi 365 de terorişti palestinieni, înainte de realizarea atacurilor sinucigaşe, 46 dintre ele fiind oprite în ultimul minut. Cei slabi atacă întotdeauna pe cei lipsiţi de apărare, vitejia lor se manifestă atunci când ard drapele şi trag focuri de armă după muşte chioare, evident isterizaţi la maximum. În realitate, la ora actuală, lumea musulmană în special are ca obiectiv principal distrugerea statului Israel. Foarte recent a fost interceptat un document al cunoscutei reţele teroriste Al-Qaida, care provenea de la Ajman el-Savahri, locţiitorul lui Osama bin Laden, şi era adresat lui Abu Mussab al Sarkavi, şeful organizaţiei teroriste din Irak. Din conţinutul lui, destul de bogat de altfel, treisprezece pagini, reiese strategia reţelei pe următorii câţiva ani şi că, în curând, sub patronajul acestei organizaţii va intra întregul Orientul Apropiat, iar lupta împotriva Israelului este ultima şi cea mai importantă fază a Jihadului.

Nu vreau să afirm că toţi musulmanii sunt terorişti, dar cu siguranţă majoritatea teroriştilor sunt musulmani! în acest scop sunt selecţionaţi copii de vârste fragede, în multe cazuri de la 7 ani, ei învaţă în tabere de antrenament tehnici de luptă corp la corp, folosirea diverselor arme albe, cum să mânuiască arme de foc automate, grenade, explozibili de mare putere, scopul principal fiind uciderea evreilor şi a creştinilor. Odată inoculat, fanatismul religios, combinat cu multă ură criminală, dă puteri nebănuite. Gândiţi-vă numai că un pistol automat AK 47, care pe lângă faptul că este o armă de foc foarte puternică, are o greutate de aproape 4 kg De multe ori nici tinerii recruţi, şi mă refer la cei din lumea creştină, fără a avea un antrenament asiduu nu o pot mânui cu prea mult succes, dar un copil de doar 7 – 8 ani? Nu vreau să afirm că aceşti terorişti ar fi de fapt super-luptători, în niciun caz, s-a dovedit de mult că fanatismul, indiferent că este religios sau de altă natură, este construit pe frică, pe foarte multă frică. Mai nou pentru completarea „educaţiei", învaţă să îmbrace haine căptuşite cu explozibil, pe care îl detonează când se găsesc în zone aglomerate, desigur cu speranţa de a face un număr mare de victime, evrei sau creştini, bineînţeles, nu contează că sunt

multe situaţii când în urma

— ™» n «l «ÎI*” 135

exploziei mor şi musulmani!

Cel mai grav lucru însă este faptul că, în lupta lor, aceste popoare musulmane, fără să caute prea mult, au găsit aliaţi foarte interesaţi tocmai în unele din cele mai puternice state din Europa creştină. Aşa cum am mai amintit, afinităţile dintre Europa de Vest şi lumea arabă au fost reînnodate repede după sfârşitul celui de-al doilea război mondial. De data aceasta Franţa a făcut primii paşi, de fapt ea cocheta cu ideea de a domina în Orient încă din secolul XIX şi pentru realizarea ei s-a folosit de acesta unealtă murdară a antisemitismului. Ne amintim de campaniile lui Napoleon în acesta parte de lume, dar şi de propaganda antisemită a lui Drumont, Renan sau de Afacerea Dreyfus.

Iată că în 1973 se conturează un nou concept politic, EURABIA, sub forma unei alianţe informale din care făceau parte cele nouă state ale Comunităţii Europene, denumită din 1992 U.E. şi aflată în plin proces de dezvoltare, iar pe de altă parte ţările arabe din spaţiul mediteranean. Negocierile s-au derulat sub tutela unei alianţe numite Dialog European-Arab, înfiinţată la Paris în luna iulie 1974.

Eurabia reprezintă, cel puţin aceasta este părerea politicienilor de frunte, viitorul Europei şi nu numai. Ea nu este doar o convenţie, ci un proiect politic foarte complex, înglobând simbioza demografică şi culturală totală a Europei cu lumea arabă. Scopul principal este izolarea Americii şi desfiinţarea statului Israel. Acest lucru se înţelege lesne şi din declaraţiile politice venite de la ambele părţi, privind realizarea păcii în lume. Reformele democratice din zona arabă sunt condiţionate de soluţionarea problemei din Orientul Mijlociu, adică de dispariţia statului Israel şi a evreilor în general. Se consideră că numai simpla prezenţă a Israelului ca stat este o gravă ameninţare la pacea mondială.

Aşa că nu trebuie să ne surprindă afluxul de populaţie musulmană în Europa de Vest (desigur tolerat şi protejat de autorităţi), mai ales în Franţa, Germania, Belgia, sau contactele strânse

dintre aceste ţări şi lumea arabă, cap de afiş fiind Franţa. De fapt şi în cadrul O.N.U., Franţa a dat tonul întotdeauna la orice iniţiativă antiisraeliană pe teritoriul Europei. La fel nu trebuie să fim prea uimiţi nici de mulţimea atentatelor teroriste cu autori din lumea musulmană, îndreptate împotriva S.U.A., Marii Britanii sau altor a prieteni ai Israelului. Nu trebuie să ne mire prea mult nici faptul, că, în ciuda opoziţiei americane şi engleze, U.E. permite diplomaţilor săi contacte la nivel de ambasade, şi nu numai, cu membrii Hamas.

Dar viaţa merge înainte şi faptul cel mai important este că visul evreilor s-a împlinit, este drept, după două mii de ani de aşteptări de multe ori în chinuri de nedescris. Israel, ca oricare alt popor, indiferent de rasă sau religie, are dreptul la pace, are nevoie de vecini prieteni, de popoare prietene. Trebuie ca şi acest minunat popor să aibă odihnă, deoarece au alergat prea mult, au fost hăituiţi destul fără motiv.

Au ajuns acasă, în ţara lor unde curge lapte şi miere, atât pentru trup cât şi pentru suflet. Au scăpat de cetăţenia de rangul al doilea. Pentru ei, dar şi pentru orice alt popor de pe pământ, este foarte important că mâna lui Dumnezeu este peste Israel, mai ales din 1948 şi până astăzi. Gândiţi-vă puţin:

— Cum a fost posibilă rezistenţa lor ca popor timp de patru mii de ani, ultimii două mii în condiţii de exil şi persecuţii aproape permanente oriunde s-au aflat?

— Cum au reuşit să supravieţuiască din dezastrul abătut asupra lor în cel de-al doilea război mondial, când un dement numit Hitler şi adepţii săi au făcut tot posibilul să îi extermine?

— Cum au reuşit ca, în scurt timp după aceea (doar trei ani), să reîntemeieze statul Israel?

— Cum au izbutit ei, un popor de doar 600.000 de suflete, să ţină piept armatelor invadatoare, să le învingă de fiecare dată când au fost atacaţi şi foarte rapid să ajungă o forţă de temut la nivel mondial?

— Care a fost metoda adoptată pentru a face din pământul odinioară pustiu o grădină a lui Dumnezeu, care dă recolte îmbelşugate, ba chiar două-trei recolte pe an? Aici voi da eu unul din răspunsuri. De voie de nevoie, trebuie să vă spun un secret: pentru că

mii de ani, nisipul şi stânca au fost udate cu SÂNGE, cu foarte mult SÂNGE NEVINOVAT.

Îmi cer iertare pentru stăruinţă, dar trebuie să înţelegem că istoria acestui popor deosebit se desfăşoară pe parcursul a peste patru mii de ani, în ultimii două mii fiind hăituit în toate

IHiiHHHHHBAHHWT. 137

modurile posibile, parcurgând nu mai puţin de şase civilizaţii, şase culturi diferite. Este ceva ieşit din tipar, deoarece conform studiilor făcute de istorici, o civilizaţie puternică durează de regulă cinci sute până la o mie de ani, evident cele mai puternice. Totuşi Israel stă în picioare cu o demnitate de invidiat, care îl ridică mult deasupra duşmanilor săi; în plus, putem spune că poporul Israel este în plină ascensiune demografică, economică, culturală şi din orice alt punct de vedere.

De regulă orice popor strămutat din patria sa, exilat, mai rău, împrăştiat, risipit prin toată lumea, a supravieţuit pentru câteva generaţii. Poporul evreu a reuşit să reziste oriunde s-a aflat, indiferent de cultură, religie şi în general de civilizaţie. Evreii s-au adaptat cu multă uşurinţă, excelând în faţa indigenilor, în multe situaţii atrăgându-şi represalii din partea acestora tocmai pe motivul presupusei încercări de evreizare a populaţiei majoritare.

Nu s-a văzut însă niciun caz de antisemit care să explice de ce arienii se lăsau aşa de uşor evreizaţi, iar evreii nu reuşeau să se arienizeze?! Până la urmă, din mai toate acuzele aduse poporului Israel reies nişte calităţi ale acestuia, de pildă: evreul este simbolul modernizării, evreii îi manipulează pe arieni datorită ştiinţei lor de a se camufla şi de a ţine secretul şi multe altele de acest gen. Concluzia o trage cel care citeşte.

Doar când le era interzisă religia nu s-au putut adapta şi au avut de suferit enorm. În rest evreii erau parte uniformă din civilizaţia în care trăiau, în acelaşi timp deosebită, se integrau până la identificare fără a-şi pierde identitatea.

Chiar dacă au „ales" steaua galbenă, ghetoul şi dezonoarea, nu au renunţat la învăţătură şi desigur la o bună organizare a vieţii,

acestea fiind lumină în întuneric pe parcursul a mii de ani.

Se mai pot pune multe astfel de întrebări şi se pot da foarte multe răspunsuri, dar există unul singur la fel de valabil pentru fiecare întrebare: Dumnezeu s-a întors cu faţa către Israel.

Lăudat să fie numele Lui!

Textul Imnului naţional HATIKVA (Speranţa):

Câtă vreme în adâncul inimii Sufletul evreului suspină şi dinspre marginile Orientului Un ochi se aţinteşte asupra Sionului.

Refren:

Speranţa nunee încă pierdută

Speranţa de două mii de ani.

Să trăim ca popor liber în ţara noastră.

Ţara Sionului şi a Ierusalimului.

Cât timp lacrimile din ochii noştri Vor curge ca o ploaie darnică, şi zeci de mii de fii din poporul nostru. Se vor duce la mormintele patriarhilor.

Cât timp apele Iordanului cu mândrie Vor curge umflate pân' la maluri, şi cu zgomot în lacul Kinneret. Se vor arunca cu glasul tumultului lor.

Cât timp zidul strălucirii noastre Ni se arată în faţa ochilor, Iar pentru templul nostru dărâmat Un ochi mai varsă o lacrimă

Ascultaţi, fraţii mei, în ţara peregrinării mele, Glasul unuia din vizionarii noştri, Căci doar cu evreul cel din urmă va veni sfârşitul speranţei noastre.

„*Dacă aproapele tău ţi-a făcut un bine cât de mic*, *acesta să fie mare în ochii tăi dar dacă ţi-ajăcut un mare rău*, *acesta să pară neansemnal în ochii tăi*".

Tradiţia evreiască.

Iartă-ne, Israel!

Cu mare strângere de inimă doresc să spun ceva şi despre ceea ce a suferit comunitatea evreilor din România, mai ales în secolele XI ŞI XX, dar mai înainte trebuie să limpezim puţin lucrurile privind prezenţa evreilor pe pământul românesc.

Este foarte important faptul cape teritoriul locuit de români,

alături de alte comunităţi mai mici sau mai mari, au trăit şi evrei. Poate pare incredibil, însă trebuie să ştiţi că primii evrei ajunşi pe aceste pământuri au venit la scurt timp după invazia trupelor romane, în urma înfrângerii lui Decebal.

Nu au fost în număr mare şi s-au localizat pe malurile Dunării, probabil a fost ceva oarecum accidental deoarece nu există dovezi ale unei prezenţe constante. Este foarte posibil ca unii dintre ei să fi plecat în alte direcţii sau poate au fost asimilaţi de băştinaşi. Cert este faptul că după sec. XII şi mai ales sec. XIV, avem tot mai multe dovezi despre prezenţa evreilor între hotarele românilor. Despre aceasta consemna şi călătorul Benjamin de Tudela, el afirma încă din sec. XII, în cartea sa, numită Carte de călătorii, că printre vlahii care locuiesc pe malurile Dunării convieţuiesc şi multe familii de evrei. Câteva secole mai târziu este semnalată prezenţa la curţile e domneşti din Ţările Române a medicului evreu Iosif Solomon Delmedico, mai precis între anii 1617 – 1628, iar pe la 1636 a medicului Asriel Asrael. Puţin mai devreme, Mihai Viteazul, primul domnitor care a reuşit unirea Ţărilor Române, a avut în trupele sale şi luptători evrei. Domnitorul Nicolae Mavrocordat avea ca medic de curte pe renumitul Daniel Defonseca. Deja în sec. XVII este menţionată prezenţa evreilor ca locuitori în 16 localităţi din Moldova şi în 18 din Transilvania, iar în Vechiul Regat la începutul sec. XIX trăiau aprox. 27.000 de evrei.

Referitor la implicarea evreilor în dezvoltarea vieţii economice din Ţările Române sunt demne de amintit mărturiile documentare privind meşteşugurile şi varietatea de bresle, al căror caracter tradiţional religios le fac inconfundabile. Amintim pe cele mai importante: zidari, dulgheri, tapiţeri, legători de cărţi, căruţaşi, ţesători, bijutieri, gravori, ş.a. Deja exista o tradiţie a colaborării evreo-române între diverse bresle şi societăţi. Drept dovadă sunt o mulţime de însemne şi chiar steaguri care au simboluri reprezentative pentru ambele părţi.

În sec. XIX erau evrei care se implicau în viaţa politică românească şi au sprijinit Revoluţia de la 1848. Primul domn al României moderne, Alexandru Ioan Cuza, punea problema

încetăţenirii evreilor. Domnia-sa afirma*: „În 1864 israeliţii români vor avea a se felicita de multe drepturi… Noi am luat măsura unei emancipări graduale*”. *Dar* aceste lăudabile intenţii nu au fost realizate, Constituţia de la 1866, stipula la art. 7 că evreii şi toţi necreştinii nu au dreptul la cetăţenia română.

De asemenea şi în Războiul de Independenţă evreii au dat ajutor material şi financiar românilor. S-au înrolat voluntari 888 de evrei, mulţi pierzându-şi viaţa, printre ei ofiţerii: Mauriciu Brociner, Walter Mărăcineanu.

O imensă contribuţie a fost adusă prin înfiinţarea de către evreii din capitală a ambulanţei ZION ataşată Diviziei a III-a. Serviciile aduse de ambulanţă în timpul luptelor pentru cucerirea redutei Griviţa au fost evidenţiate de comandantul diviziei, generalul Gheorghe Anghelescu, care a adus mulţumiri acestui serviciu medical pentru ajutorul acordat:

„… căci *datorită neobositei sale activităţi s-au vindecat o mulţime de soldaţi*; *fără devotamentul şi îngrijirea necontenită a acestui personal*, *o mulţime de bravi ostaşi ar fi pierit prin flagelul care în timpul din urmă decima rândurile armatei mai crunt* decât *duşmanul*”.

Cu toate că nu erau cetăţeni români, dar sub acelaşi semn al năzuinţei de integrare în societatea românească, pe lângă sprijinul material şi financiar, peste 10% din populaţia evreiască din România, adică aprox. 23.000 de voluntari, au participat la Războiul de Reîntregire a neamului 1916 – 1919. Din acest efectiv, 882 au căzut la datorie, 740 au fost răniţi, 449 au căzut prizonieri şi 3043 dispăruţi, 825 dintre ei au fost decoraţi (220 erau medici şi sanitari).

Despre militarii evrei participanţi, generalul de Divizie Ion Răşcanu, ministru de război 1920 – 1921, spunea: „*Stimăm şi iubim pe cetăţenii evrei*, *întrucât au contribuit la mărirea patriei*, *şi-au făcut cu prisosinţă datoria*, *soldaţii evrei luptând în aprigele lupte cot la cot cu soldaţii români*”.

Tot despre luptătorii evrei participanţi la acest război, generalul Constantin Antip scria: „*Susţinerea războiului cu toate mijloacele*, *jertfa de sânge dată pe câmpurile de bătălie au constituit argumentul*

hotărâtor pentru împlinirea emancipării evreilor români, trecerea de la regimul de toleraţi la cel de cetăţeni egali. Obţinând egalitatea în drepturi, evreimea română, în ciuda tuturor obstacolelor din partea extremei drepte, se implică din plin în viaţa societăţii româneşti din epoca interbelică".

Prin unirea Vechiului Regat cu celelalte provincii româneşti, comunitatea evreilor din România a crescut considerabil, ajungând să numere aproximativ 750.000 de suflete, adică peste 4% din populaţia ţării. Participarea evreilor la viaţa publică, în instituţii cu caracter cultural-educativ, sportiv, ş.a. era tot mai semnificativă

Nu pot trece mai departe fără a aminti câteva din personalităţile ce şi-au pus valoarea în slujba poporului român:

Arhitectură: Horia Maiou, arhitect şef al Bucureştiului, 19581963, Jean Văleanu, Jean Monda, Paul Focşăneanu, Marcel Iancu, toţi laureaţi ai Premiului de Stat în arhitectură.

Ştiinţă: David Emanuel, Solomon Marcus, Isac Blum, Alexandru Fronda, Mendel Haimovici.

Filosofie: Radu Florian, Ion Banu, Henri Wald, Ion Brucăr.

Scriitori: Ion Peltz, Alexandru Zissu, Ury Benador, Dorel Dorian, Aurel Baranga, Radu Cosaşu, Elie Wiessel, Paul Celan, Iosif Sava, Osi Harmelin, Mihail Sebastian.

Compozitori: Elly Roman, Alexandru Mandy, Aurel Giroveanu, Richy Stein, Edmond Deda, Laurenţiu Profeta, Alfred Mendelsohn, Haim Schwartzman, Stan Golestam, Dan Mizrahi, Leopold Stern, Theodor Fuchs, Anatol Vieru.

Critici literari: Tudor Vianu, Aureliu Weiss, Silvian Iosifescu, Constantin Dobrogeanu-Gherea, Ion Trivale.

Pictori: Juster Stein, Iosif Iser, Arthur Segal, Margareta Sterian, Marcel Iancu, Teodor Hirth.

Doresc din toată inima să fiu foarte bine înţeles, NU intenţionez să jignesc pe cineva, să pătez memoria cuiva sau să arunc cu noroi în obrazul ţarii şi nici măcar să intru în polemică cu vreo persoană fizică ori juridică, trebuie să recunoaştem realitatea aşa cum este ea, fără distorsiuni; faptele sunt fapte şi există prea multe dovezi pentru a mai

susţine că nu este adevărat.

Aşa cum spunea şi Eminenţa sa Doctor Moses Rosen într-un interviu acordat Radiodifuziunii Române, la începutul anului 1994: „*disputa cifrelor este sinistră*, *nu cifrele sunt importante*, *ci exact ceea ce s-a întâmplat*, *în primul rând morţii nu mai pot învia*".

Realitatea este că începând cu a doua jumătate a secolului XIX, antisemitismul îşi scotea capul hâd şi pe teritoriul României, se contura tot mai clar problema evreiască. Pe lângă faptul că evreii nu aveau dreptul de cetăţenie, fiind consideraţi străini, erau din ce în ce mai marginalizaţi social, le erau interzise diferite meserii, apariţia în locuri publice, de pildă nu aveau voie să meargă la piaţă pentru cumpărături înainte de ora 10 dimineaţa, şi nici în zilele de joi şi duminică; se înţelege că de comerţ nu mai putea fi vorba. În acelaşi timp preţul pâinii era mai ridicat pentru evrei.

Nu mai spunem că erau jigniţi şi umiliţi la tot pasul. Foarte frecvent şi cam în orice mediu, se auzeau expresii de genul: jidanii în sus, jidanii în jos, jidanii la stânga, jidanii la dreapta, jidanii la Palestina. După cum se ştie, denumirea de evreu era înlocuită cu cea de jidan sau de jidov şi desigur derivaţiile lor, termen care încă de pe atunci avea o încărcătură jignitoare destul de profundă. Cu timpul se mai pierde din uzanţa sa mai ales în scriere, dar revine cu forţă în lumea culturală mai ales după 1930, iar odată cu adoptarea legislaţiei antisemite din 1938, cuvântul capătă validare oficială fiind folosit în cuvântări publice şi declaraţii guvernamentale. Altfel spus odată cu legiferarea discriminării, se oficializează dispreţul şi jignirea faţă de comunitatea evreilor români.

La 8 august 1940, Regele Carol al II-lea decretează o nouă lege vrednică de tot dispreţul, privind starea juridică a evreilor din România. Această măsură completa legea privind revizuirea cetăţeniei evreilor români şi aducea populaţia evreiască la statutul de populaţie de categoria a II-a. Prin acest decret cu nr. 2650, se impunea o nouă ordine de stat, privind interesele românilor, dar făcea şi distincţie juridică şi politică între românii de „sânge" şi cetăţenii români. În completarea aceluiaşi decret intra în vigoare şi o altă hotărâre abjectă,

aceea de interzicere a căsătoriilor mixte între români şi evrei, iar în anul următor, în martie 1941, apare pe tapet Decretul lege nr. 711 ce interzicea convertirea evreilor de religie mozaică la creştinism. Generalul Radu Rosetti, ministru al cultelor din acea perioadă, spunea următoarele: „*Fiinţa etnică a neamului nostru trebuie ferită de amestecul cu sânge evreiesc*". În cazul existenţei de convertiţi la creştinism din rândul evreilor aceştia erau deportaţi în Transnistria, teritoriu ce devenise un imens lagăr de concentrare. Aici au fost deportaţi toţi evreii din Basarabia şi aproape toţi din Bucovina.

Transnistria a fost varianta antonesciană a „Soluţiei finale". Au fost organizate peste o sută de lagăre şi ghetouri. În multe din aceste sinistre locuri evreii au fost exterminaţi în masă. De pildă la: Bogdanovca 48.000 de persoane, la Dumanovca 18.000. Evident, toate aceste legi şi măsuri mârşave erau de inspiraţie nazistă.

Dar Dumnezeu i-a scăpat. Iată că acum nu mai sunt jidani, sunt evrei, nu mai este Palestina, ci ISRAEL, ca să nu mai amintim faptul de notorietate că zeci de mii de români au dat năvală în Israel, după evenimentele din decembrie 1989.

144 *sa* pentru a câştiga o bucată de pâine mai albă ca cea de acasă.

Uite aşa întoarce Dumnezeu roata vieţii!

Se ridicau tot mai multe voci împotriva acordării de drepturi populaţiei evreieşti, printre cei mai vehemenţi adversari fiind unii dintre liderii revoluţiei de la 1848, foarte mulţi reprezentanţi ai culturii române şi desigur multe nume de pe eşichierul politic al ţării.

În 1866, când se votează Constituţia ţării, art. 7 al acesteia prevedea statutul de străini pentru evreii aflaţi pe teritoriul României. După Congresul de la Berlin din 1879 se modifică articolul amintit în favoarea minorităţii evreieşti.

Începând cu anul 1865 apar diverse broşuri, petiţii, studii, adresate Adunării deputaţilor, de altfel foarte virulente în conţinut, care încercau să prezinte consecinţele grave asupra societăţii române în cazul emancipării evreilor. Aceştia erau acuzaţi de: parazitism social, lipsă de patriotism, ostilitate faţă de alte popoare, necinste,

aviditate după câştig, cămătărie, exploatare, totodată susţinându-se că este imposibilă realizarea integrării lor în societatea românească. Iată măsurile antievereieşti în vigoare înaintea Războiului de Independenţă din 1877, ele aveau caracter de interdicţie:

— Nu au drept de domiciliu permanent în mediul rural şi pot fi alungaţi de la sate şi chiar din oraşe ca „vagabonzi" şi prin măsuri administrative;

— Nu pot poseda în mediul rural case, pământ, vii, hanuri şi cârciumi; nu pot lua în arendă pământ şi nu pot vinde tutun şi ţigări. Dreptul de a avea în proprietate case şi imobile în oraşe le este contestat;

— Nu pot lua parte la nicio adjudecare publică;

— Nu pot fi: profesori, avocaţi, farmacişti, medici de stat, slujbaşi la căile ferate;

— Sunt obligaţi să satisfacă serviciul militar, dar nu pot fi avansaţi ca ofiţeri în armată.

Aceste măsuri discriminatorii erau completate cu multe alte hotărâri, de pildă în Monitorul Oficial din 25 iunie 1893 se publica un raport din care reieşea că evreii nu mai aveau acces în spitalele din Moldova. În legea învăţământului din 23 mai 1893 şi apoi în modificările ulterioare se prevedea că învăţământul este gratuit numai pentru copii români, copii evrei erau admişi în şcoli în limita locurilor disponibile şi desigur plătindtaxe.

Unul dintre reprezentaţii de seamă ai culturii române spunea că: „*Nu ne-ar rămâne decât ca la un semn dat să închidem graniţele ţării şi să îi tăiem bucăţi, apoi să îi aruncăm în Dunăre până la ultimul, încât să nu mai rămână nici sămânţă de dânşii. Aceasta este singura soluţie*". Se mai spunea că evreul nu merită drepturi nicăieri în Europa, nu numai în România, deoarece el nu produce nimic, doar consumă.

Să nu uităm, că mulţi dintre opozanţii evreilor din România aveau studii făcute la Viena, adică unul din primele şi marile focare ale antisemitismului european, în Epoca modernă. Această atitudine antisemită din ţara noastră apare şi se dezvoltă odată cu conceptul de românism, concept alimentat de ideologia naţionalistă tot mai bine

reprezentată politic dar şi cultural. Deja spre finele secolului XIX antisemitismul românesc era destul de generalizat în societate. Despre aceasta ambasadorul Franţei din România scria într-un raport din anul 1900: „*Antisemitismul este mai mult decât o opinie în România*, *este o pasiune în care se întâlnesc oameni politici din toate partidele*, *reprezentanţi ai ortodoxiei şi*, *se poate adăuga*, *toţi ţăranii valahi şi moldoveni*". Orice aspect negativ apărut în societate era asociat cu prezenţa evreilor, de pildă tulburările din rândul ţărănimii de la 1888, şi mai ales de la 1907.

Campaniile antisemite ale acelor ani au fost foarte puternice şi sub diferite forme: manifestări de stradă, publicaţii, legislaţie, ş.a. Dacă veţi citi discursurile unor reprezentanţi ai societăţii române din sec. XIX şi la începutul sec. XX, privind Problema evreiască şi soluţionarea ei, veţi crede că naziştii din Germania şi-au inspirat doctrina din acestea.

După anii '30, intră în lupta antisemită o forţă nouă, organizaţia paramilitară de orientare pronazistă denumită Legiunea Arhanghelului Mihail, cunoscută mai târziu sub numele de Garda de fier. Bazele acesteia au fost puse la Iaşi.

Această organizaţie promitea o România „Judenrein" (curăţată de evrei). Ea avea o doctrină structurată pe respingerea totală a marxismului, democraţiei şi 146 *jmimillimi*

liberalismului de orice fel; acestea erau substituite de cultul omului, toate celelalte trăsături ale fascismului european fiind aşezate la rang de cinste. Cu organizaţiile fasciste din Europa nu doar colabora, dar li se şi subordona.

Asupra acestei mişcări populiste plana o puternică amprentă mistică, Legiunea având la bază o conjuraţie esoterică şi o organizare conspirativă, cu multe ritualuri de inspiraţie medievală dedicate cultului morţilor şi ulterior martirilor mişcării. Legionarul îşi aroga dreptul de a jefui şi ucide în numele Lui Dumnezeu nu era ceva nou numai că el, legionarul, purta haine verzi sau negre, iar în loc de sabie folosea cu precădere armele de foc.

Referitor la poziţia legionarului faţă de evrei găsim în Cărticica

şefului de cuib legionar, la Art. 66, următoarele: „*Legionarul şi Jidanul. Problema jidănească, vizibilă numai în jumătatea de Nord a României, invizibilă dar existentă în cealaltă jumătate, constituie pentru naţiunea română cea mai mare primejdie pe care a cunoscut-o de la începutul istoriei până astăzi. Legionarul este singurul în stare a rezolva această problemă pe care o priveşte cu curaj şi seriozitate*". Cât despre seriozitatea (a se citi demenţa) legionară, cu toate că ar fi sute, dau un singur exemplu: cu ocazia pogromului legionar din anul 1941, din Bucureşti, au fost decimaţi 105 evrei, mulţi au fost atârnaţi în cârligele abatorului din capitală cu inscripţia de „*Carne caşer*" (carne caşer = carne bună pentru consum, provenită de la animale sacrificate conform ritualului). Gura târgului spune că în realitate nu legionarii au făcut victimele de la abator, acţiunea fiind executată de serviciile secrete române. Şeful lor, Eugen Cristescu, ar fi recunoscut şi declarat în secret aceste fapte, după război, pe când se afla în temniţele comuniste. Execuţiile aveau ca scop învinovăţirea legionarilor, care căzuseră în dizgraţia lui Ion Antonescu. Chiar aşa să fi fost, important este faptul că populaţia evreiască era victima cea mai la îndemână, pentru autorităţile statului şi nu numai.

Iată ce scria Liviu Rebreanu într-un jurnal din 23 ianuarie 1941: „*Legionarii au abuzat, au nedreptăţit, au înjosit, au umilit şi mai ales au fost fără milă şi generozitate. De un egoism fără pereche şi de o lipsă de scrupule nemaipomenită, au ajuns să apară ca o bandă duşmană pusă să jefuiască şi să stoarcă ţara în folosul propriu (şi al Reichului n. a.). Toate actele lor au fost demagogie ieftină. Sub pretextul românizării şi al ajutorării celor săraci, au săvârşit murdării fără număr. S-au arătat treptat că sunt mai răi decât toţi care i-au precedat*".

În anii 1937 – 1938 în România era la conducere guvernul Goga-Cuza, în al cărui program naţional-creştin găsim următoarele: „*Art. 7 Pentru soluţionarea chestiunii jidoveşti, până la eliminarea completă a elementului jidovesc din ţară, se vor lua următoarele măsuri*:

Retragerea drepturilor politice şi înlăturarea jidovilor de la împământenire.

Revocarea cu efect retroactiv a legii numelui. Revizuirea tuturor

încetăţenirilor şi anularea celor existente. Repatrierea forţată a tuturor jidanilor intraţi în ţară după 1 august 1914.

Împiedicarea expansiunii economice a elementului jidovesc prin:

1. Scoaterea jidanilor din zona rurală.

2. Exproprierea pământurilor ocupate de jidani.

3. Anularea contractelor de exploatare forestieră.

4. Exproprierea terenurilor şi industriei petroliere aflate în proprietateajidovilor.

5. Înlăturarea jidanilor de la furniturile şi lucrările publice.

6. Eliminarea jidanilor din toate funcţiile publice.

7. Exproprierea treptată a proprietăţilor evreieşti urbane, în interesul naţional.

8. Restrângerea până la suprimare a creditelor acordate de Banca Naţională băncilor jidoveşti.

9. NUMERUS CLAUSUS legiferarea proporţionalităţii în toate ramurile de activitate culturală şi economică.

10. Înăsprirea Codului Penal faţă de populaţia jidovească". Ca şi în alte ţări, evreii au fost obligaţi să poarte pe haine

Steaua lui David, au fost strămutaţi dintr-o localitate în alta, dintr-o regiune a ţării în alta. Erau supuşi la muncă forţată indiferent de vârstă, le-au fost confiscate averile, de fapt erau jefuiţi în bună regulă, bătuţi, chinuiţi, împuşcaţi sau, mai târziu, deportaţi, închişi în lagărele din ţară, concentraţi în

148 – «MH

ghetouri insalubre, lipsiţi de hrană şi orice altceva. De exemplu, în lagărul de la Cluj erau peste 18.000 de evrei de ambele sexe şi de toate vârstele şi nu existau decât două latrine improvizate, iar apa potabilă şi menajeră lipsea, era adusă în butoaie, dar niciodată îndeajuns măcar pentru potolirea setei, pentru spălat în niciun caz.

Nici cei care încă nu fuseseră arestaţi nu o duceau mai bine. După cum se ştie în perioada celui de la II-lea război mondial, alimentele erau raţionalizate. Aceste raţii erau hotărâte pe naţionalităţi, de pildă zahărul era distribuit după următoarea schemă: români = 400 g, romi (ţigani) = 200 g, evrei = 1 OOG.

În anul 1940, la 1 iulie, sub pretext că evreii din Dorohoi complotează împotriva trupelor române, au fost asasinaţi 50 dintre aceştia. Cine complota? Mulţi erau bătrâni, unii foarte înaintaţi în vârstă, de 60, 80, 94 de ani, alţii erau în vârstă de doar 2 ani, sau de 3 ani. Da. Aţi citit foarte corect. Mulţi dintre ei erau bătrâni şi copii şi au fost împuşcaţi sau spintecaţi cu baioneta. De altfel după anul 1940, continuând până la 19 decembrie 1944, valul de teroare extrem de sângeroasă a făcut sute de mii de victime din rândul populaţiei evreieşti din România.

Ne convine sau nu, realitatea este că se îndeplinau în mare măsură instrucţiunile date de Hitler şi acoliţii săi. Acestea cădeau în cascadă, multe îi afectau pe români în general, dar comunitatea evreiască a avut cel mai mult de suferit.

Nu voi intra în detalii, care sunt absolut îngrozitoare, dar este inacceptabil că cetăţeni ai acestui popor s-au dedat la fapte abominabile, la crime în masă. De altfel pentru cei interesaţi există documentaţie din belşug, zeci, sute de lucrări în care sunt prezentate mii de dovezi ale prigoanei extreme suferite de evrei, la ordinul conducerii statului român. Iată un scurt exemplu despre cum privea conducătorul statului din timpul celui de-al doilea război mondial, Generalul Ion Antonescu, realizarea planului privind „Soluţia finală”: „*Toţi evreii să fie readuşi în lagăre, preferabil în cele din Basarabia, fiindcă de acolo îi voi împinge în Transnistria, imediat ce mă voi degaja de actualele griji. Trebuie să se înţeleagă de toţi că nu este o luptă cu slavii, ci cu evreii. Este o luptă pe viaţă şi pe moarte. Ori învingem noi şi lumea se va purifica, ori învinş ei şi devenim sclavii lor.*

Ca să învingem trebuie să fim fermi într-o atitudine.

Asta trebuie să o ştie toţi.

Nu economicul primează în aceste momente din viaţa naţiunii însăşi. Ea nu depinde de afacerile înfloritoare ale unora, ci de victoria tuturor în contra satanei. Şi războiul în general şi luptele de la Odessa în special au făcut cu prisosinţă dovada că Satana este evreul”.

Sau într-un interviu acordat la 28 septembrie 1940 ziarului italian Stampa: „*Voi rezolva problema evreiască în cursul reorganizării*

statului înlocuind treptat pe evrei cu români şi în primul rând cu legionari, *care*, *între timp se vor pregăti*. *Bunurile evreieşti vor* fi în *mare parte expropriate în schimbul unei indemnizaţii*. *Evreii veniţi în ţară după 1913*, *adică după a doua parte a războiului Balcanic*, *vor fi înlăturaţi de îndată ce aceasta va fi cu putinţă*, *chiar dacă au devenit cetăţeni români*, *în vreme ce ceilalţi*, *o repet*, *vor fi înlocuiţi treptat*".

Toate aceste măsuri ale laboriosului program economic au fost puse în aplicare într-o colaborare strânsă cu legionarii, evident cu multă brutalitate. Exproprierea bunurilor evreieşti, adică spolierea legalizată, a fost numită „românizare". Victimele urmau drumul lagărului numit Transnistria, însă până ajungeau, asta dacă nu mureau pe traseu, aveau de suferit enorm. Din cremene dacă ar fi inima cuiva şi tot s-ar mişca înaintea mârşăviilor suferite de evreii români deportaţi în lagăre. Aşa cum am mai spus nu voi insista cu exemplele; ce poţi comenta când afli că, la cerere, ţăranii români şi ucraineni din satele pe unde treceau convoaiele cu deportaţi cumpărau, cu sume cuprinse între 1200 – 1500 lei, evrei vii, pe care soldaţii îi predau, după execuţie, pentru a fi jefuiţi de haine şi de orice altceva. Au fost cazuri când soldaţii vindeau ţăranilor cadavre învelite în pături pentru a semăna cu baloţi de haine. Oameni erau aceştia? Da, desigur. Mai mult, erau chiar creştini! Au fost şi cazuri, puţine cei drept, când militari şi jandarmi români s-au opus jafului şi molestărilor la care erau supuşi evreii, dar nu mult a lipsit pentru a deveni ei înşişi victime.

Pentru a fi obiectivi trebuie să amintim un lucru: cu toate că România nu s-a opus dârz soluţiei finale, adoptate de Germania şi aliaţii săi aşa cum greşit s-a vehiculat la un poate moment dat şi s-au întâmplat toate faptele de mai sus şi încă multe altele, numărul celor scăpaţi din ghiara nazistă este destul de însemnat. Acest lucru s-a datorat unui concurs de împrejurări, şi anume: orgoliul lui Ion Antonescu, care şi-a simţit ştirbită autoritatea de dictator prin faptul că trebuia să asculte de dispoziţiile lui Hitler privind aplicarea „soluţiei finale", noianul de intervenţii venite din interior dar şi din afară, evoluţia războiului care se anunţa tot mai nefavorabilă pentru axa Berlin-Roma-Tokio şi nu în ultimul rând faptul că Mareşalul se bucura

de un respect deosebit din partea Führer-ului au determinat anularea deportării celor aproximativ 300.000 de evrei din Muntenia şi Moldova programaţi pentru lagărele naziste.

Cu multă îngăduinţă, putem afirma că o parte dintre evreii români au fost mai protejaţi decât cei din alte ţări europene, este drept nu din motive umanitare. Unii au căutat să se îndreptăţească, că au făcut multe concesii populaţiei evreieşti din România cu mari riscuri, de pildă Radu Lecca, comisar al guvernului pentru problemele evreieşti, numit de Ion Antonescu în locul lui Wilhelm Filderman, preşedintele de drept al Uniunii Comunităţilor Evreieşti. Acest Lecca era cunoscut ca un antisemit convins, dar şi ca un individ foarte lacom de avere şi în acelaşi timp chefliu şi afemeiat. Cum majoritatea petiţiilor aduse de evreii din România treceau pe la el, nu ezita în a cere mari sume de bani ori alte favoruri. Când a fost arestat s-au găsit la domiciliul său 2000 monede din aur şi o colecţie de 60 ceasuri tot din aur. La proces Lecca a negat că ar avea atâtea ceasuri, dar recunoştea că deţinea un lingou de aur în greutate de 12, 5 kg şi 4.000 franci de aur. Probabil uitase de ceasuri sau, şi mai sigur, nu vorbea de acelaşi depozit.

În fond, pe teritoriul Europei, doar evreii din Marea Britanie, Danemarca şi Finlanda nu au fost atinşi de ciuma nazistă.

Trebuie să ţinem cont, pe de o parte, de faptul că România a fost aliatul Germaniei până în anul 1944 (fapt care nu îi face deloc cinste, şi nu văd de ce atâtea statui şi onoruri pentru unii icare sunt mai degrabă criminali de război) adică, indiferent cum, trebuia să respecte regula jocului impusă de Germania nazistă. În realitate Germania din aliat a devenit foarte repede

stăpân, numai că românii nu s-au împăcat niciodată cu ideea de a fi robi, istoria este plină de exemple. Pe de altă parte, comunitatea evreiască din România era cam a treia ca mărime din Europa şi mulţi evrei din ţările vecine au găsit adăpost aici sau au reuşit să ajungă în Israel prin România. E adevărat şi faptul că mulţi au fost împiedicaţi să plece, însă nu a fost doar din vina românilor, au mai contribuit şi alţi „Binevoitori”. Nu doresc să şlefuiesc cumva imaginea României în

această privinţă, cum de altfel nu îmi permit a învinovăţi tot poporul român pentru faptele unor iresponsabili cu suflet de fiară, indiferent la ce nivel se aflau. Trebuie să înţelegem că important nu este numărul celor scăpaţi, ci numărul de victime şi atrocităţile petrecute în sânul unui popor recunoscut ca tolerant, foarte primitor şi ospitalier. Un popor care nu a agreat şovinismul şi xenofobia, nu a duşmănit o naţie întreagă din cauza unor cruzi conducători. Românii s-au bătut întotdeauna ca leii, niciodată nu le-a tremurat nădragii la auzul strigătului de luptă, şi-au pus pieptul la bătaie de foarte multe ori, fiind o stavilă greu de trecut pentru invadatorii veniţi din Orient cu destinaţia Europa. Nu au dat înapoi decât atunci când erau forţaţi să lupte împotriva fraţilor români şi întotdeauna au rămas oameni de omenie, cu inima deschisă, judecând lucrurile după dreptate. Până şi în înfruntarea pe viaţă şi pe moarte împotriva nazismului au pierit 167.500 de români.

În general, evreii (ca şi orice alte naţiuni conlocuitoare) au trăit alături de români fără probleme, acestea au apărut ca o influenţă nefastă de peste hotare, de care marile puteri şi biserica creştină nu erau deloc străine. Astfel febra antisemită, întotdeauna endemică, a prins şi o parte din acest popor, mai ales pe cei din frunte, vorba zicalei: „Peştele de la cap se strică…" Poporul român, la rândul lui, avea o sete de libertate neostoită deoarece tot în aceşti două mii de ani a fost cotropit de prea multe ori, jefuit, supus la biruri grele şi în nesfârşite forme, fărâmiţat din toate părţile de duşmani, în cele mai multe cazuri de către „aliaţi".

În mod obligatoriu neamul românesc, dacă nu a învăţat din greşelile altora, trebuie să înveţe din cele proprii şi ceea ce s-a petrecut să nu fie dat uitării, nici de noi şi nici de generaţiile viitoare. Aceste samavolnicii nu trebuie repetate nicicând, sub nicio formă! Din orice unghi am privi situaţia şi indiferent cât de mult am dori să acordăm puncte favorabile României privind situaţia evreilor, acestea pălesc înaintea celor petrecute.

În altă ordine de idei, nu trebuie să uităm faptul că la Auschwitz, unde se înalţă pentru o deloc onorabilă prezenţă drapelul fiecărei ţări

care şi-a predat evreii spre exterminarea făcută de naziști, flutură şi cel al României. Este o mare pată pe obrazul ţării, imposibil de şters vreodată.

Pentru formarea unei imagini mai clare a principalelor evenimente petrecute în perioada Holocaustului din România, voi prezenta în continuare o cronologie a acestora: 1938, ianuarie 22 publicarea de către guvernul Goga-Cuza a decretului lege privind revizuirea cetăţeniei, procedeu la care au fost supuşi numai evreii. Peste 200.000 de persoane de origine evreiască şi-au pierdut cetăţenia. 1940, iunie 26 notă ultimativă a guvernului sovietic adresată României: Basarabia şi Bucovina au intrat în componenţa U.R.S.S; aceste teritorii aveau o populaţie evreiască de peste 270.000 de persoane.

1940, iulie 1 pogrom antievreiesc la Dorohoi, organizat şi executat de trupe militare româneşti aflate în retragere din teritoriile intrate sub dominaţie sovietică. Au fost ucişi 50 de evrei.

1940, august 9 publicarea de către guvernul Gigurtu a decretului-lege privitor la retragerea cetăţeniei române tuturor evreilor din România, lege bazată pe principii etnic-rasiste. 1940, august 3 este semnat Dictatul de la Viena, prin care Transilvania de Nord intră sub dominaţie maghiară. Aici trăiau peste 160.000 de evrei, foarte mulţi dintre ei vor ajunge în lagărele naziste.

1940, septembrie 5 publicarea decretului regal privind instalarea generalului Ion Antonescu în funcţia de preşedinte al Consiliului de Miniştri.

1940, septembrie 6 publicarea decretului regal privind investirea lui Ion Antonescu cu puteri depline pentru conducerea statului român.

1940, septembrie 14 Decret regal: Statul român devine Stat naţional legionar. Generalul Ion Antonescu este conducătorul

MliK!; – 153

statului şi şef al regimului legionar. Horia Sima este conducător al mişcării legionare.

1941, ianuarie 21 – 23 pogromul din Bucureşti, organizat şi

executat de legionari. Au fost uciși 127 de evrei, devastate sute de locuințe și magazine evreiești, profanate mai multe lăcașe de cult, printre care: Templul Coral, Sinagoga Mare, Marele

Templu al evreilor sefarzi.

1941, iunie 21 Ministerul Afacerilor Interne emite ordinul privind evacuarea evreilor din sate și târguri.

1941, iunie 22 Gen. Ion Antonescu ordonă armatei române trecerea Prutului. România intră în războiul antisovietic alături de Germania nazistă. Se instaurează un regim de teroare antievreiască.

1941, iunie 29 iulie 6 desfășurarea pogromului din Iași, parte integrantă a planului „Barbarossa". Naziștii preconizaseră că odată cu invadarea Rusiei vor extermina și populația evreiască concomitent cu desfășurarea operațiunilor militare. Masacru în toată regula. Încă din prima zi au fost înghesuiți în curtea chesturii din Iași aprox. 6.000 de evrei, asupra lor s-a tras cu mitralierele, fiind uciși mai mult de jumătate. Dar și pe străzi erau înșirate sute de cadavre. Era Duminică!

Supraviețuitorii acestui carnagiu au fost „plimbați" cu trenurile morții, prin tot nordul Moldovei mai multe zile, apoi au fost trimiși în Câmpia Bărăganului, la Călărași, și închiși în curtea unei cazărmi militare. Într-un singur vagon de marfă erau înghesuiți până la 150 de evrei, adică de patru ori mai mult decât era normal, supraviețuitorii transportului între două opriri erau puțini. Au fost formate două garnituri: în prima, de 33 vagoane, erau înghesuite 2400 de suflete, în a doua, peste 2000 de evrei. Din primul tren au murit pe traseu 1105 evrei, din cel de-al doilea 1194. Cauzele morții au fost multiple, lipsa de aer, spațiu, hrană, execuțiile (pur și simplu se trăgea de către militari români, germani, dar și polițiști sau civili, direct asupra vagoanelor), mirosul pestilențial al excrementelor, dar și al cadavrelor care intrau foarte repede în descompunere (plimbarea a avut loc la sfârșitul lunii iunie, început de iulie 1941). Din cauza condițiilor în care se aflau nu puține au fost cazurile de nebunie individuală dar și în masă. Este imposibil de a reda verbal o imagine reală a acestor situații cumplite. A fost vreo diferență față de ceea ce s-a petrecut la Auschwitz sau alt lagăr nazist? Nu cred.

1941, iulie 5 unităţi de avangardă ale armatei române intră în Cernăuţi, unde asasinează în masă cetăţenii evrei.

1941, iulie 17 trupele române împreună cu cele germane intră în Chişinău. Au fost ucişi peste 10.000 de evrei. La o săptămână se înfiinţează ghetoul din Chişinău.

1941, iulie 25 peste 25.000 de evrei sunt trecuţi cu forţa peste Nistru, în Ucraina.

1941 iulie pe măsură ce înaintează, trupele române şi cele germane ucid în masă populaţia evreiască.

1941, august 5 se emite ordinul guvernamental privind obligativitatea de a purta semnul distinctiv, steaua cu şase colţuri, de culoare galbenă.

1941, august 19 se hotărăşte intrarea sub administraţie română a teritoriului dintre Nistru şi Bug (Transnistria), cu excepţia regiunii Odessa. Prof. Gh. Alexianu este numit guvernatorul Transnistriei.

1941, august se înfiinţează lagărele de la Secuieni, Edineţ şi alte localităţi din Basarabia pentru evreii returnaţi de germani de pe teritoriul Transnistriei.

1941, septembrie 16 începe un nou val al deportărilor din Transnistria. Porneşte la drum primul transport al evreilor basarabeni din lagărul Vertujeni.

1941, octombrie 9 încep deportările în Transnistria din toate localităţile din Bucovina de Sud.

1941, octombrie 10 se ordonă înfiinţarea ghetoului din Cernăuţi şi deportarea tuturor evreilor care se mai aflau pe teritoriul Bucovinei de Nord.

1941, octombrie 13 începe deportarea evreilor din ghetoul Cernăuţi.

1941, octombrie 23 – 26 represalii sângeroase împotriva evreilor din Odessa. La ordinul conducătorului statului au fost asasinaţi mai ales evreii refugiaţi din Basarabia. Se estimează între 25.000 şi 40.000 de victime.

1941, noiembrie 7 primul convoi de deportaţi din oraşul şi judeţul Dorohoi este îmbarcat în vagoane de animale şi trimis în

Transnistria.

1941, decembrie 17 apare decretul-lege semnat de

— …IM… 155

conducătorul statului cu privire la dizolvarea Federaţiei Uniunilor de Comunităţi Evreieşti din România.

1941, decembrie 21 sub conducerea prefectului judeţului Golta, lt. col. Isopescu Modest, începe masacrul evreilor din ghetoul Bogdanovca. Au fost ucişi în jur de 48.000 de evrei basarabeni şi localnici.

1942, februarie 27 este scufundat vasul „Struma" în apele Mării Negre. Au pierit peste 700 de evrei.

1942, februarie asasinarea evreilor din lagărele Domanovca şi Acmecetca.

1942, august 8 apare în „Bukarester Tageblatt", organ de presă al ambasadei germane din Bucureşti, articolul Rumanien wird Judenrein (România va fi curăţată de evrei).

1942, septembrie 8 deportarea unui lot de 1500 de evrei din

Vechiul Regat şi Sudul Transilvaniei în Transnistria.

1942, septembrie 16 din ordinul Marelui Stat Major, sunt ridicaţi şi închişi într-o şcoală evreiască din Bucureşti 148 de evrei împreună cu familiile lor, pentru a fi deportaţi în Transnistria.

1943, mai 11 Mareşalul Ion Antonescu ordonă ca întreaga comunitate de evrei să fie supusă unei contribuţii de 4 miliarde de lei, având ca termen de îndeplinire o lună de zile. Cine nu achita era sancţionat.

1944, martie 19 instalarea în Ungaria a guvernului Sztojai, net progerman. Se trece la aplicarea „Soluţiei finale" pentru evreii din Nordul Transilvaniei.

1944, mai 3 se declanşează acţiunea de strângere a evreilor din Transilvania de Nord în ghetouri.

1944, mai 15 începe deportarea evreilor din Transilvania de

Nord în lagărele de concentrare şi exterminare naziste.

Acţiunea se încheie pe 7 iunie.

1944, august este scufundat vasul „Mefkure", împreună cu

436 de victime.

1944, septembrie 16/17 pogromul de la Sărmaş, organizat şi executat de trupele maghiare.

1944, decembrie 19 promulgarea decretului-lege de abrogare a măsurilor legislative antievreieşti în România, adoptate în perioada guvernului antonescian (vezi: Memorialul Martirilor evrei din România; Evreii din România între anii 1940 – 1944, vol. I – Legislaţia antievreiască-Lya Benjamin; Holocaustul în România – Radu Ioanid, Hasefer. Bucureşti 2006).

După cel de-al doilea război mondial şi abdicarea regelui Mihai, a venit la putere Partidul Comunist Român. În câţiva ani au pus la punct un regim totalitar şi, nefăcând excepţie de la regulă, nu au fost deloc mieluşei faţă de comunitatea evreiască, dar s-au lovit de un scut puternic lăsat de Dumnezeu, în persoana Eminenţei sale Dr. Moses Rosen, care la 20 iunie 1948 a fost numit şefrabin al Comunităţii evreieşti din România. O imensă povară a căzut pe umerii domniei-sale încă de tânăr, avea 36 de ani, dar a rezistat prin credinţa în Dumnezeu.

Prin persoana sa, Dumnezeu a făcut minuni pentru evreii din România, putem spune că datorită lucrării sale comunitatea evreiască din ţara noastră a putut supravieţui, fizic şi spiritual, la un nivel la care evreii din vreo altă ţară comunistă nu s-au putut bucura.

Pe de altă parte întregul popor român a avut de câştigat. Amintesc un fapt mai puţin cunoscut opiniei publice: datorită mijlocirii făcută de Dr. Rosen, România se bucura din partea S.U.A. de clauza naţiunii celei mai favorizate.

Dumnezeu l-a binecuvântat cu multă putere de muncă, i-a dat o viaţă lungă, supravieţuind comunismului, şi a avut mulţumirea sufletească că mare parte din comunitatea evreiască din România s-a întors acasă, în Israel.

La ora actuală mulţumim lui Dumnezeu că în ţara noastră nu mai există antisemitism, însă cu regret trebuie să recunoaştem, mai sunt destui antisemiţi prin toate păturile sociale. Revin la vorba de mai sus: „orice pădure are uscăturile ei”, ceea ce nu trebuie să ne servească drept scuză, ci ca avertisment.

A fi creştin înseamnă să crezi şi să asculţi m şi de Domnul Iisus Christos, aşa că nu uita, popor român creştin de două mii de ani: „*Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi*”. Aşa a poruncit Domnul Iisus Christos.

Domnul Dumnezeu să ierte poporul român, care s-a lăsat antrenat în curentul represiv revărsat peste poporul Său. Cu gândul la ce spunea marele dramaturg Frederich Schiller despre iertare: „*Răzbunarea omului nobil este iertarea şi uitarea*!” închei acest capitol exact aşa cum am început:

HW – 157

„*I-a dat şi darul să înveţe pe alţii…*” *V.T., Exod35*: *34*

Israel, să ne ierţi!

Darul poporului evreu

Am văzut ceva din ce a făcut omenirea pentru poporul evreu, de-a lungul a mii de ani şi în special în ultimele două milenii. A fost o prezentare succintă, este drept, dar cred că suficientă pentru a putea trage o concluzie justă. Doresc să prezint în continuare numai puţin, o fărâmă, din ce a dăruit acest popor umanităţii.

În primul rând, prin poporul evreu am primit Cuvântul lui Dumnezeu, dat umanităţii pentru veşnicie, BIBLIA sau Cartea Cărţilor, al cărei nume original era Bibliorum. Este vorba de o culegere de cărţi, compusă din două părţi principale, Vechiul şi Noul Testament, desfăşurate în 66 de cărţi, scrise de 44 de oameni, în decurs de aproximativ 1600 de ani, cărţi care alcătuiesc totuşi o singură carte. Dacă citim cu atenţie şi credinţă în Dumnezeu se constată cu uşurinţă existenţa unei unităţi de gândire desăvârşită, ce poartă amprenta şi semnătura unicului autor: DOMNUL DUMNEZEU! Este lucrarea cea mai deosebită, şi stă cu mult deasupra oricărei creaţii umane, în toată existenţa sa.

Sfânta Scriptură începe pe un ton foarte simplu, limpede, pe înţelesul oricui şi încheie în stilul foarte încifrat, enigmatic, al Apocalipsei, care de-a lungul a două milenii a provocat

158 «swMHI – H

permanent omenirea pentru a-i desluşi misterele. Nu se

aseamănă cu absolut nimic şi în acelaşi timp impresionează pe oricine o citeşte.

Mulţi profani afirmă că Biblia este o carte de istorie, de care nu poţi fi prea sigur. Nimic mai fals! în paginile Sfintei Cărţi nu este scrisă doar istorie veritabilă susţinută prin multiple dovezi, privind absolut orice subiect, ea este şi o carte a previziunii, o carte plină de adevăr, dar şi de taine. Este cartea cu titlu de document, care îndrumă cel mai bine pe om în orice situaţie, mai concret, are răspuns la toate problemele.

Aşa cum stă scris pe paginile ei: „*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună*" (N.T., 2Timotei 3: 16). Indiferent că vreţi să acceptaţi sau nu, aşa cum busola arată întotdeauna Nordul, la fel Biblia îţi arată, fără nicio eroare, drumul vieţii. Ea va rămâne unicul răspuns la căutarea omenirii după Dumnezeu. Dacă nu citeşte Biblia, educaţia unui om nu este completă. Chiar dacă la prima vedere pare o carte mare şi complicată, cel care doreşte sincer şi din toată inima să-i înţeleagă mesajul nu va întâmpina probleme deosebite.

Pe lângă aceasta, pentru împlinirea Cuvântului Său, Dumnezeu a dat ca jertfă de iertare pentru întreaga omenire pe singurul Lui Fiu, tot prin poporul evreu: „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viaţa veşnică*" (N.T., Ioan 3: 16) şi dacă ar fi fost puţin, cu siguranţă Dumnezeu ar mai fi adăugat ceva. Era cu mult peste meritul întregii omeniri. Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ să se devină ca noi, o scurtă perioadă de timp, cu scopul sublim de a ne oferi şansa să devenim pentru veşnicie ca El.

Se impune o legitimă întrebare: dacă Domnul Dumnezeu a făcut acest lucru pentru omenire, noi ce facem pentru EL? Citiţi cu atenţie şi veţi avea plăcerea să constataţi că în acest scump verset fiecare om de pe Terra îşi regăseşte numele. Revin asupra acestor dragi şi pline de viaţă cuvinte pentru simplul fapt că sunt miezul Sfintei Scripturi. Dacă

nu credeţi, vă rog frumos citiţi sau recitiţi întreaga Biblie şi vă veţi convinge personal, iar drept urmare aceste cuvinte vor deveni refrenul vieţii dumneavoastră.

Prin evrei, Dumnezeu ne-a învăţat să trăim în societate şi aceasta nu oricum, ci punând la baza relaţiei dintre oameni egalitatea „respectul reciproc, dragostea pentru aproapele său, formarea responsabilităţii individuale, respectarea legii sociale ca o consecinţă directă a respectării celei divine.

Pentru a înţelege mai bine importanţa credinţei în Dumnezeu şi valoarea Cuvântului Său exprimat în Biblie, voi reda mai jos câteva citate ale unor oameni foarte cunoscuţi în istoria omenirii:

Platon: „*Cetăţeanul care nu cunoaşte pe Dumnezeu este ciuma societăţii*".

Aristotel: „*Dumnezeu care nu poate fi văzut de muritori se lasă văzut prin lucrările sale*".

Cicero: „*Dacă nu există iubire faţă de Dumnezeu, apoi eu nu ştiu dacă ar fi posibilă încrederea oamenilor între ei, dacă ar fi posibilă existenţa unei societăţi omeneşti şi chiar a ideii de dreptate*".

Copernic, epitaf ales de el însuşi: „*Nu harul lui Pavel îl râvnesc eu, nici iertarea lui Petru o caut, ci aşa cum ai vorbit tâlharului de pe cruce, aşa ajută-mi, Doamne*".

Pentru cine nu cunoaşte voi reda aceste cuvinte memorabile adresate de Domnul Iisus unuia dintre tâlharii răstigniţi alături de El: „*Adevărat îţi spun că astăzi vei fi cu mine în Rai*" (N.T., Luca 23: 43), este răspunsul rămas valabil pentru absolut oricine doreşte să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Kepler: „*Mare este Domnul nostru, mare este puterea şi înţelepciunea Lui care nu are sfârşit*". Descartes: „*Existenţa Lui Dumnezeu este mai sigură decât cea mai sigură dintre toate teoriile geometrice*". Abraham Lincoln: „*Eu cred că Biblia este cel mai mare dar dat vreodată omului. Tot ce este bun de la Mântuitorul lumii este dat prin intermediul acestei Cărţi*". Kant: „*Existenţa lui* Dumnezeu *trebuie considerată ca un fapt recunoscut de toţi şi care nu are nevoie de a fi discutat şi dovedit*".

Boyle: „*Adevăratul cercetător al naturii nu poate pătrunde în*

cunoaşterea tainelor creaţiei fără a nu vedea degetul Lui Dumnezeu".

Faraday: „*Ceea ce mă umple de tristeţe este faptul că oamenii rătăcesc aşa de mult, fără să ia în seamă această minunată carte Biblia, care poate să îi călăuzească*".

Voltaire: „*Credinţa în Dumnezeu nu este o lipsă* dinlăuntrul *inimii omeneşti, ci numai un rezultat al cugetării. Cea mai puternică dovadă despre existenţa lui Dumnezeu este ordinea ce domneşte în creaţia lumii*".

George Washington: „*Este imposibil să guvernezi lumea cum se cuvine fără Dumnezeu şi fără Biblie*".

Thomas Jefferson: „*Dintre toate sistemele morale, antice şi moderne, pe care le-am cercetat, niciunul nu mi s-a părut atât de pur ca cel al lui Iisus Christos*".

Lavoisier: „*Odată cu lumina, Dumnezeu revarsă asupra pământului şi principiul vieţii, simţirii şi cugetării*".

Woodrow Wilson: „*Eu îi plâng pe oamenii care nu citesc zilnic Biblia*".

Regina Victoria: „*Cartea aceasta stă la baza supremaţiei Angliei*".

John Ruskin: „*Oricare ar fi meritul vreuneia dintre scrierile mele, el se datorează pur şi simplu faptului că, în copilăria mea, mama şi-a făcut obiceiul de a-mi citi zilnic un fragment din Biblie, punându-mă să învăţ o parte pe dinafară*".

W.H. Stewart: „*Toată speranţa unui progres uman atârnă de influenţa mereu crescândă a Bibliei*".

Patrick Henry: „*Biblia valorează cât toate celelalte cărţi care s-au scris vreodată*".

Ulyses S. Grant, care este cunoscut pentru atitudinea sa vădit antisemită, afirma următoarele: „*Biblia este ancora libertăţilor noastre*".

Horace Greely: „*Este imposibil să înrobeşti mental ori social un popor care citeşte Biblia. Principiile Bibliei constituie temelia libertăţii umane*" (Israel este cel mai bun exemplu).

Robert E. Lee: „*Prin toate neliniştile şi suferinţele mele. Biblia o dată măcar nu a încetat să-mi dea lumină şi tărie*”.

Lord Tenyson: „*Lectura Bibliei este o educaţie în sine*”.

Napoleon Bonaparte: „*Biblia nu este doar o simplă carte, este o creaţie vie, are puterea de a-i cuceri pe toţi cei care i se împotrivesc*”. Cu altă ocazie spunea următoarele cuvinte memorabile: „*Eu am cucerit lumea cu sabia, Domnul Iisus Christos cu dragostea, lângă mine nu a rămas nimeni, lângă EL a rămas întreaga omenire*”.

Immanuel Kant: „*Existenţa Bibliei, ca o carte pentru popor, este cel mai mare bine pe care l-a trăit rasa umană. Fiecare încercare de a o minimaliza este o crimă împotriva omenirii*”. Charles Dickens: „*Noul Testament este cea mai bună carte care s-a cunoscut ori se va cunoaşte vreodată pe lume*”. Sir William Herschel: „*Toate descoperirile umane par să fi fost făcute doar pentru a confirma tot mai mult şi mai puternic adevărurile cuprinse în Sfintele Scripturi*”. Sir Isaac Newton: „*Există mai multe semne sigure de autenticitate în Biblie decât în orice istorie profană… Acest minunat aranjament al soarelui, al planetelor, al cometelor nu poate fi decât opera unei fiinţe atotputernice*”. Goethe: „Oricât *ar continua cultura să progreseze, oricât de departe ar ajunge progresul ştiinţelor naturii şi oricât s-ar extinde capacitatea minţii umane acestea nu vor putea depăşi niciodată elevaţia şi cultura morală a creştinismului, aşa cum străluceşte el pe paginiile evangheliilor… Eu iubesc Biblia şi o preţuiesc, căci numai ei îi datorez toată cultura mea morală.*” „*Dacă ar fi să fiu dus la închisoare şi mi s-ar îngădui să iau cu mine numai o singură carte, aş alege Biblia*”. *Iar spre* sfârşitul vieţii spunea: „Dacă Divinul *a apărut vreodată pe acest pământ, a fost în persoana lui IISUS CHRISTOS*”.

Charles H. Spurgeon, numit de foarte mulţi „prinţul predicatorilor” din epoca modernă: „*Când o citeam pentru a suta oară, am găsit Biblia nemărginit mai frumoasă decât prima dată*”.

Heinrich Heine: „*Cine a pierdut pe Dumnezeu, acela îl poate găsi în această carte, cel ce nu l-a cunoscut niciodată, acela găseşte aici adierea cuvântului Lui Dumnezeu*”. Henry Fabre: „*Dacă cred în Dumnezeu? Eu nu cred, eu îl văd*”.

Jean J. Rousseau: „*Măreţia Sfintei Scripturi mă umple de admiraţie*!"

Feodor Dostoievski: „*Cred că nu există nimic mai minunat, mai profund, mai plin de înţelegere, mai raţional, mai uman şi mai perfect decât Mântuitorul, îmi spun adesea cu o dragoste geloasă că nu numai că nu există nimeni asemenea Lui, dar nici n-ar putea să existe*".

Cu riscul că unii nu vor fi de acord, trebuie să vă spun că Biblia este perfectă. Aşa cum aurul curat ori pietrele preţioase nu pot fi înnobilate cu nimic altceva şi aşa cum nu este nevoie să aprinzi lumina pentru a vedea soarele, Biblia nu are nevoie de îmbunătăţiri, ea poartă marca lui Dumnezeu, mai mult, ea îl arată pe Dumnezeu. De aceea nu are nevoie de apărători, ea se apără singură şi iată că în aceşti două mii de ani, cu toate că a avut şi are foarte mulţi împotrivitori, este cea mai tipărită carte din lume, în milioane de exemplare, în peste 1200 de limbi ale pământului.

Revenind la poporul lui Dumnezeu, putem spune fără riscul de a greşi: chiar Israelul este una din dovezile existenţei lui Dumnezeu şi ale lucrării Lui pe acest pământ. Dar lumea care îl neagă şi îl respinge pe Dumnezeu nu poate şi nici nu vrea să accepte aceste realităţi.

Cu toate că prin acest popor omenirea a primit atât de mult, nu a apreciat la justa valoare Cuvântul Lui Dumnezeu, nici pe Fiul Său, despre evrei nu se mai pune problema.

Poate veţi spune din nou că pe Domnul Iisus, pe Fiul lui Dumnezeu, evreii nu l-au primit de la început, vă spun şi eu că nici restul popoarelor nu au fost pe o treaptă mai înaltă. Cu toate că şi-au luat numele de „popoare creştine", de cele mai multe ori au rămas doar cu numele, viaţa lor continuând pe aceleaşi coordonate: misticism, superstiţii, tradiţii, ritualuri, obiceiuri ş.a.m.d., lucru vizibil cu claritate şi în zilele noastre în mare majoritate a cultelor creştine, indiferent de ţara ori continentul pe care se află.

Ba mai mult, în numele lui Dumnezeu s-a ucis, violat, jefuit, s-au ocupat teritorii, propagând „creştinarea" cu sabia, în loc de dragoste. Pentru aceştia este scris în Scriptură: „*Domnul zice*: *Când se apropie de Mine, poporul acesta mă cinsteşte cu gura şi cu buzele, dar cu inima lui*

este departe de mine şi frica care o are de mine nu este decât o învăţătură de datină omenească" (V.T., Isaia29: 13).

Pe lângă cele de mai sus, poporul evreu a dăruit lumii, mai ales în ultimii două mii de ani, multă inteligenţă. Volumul le *w*163

Imens de energie intelectuală emanată de poporul evreu este uşor de recunoscut prin marele număr de personalităţi de primă mărime în orice domeniu, cu toate că de regulă originea etnică a cutărui savant sau om de litere este intenţionat trecută sub tăcere. Pentru a fi înţeles de ce insist asupra acestei realităţi voi prezenta în continuare numai câteva exemple din diverse ramuri ale ştiinţei.

Filosofie: Solomon, Filon din Alexandria, Moise Maimonide, Buber Martin, Herbert Marcuse, Henri Bergson, Martin Cohen, Albo Iosif, Hasdai Crescas, Kaplan Mordecai, Herman Cohen, Emanuel Levinas, Lionel Trilling, Milton Steinberg, Baruch Spinoza, Franz Rosenzweig, care a trăit o adevărată tragedie în anul 1922, la numai 36 de ani, este lovit de o paralizie care îi va cuprinde întreg corpul, gradual şi rapid. Creierul însă va rămâne perfect lucid, ca şi sufletul. El a „scris" ultimele cărţi ajutat de soţia sa, devotată până în ultima clipă a vieţii. Paralizat fiind cu tot trupul, nu mai vorbea absolut deloc doar clipea din ochi şi astfel comunica soţiei literele care alcătuiau cuvinte, propoziţii şi tot aşa până la terminarea cărţii. Medicii au prevăzut o agonie de circa un an, dar ea a durat şapte. Nu a abandonat lupta cu moartea decât atunci când Tatăl l-a chemat pentru odihnă. A fost perioada cea mai creatoare a vieţii sale: printre multe alte lucrări, a început împreună cu Martin Buber o nouă traducere a Bibliei în limba germană. Ca să poţi realiza aşa ceva, trebuie să ai o credinţă de nezdruncinat în Dumnezeu. Rosenzweig cu siguranţă a avut-o. Ştiinţe sociale: Max Hokheimer, Eric Fromm, Franz Neuman, Theodor Adorno, Moses Mendelson, Walterbenjamin. Ştiinţe exacte: Levi Gherşom, Albert Einstein, Niels Bohr, Karl Jacobi, Georg Cantor, Herman Minkowski, Leopold Kronecker, Luigi Cremona, Gregorio Icci, David Halevi, Benjamin Robins, Jonas Salk, Casimar Frank, Immanuel Bonfils, Fritz Haber, Richard Willstatter, Lise Meitner, Jacques Salomon Hadamard, Albert Abraham Michelson, Isidorisaac Rabi, Jacob Lipman.

Astronomie: Sir William Herschel, Karl Schwarchild. Literatură: Imanuil din Roma, Eleazar Rokeah, Edmond Fleg, Mayer Wise, Franz Kafka, Brod, Arthur Schnitzler, Ştefan Zweig, Elias Canetti, Benjamin Disareli, Erik

Hesselberg, Alfred Kazin, Peter Altenberg, Beer Hofmann, James Jones, Nicholas Monsart, Irvin Shaw, Vasco Pratolin, Lewis Wallace, Abraham Cowley, Romains Roland, Henrich Heine, Marcel Proust, Haim Bialik, Iuda Halevi, Ahad Ha-Am, Saul Cernichowski, Jaco von Hoddis (Hans Davidsohn), Daniel Halevy, Kurt Heller, Jacob Max, Shalom Alehem, Ilya Ehrenburg.

Economie: Herbert Simon, Scumpeter, David Ricardo, Nathan Rothschild, la a cărui moarte până şi zarzavagii şi-au acoperit tarabele cu pânză de culoare neagră în semn de doliu, iar Pall Mall Gazette scria următoarele: „*Datorită vieţii Lordului Rothschild*, *Marea Britanie a scăpat de acele prejudecăţi rasiale de care atât de multe ţări au trebuit să se ruşineze în ultima generaţie*. *El a fost în acelaşi timp prinţ în Israel şi un englez de care toţi englezii ar trebui să fie mândri*". Istorie: Joseph ben Mathitjahu, foarte cunoscut după numele de Iosefus Flavius, Blumenkrantz Bernhard, Iosif care, Gershom Scholem, Vaida Georges, Heinrich Graetz. Psihanaliză: Sigmund Freud, Frank Adler, Theodor Reik, Erich Fromm.

Medicină, biologie: Simon Duran, Iuda Halevi, Salaman Abraham Waksman, Sigmud Freud, Herman Joseph Müller, Walter Rothschild, care a publicat peste 1200 de lucrări ştiinţifice şi hărţi, a descoperit 5.000 de specii noi, din care 250 îi poartă numele, la reşedinţa sa din Tring, a lăsat cea mai mare colecţie din lumea animală realizată vreodată de un om (erau 2.250.000 de fluturi, 300.000 de piei de păsări, 200.000 de penaje, 200.000 de ouă de păsări, 144 de broaşte ţestoase vii, din care una avea deja vârsta de 150 de ani şi multe alte animale vii).

Politică: Rosa Luxemburg, Hannah Arendt, Landau Lev Davidovich, Gyory Lucaks, Sir Moses Montefiore, Benjamin Disraeli, Sir Rufus Isaacs, Adolphe Cremieux, Leon Blum, Gabriel Reiser, Henri Kisinger, Max Weber. Presă: Paul Julius Reuter, Joseph Pullitzer. Arte

plastice: Mark Rothko, Camille Pissaro, Chaïm Soutine, Marc Chagal, Amedeo Modigliani, Rubin Reuven, Max Lieberman Arhitectură: Benvenutto Celinni.

Muzică: Kurt Weil, Ernest Bloch, Giacomo Meyerbeer, Arnold Schönberg, Johan Strauss, Yehudi Menuhin, Jascha Heifetz, Arthur Schnabel, Vladimir Horowitz, Arthur Rubinstein, Felix Mendelshon, Jacques Offenbach, Giacomo Antonio Rossini, Jacques Halevy, Georges Bizet, Oscar Strauss, Leo Fall, Kalman, Gustav Mahler, Oscar Hammerstein, Darius Milhaud, Benny Goodmann. Film şi teatru: începând cu Thomas Alva Edison, care printre altele a inventat cinetoscopul, gramafonul şi încheind cu multe din marile case producătoare de film din S.U.A., de exemplu: Universal, Paramount, Twenty Century-Fox, Metro Goldwyn Mayer, Warner Brothers, Columbia, sunt atât de multe nume cu mare rezonanţă încât mulţi ar rămâne fără grai dacă ar afla că atâţia dintre producătorii, regizorii şi actori preferaţi sunt totuşi evrei.

Modă: Levi Strauss, Paco Rabane, Yves Saintlaurent. Laureaţi ai Premiului NOBEL: Menahem Begin, Shimon Pérez, Vitzhak Rabin, Elie Wiesel pace, Isaac Bashevis Singer literatură, Werner Arber, Daniel Nathan, Othanel Hamilton Smith psihologie, medicină, Peter Mitchell chimie, Piotr Leonidovich, Arno Penzias, Woodrow Wilson, Claude Cohen, Werner Heisenberg fizică, Robert Solow, Trygve Haavelmo, Harry Markowitz economie. În anul 2004 au fost decernate 11 premii Nobel, din care 9 au fost primite de evrei.

Desigur acestea sunt un număr foarte redus de exemple, pentru că 34% din totalul laureaţilor premiului Nobel sunt evrei, deci indiferent de părerea cuiva, trebuie să recunoaştem că la un procent de sub 0, 3% din populaţia lumii reprezentat de evrei, numărul celor onoraţi cu mult râvnitul premiu este imens.

După cum am spus, acestea sunt foarte puţine exemple, cu siguranţă s-ar putea scrie foarte mult pe această temă, vreau să spun foarte multe cărţi. De pildă în Germania anilor 1819 – 1935, peste 20% din elita intelectuală era reprezentată de evrei, în condiţiile în care populaţia evreiască din Germania era de 1%. Un alt exemplu: 60%

dintre absolvenţii renumitei şi prestigioasei Universităţi Yale din S.U.A. sunt evrei.

În concluzie, trebuie să acceptăm că aportul poporului evreu la progresul omenirii a fost şi este disproporţionat de mare şi de important. Deşi în mod uluitor de frecvent au fost duşmăniţi şi persecutaţi din invidie faţă de nivelul intelectual ridicat, evreii nu au renunţat la educaţie. În plus era şi este o mare diferenţă de motivaţie. Creştinii, musulmanii ca şi alte religii îşi trimit copii la şcoală pentru simplul motiv de câştig material, pe când evreul o face pentru a înţelege Legea Lui Dumnezeu. Moralistul şi istoricul irlandez, neevreu, W.E.H. Lecky descrie destul de limpede poziţia intelectualului evreu al Evului mediu*: „În timp ce aceia din jurul lor se târau în întunecimea celei mai desăvârşite ignorante… în timp ce intelectul creştinătăţii, amorţit de nesfârşitele superstiţii, se cufundase într-o stare letargică ucigătoare, renunţând la pasiunea de a descoperi şi de a găsi adevărul, evreii încă mai urmau calea cunoaşterii, acumulând cunoştinţe şi stimulând progresul cu aceeaşi neabătută consecvenţă pe care o manifestau şi în credinţa lor. Erau cei mai pricepuţi medici, cei mai destoinici contabili şi printre cei mai profunzi filosofi*".

Un alt martor important, Alfred de Vigny, de asemeni neevreu, contemporan al antisemitului Drumont, spunea despre evrei: „*O sută de mii de israelieni s-au integrat cu greu printre treizeci şi şase milioane de francezi şi ei obţin fără încetare primele premii în licee*".

Oriunde s-au aflat pe acest pământ, indiferent de naţie, culoare, religie, cultură, evreii au lăsat ceva de valoare în urmă, în foarte multe cazuri însăşi viaţa, ca militari pe diferite fronturi chiar dacă nu luptau pentru o cauză a lor. De pildă, nu în altă parte decât în cadrul armatei germane din timpul primului război mondial, au luptat circa 100.000 de evrei, dintre care 12.000 şi-au pierdut viaţa, iar un număr de 35.000 au fost decoraţi cu înalta distincţie „Crucea de fier", dar naziştii au uitat repede.

Indiferent de opinia cuiva, realitatea este că evreii au excelat totdeauna în a spune lucrurilor pe nume. Acesta este unul din motivele pentru care au fost şi sunt în continuare urâţi şi marginalizaţi. Iată ce

spunea Winston Churchill într-un articol plin de respect la adresa poporului evreu intitulat *Sionismul împotriva bolşevismului*; lupta pentru sufletul poporului evreu: „*Unora le plac evreii, altora nu le plac, dar niciun om dăruit cu gândire nu poate nega că ei sunt rasa cea mai remarcabilă din toate cele cunoscute până acum… Noi datorăm evreilor revelaţia creştină şi sistemul de morală care rămâne comoara cea mai preţioasă a umanităţii…*"

Dacă vom privi în decursul istoriei universale, vom observa că mari naţiuni şi imperii formate cam în aceeaşi perioadă cu poporul evreu au dispărut de pe firmament, abia dacă se mai găsesc unele dovezi ale existenţei lor, câteva pietre cioplite, niscai cioburi de lut babilonieni, fenicieni, hetiţi, s-au pierdut în negura istoriei dar evreii au dăinuit cu toate că două mii de ani nu au mai avut acces în ţara lor, iar alţi o mie de ani înainte au fost hăituiţi şi nu de puţine ori subjugaţi de alte popoare. Este corect, au mai supravieţuit: poporul chinez, hindus şi egiptean, dar perioada lor de măreţie a fost mult mai scurtă şi cu impact minor asupra omenirii, cu toate că nici nu au fost robi, şi nici alungaţi din ţările lor.

Exemple pot fi multe, de pildă: civilizaţia greacă a avut o perioadă de înflorire de 500 de ani, apoi şi-a pierdut gloria şi nu a mai rămas decât un popor de păstori, cu o elită a societăţii foarte restrânsă şi în conservare; însă poporul evreu are parte de o perioadă creatoare de patru mii de ani, adică de la formare şi până în prezent.

Cu toate acestea evreii au fost permanent priviţi şi trataţi ca „străini şi venetici", dar până la urmă lucrul acesta este valabil pentru toţi. Dacă vom cugeta adânc la aceste lucruri, vom trage foarte uşor concluzia că omul în general este străin pe Pământ, el se află în trecere pe aici pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă, adică de 70 – 80 de ani. Cuvântul Lui Dumnezeu ne spune foarte desluşit: „*Anii vieţii noastre se ridică la şaptezeci de ani, iar pentru cei mai tari la optzeci de ani şi lucrul cu care se mândreşte omul în timpul lor nu este* decât *trudă şi durere, căci trece iute şi noi zburăm*". (V.T., Psalmi 90: 10)

O concluzie ce se impune este următoarea: evreii, prin exemplul vieţii lor şi prin operele ce le-au dat, au deschis căile culturii

universale. Moştenirea intelectuală şi spirituală lăsată omenirii de acest popor oropsit şi desconsiderat continuă să aibă un răsunet demn de tot respectul. În Sfânta Scriptură, găsim scrise următoarele: „*Domnul te va face să fii cap*, *nu coadă*; *totdeauna vei fi sus şi* niciodată *nu vei fi jos*, *dacă vei asculta de poruncile Domnului*, *Dumnezeului tău*". (V.T., Deuterenom28: 13)

Încă ceva ce trebuie să ne dea de gândit: Israel este singurul popor din lume care la ora actuală are întreaga istorie consemnată, chiar dacă mai prezintă, pe ici pe colo, câte un mic petic obscur. Oricine are posibilitatea să o studieze de la început şi până în prezent.

Să nu uităm că tot meritul este al lui Dumnezeu şi nu al omului; aşa cum am mai spus, toate acestea sunt dovezi ale Omniprezenţei şi Omnipotenţei Lui, ale îndelungei Sale răbdări, revărsate peste omenire.

Despre naţiunea Israel, Generalul Charle de Gaulle spunea un mare adevăr, cu toate că nu o făcea din admiraţie (este bine cunoscută orientarea antisemită a generalului), în anul 1967: „*Evreii sunt un popor de elită*, *sigur de el şi dominator*". Când spunea dominator, cu siguranţă se referea la nivelul de inteligenţă, deoarece după cum se ştie, evreii nu au dominat nici terenuri şi nici peste alte naţii, dimpotrivă au fost dominaţi fizic şi vânturaţi prin toată lumea, la bunul plac al multora şi, aşa cum s-a văzut şi din conţinutul prezentei, au fost hăituiţi, vânaţi, ca pe fiarele sălbatice, jefuiţi, schingiuiţi, violaţi, aruncaţi la periferia societăţii aproape în permanenţă, omorâţi după absolut orice metodă născocită de mintea omului bolnav. Sunt convins că voi atrage asupra mea multe păreri contra, ca să nu zic vorbe „dulci", susţinând acest punct de vedere, dar reţineţi un lucru foarte important, şi anume că în limba ebraică nici măcar nu se foloseşte termenul de „a gândi", el este înlocuit cu un altul, „a socoti, a calcula". Acesta este marele avantaj. Când te laşi purtat de gânduri, presupuneri, imaginaţie, fantezie, ai toate şansele să faci multe greşeli, dar atunci când calculezi în mod corect ce ai de făcut, nu poţi da greş prea uşor.

Iar când asculţi de Dumnezeu şi te încrezi în El, este imposibil să

nu izbuteşti în ceea ce faci, indiferent de piedicile apărute. Credinciosule, evreu sau de altă naţionalitate, creştin sau mozaic, ţine minte cuvintele lui Dumnezeu: „*Fii tare şi curajos, să nu te temi, nici să te înspăimânţi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine pretutindeni, oriunde vei merge*”. (V.T. Iosua 1: 9)

„*Pacea nu vaputiafi asigurată decât atunci când toate naţiunile vor fi călăuzite de principiul de cinste, moralitate şi sinceritate în raporturile lor cu celelalte naţiuni care le înconjoară*”.

George Enescu încheiere

După cum spuneam şi în prima pagină „Pace Vouă” sau „Pace” (Şalom), spun evreii când îşi dau bineţe, „Pace vouă” a spus şi Domnul Iisus Christos după ce a înviat şi s-a arătat discipolilor săi şi la mulţi alţii; diverse culte creştine folosesc această formulă de salut mai ales între membrii săi, dar acest cuvânt nu este doar atât, un simplu salut, el semnifică mult mai mult, ceva dorit cu ardoare inclusiv de cei mai duri, mai răi, mai războinici este starea de linişte sufletească, netulburată de nimic, relaţia interumană nederanjată, în care domnesc armonia şi buna înţelegere.

Trist dar foarte adevărat este faptul că pacea lipseşte şi nu numai evreilor, ea lipseşte, într-o formă sau alta, omenirii în general.

Cele mai multe măsuri la nivel global, tratate, alianţe, convenţii de promovare a păcii şi întrajutorare sunt foarte repede încălcate, tocmai de către semnatari. De ce? Pare foarte complicat, şi într-o anume măsură aşa este, să dăm un răspuns pertinent.

Fără a filosofa prea mult, trebuie să recunoaştem că fiecare dintre noi, indiferent de origine, cetăţenie, religie, pregătire etc, este animat de multe şi diverse dorinţe de a avea chiar mai mult decât ne este necesar şi poate nu ar fi o problemă dacă le-am satisface fără a şterbi din aceleaşi drepturi celor din jurul nostru. Această dorinţă de mărire, glorie, proslăvire, elogiere, de supraestimare, spuneţi-i cum doriţi, nu este ceva ereditar, ea este dobândită pe parcursul vieţii, deşi foarte corect că se face văzută de la o vârstă tot mai fragedă. Odată apărută, nu ne dă linişte, cu toate că, în fond, absolut tot ceea ce este pe pământ, în cer, sau în Universul întreg în toată splendoarea şi măreţia

sa, este făcut de Dumnezeu şi evident Îi aparţine Lui! Inclusiv fiinţa umană şi tot ce produce ea. Dar…?

Dumnezeu, Tatăl Nostru din cer, când a creat omul, nu a pus în el acest imbold de înălţare. Totuşi fiinţa umană l-a preluat foarte rapid. De unde? Să ne uităm în Sfânta Carte, în Biblie, anume în prima parte a ei, numită Geneza sau Facerea, unde vom găsi descris începutul tuturor lucrurilor. Poate părea o descriere sumară, însă sunt informaţiile pe care Dumnezeu a considerat că este necesar şi îndeajuns să le posedăm.

Prezentarea începe cu date globale, apoi treptat ne apropie de lumea imediat înconjurătoare. Aşa se face că omul interesat primeşte explicaţii despre Creatorul Universului, mediul său de viaţă, cine este el ca fiinţă şi raţiunea existenţei sale. Citind mai departe vom ajunge la momentul neascultării omului de Dumnezeu. În caz că nu aveţi o Biblie la îndemână, voi prezenta aici acest episod foarte important: „*Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit şi a pus acolo pe omul pe care îl întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuţi la vedere şi buni la mâncare şi pomul vieţii în mijlocul grădinii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului*… Domnul Dumnezeu *a luat pe om şi l-a aşezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze şi s-o păzească. Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta*: *Poţi să mănânci după plăcere din orice pom din grădină*; *dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit… Şarpele era mai şiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii*: *Oare a zis Dumnezeu cu adevărat*: *Să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină*? *Femeia a răspuns şarpelui*: *Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină, dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii.*

Dumnezeu a zis: *Să nu mâncaţi din el şi nici să nu vă atingeţi de el* (!?), *ca să nu muriţi. Atunci şarpele a zis femeii*: *Hotărât că nu veţi muri*: *dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu cunoscând binele şi răul. Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat şi plăcut de privit şi că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul pomului şi a mâncat, a*

dat şi bărbatului ei, care era lângă ea, şi bărbatul a mâncaţi e/". (V.T., Geneza2: 15, 16, 17; 3: 1, 2, 3, 4, 5, 6)

Şarpele cel şiret, care nu este altcineva decât Satan (acuzator-ebr.), duşmanul lui Dumnezeu şi al omului, a venit la Eva, prima femeie, şi a minimalizat porunca dată de Dumnezeu, inoculându-i cu perfidie dorinţa de mărire, dorinţa de a fi pe aceeaşi treaptă cu Dumnezeu, de fapt nu era decât o versiune a poftei neostoite pentru care a şi fost pedepsit de Autoritatea Divină. El fusese îngerul cel mai frumos şi mai inteligent, dar din pricina mândriei a ajuns vrăjmaşul lui Dumnezeu, motiv pentru care a fost expulzat definitiv şi irevocabil din împărăţia Cerului. Iată cum a pătruns păcatul în lume şi iată autorul lui!

Acest duşman neobosit şi cu o experienţă milenară procedează cu fiecare fiinţă de pe faţa pământului întocmai cum a procedat cu Eva. De foarte multe ori începe cu dorinţe sau pofte mărunte, absolut nevinovate la prima vedere sau poate chiar necesare, continuă cu altele tot mai mari, care îl fac pe om să nu mai ţină cont că prin acţiunile sale îi deranjează sau chiar lezează pe cei din jur. Foarte repede, fiinţa umană ajunge să bârfească, să mintă, să pizmuiască, să urască, copiii se destrăbălează de mici şi la maturitate deja sunt scârbiţi de viaţă, iar părinţi lor se bucură şi se laudă cât de precoce le sunt odraslele, bătrânii au devenit uşuratici şi se dedau la tot felul de păcate.

Apar pe întreaga scară socială: lăcomia, obrăznicia, înşelăciunea, furtul, oamenii cad în patima plăcerilor sexuale şi a homosexualităţii. Desfrâul se generalizează, dar nu este recunoscut, deoarece viclenia şi prostia sunt numite inteligenţă. Relaţiile, care de cele mai multe ori sunt bazate pe zicala „o mână spală pe alta…", şi nepotismul sunt căile cele mai sigure spre reuşita în viaţă. În dorinţa acerbă de parvenire omul îşi ucide semenii, comite crime în masă prin războaiele şi

172 i *mm*diversele experienţe făcute. Nu puţine sunt cazurile când îşi omoară pruncii înainte de a se naşte, ucide fraţii de trup sau proprii părinţi, instigă la nesupunere socială, la acţiuni teroriste, la revolte sau războaie de jaf şi cotropire. Apoi se făleşte cu idolii făcuţi

de el şi totodată apreciază în mod deosebit pe cei ce procedează asemeni, dar nu şi împotriva lui. Trăim într-o lume în care teama pluteşte în aer, dar şi în sufletele oamenilor, cauza principală fiind lipsa dragostei şi a respectului reciproc. A dispărut nobleţea, a dispărut generozitatea curată, nu manifestată din orgolii ascunse sau interese în plan politic, au dispărut sentimentele. Omul a devenit fără însemnătate în faţa semenilor săi şi, drept urmare, răul nu mai are niciun fel de opreliște. Omenirea suferă şi tânjeşte după Dumnezeu, dar îl caută în locuri pustii.

Cu regret punem întrebarea de ce omenirea caută atingerea unui grad înalt de civilizaţie prin acţiuni absolut degenerative sau păcătoase?

Pe lângă toate acestea şi multe altele insuportabile pentru hârtie, iar pentru cuget nici atât, de foarte multe ori se susţine că ceea ce se face este în Numele lui Dumnezeu. Omul, în nesăbuinţa sa, îndrăzneşte şi îl face pe Dumnezeu complice la nelegiuirea comisă de el, pe Dumnezeul dragostei, Cel ce a poruncit ca omul să îşi iubească aproapele ca pe sine însuşi, Dumnezeu care, în dragostea Sa faţă de omenire, a dat pe Fiul Său ca jertfă, pentru ca noi oamenii să putem fi iertaţi. Se mai poate discuta despre pace într-o lume în care se petrec astfel de lucruri, unde planează nesiguranţa zilei de mâine, iar războiul, cu dezastrul ce îl însoţeşte, bate când la o uşă când la alta? Sub nicio formă.

Pacea a ajuns ca o haină foarte veche şi plină de petice, starea ei nu mai permite a se cunoaşte nici croiala, nici culoarea originală. Lumea întreagă vrea pace, strigă după ea, însă strigătul se dovedeşte a fi fals deoarece de cele mai multe ori încearcă să obţină pacea cu ajutorul minciunilor, înşelătoriei şi războiului. Aşa că pacea în adevăratul sens al cuvântului lipseşte, cel puţin deocamdată.

Creştinismul în general caută nod în papură altor religii, aceasta de cele mai multe ori în detrimentul său, deoarece încalcă principiile de bază al acestei doctrine, adică iubirea aproapelui, respectul, toleranţa, sprijinul. Creştinii vor convertirea celor din alte religii, dar uită că pentru a fi convingători, trebuie să trăiască ei înşişi ca adevăraţi

creştini.

Dau un singur exemplu: scandalul recent şi destul de aprins privind caricaturile la adresa lui Allah apărute în presa din Danemarca şi ulterior publicate în mai toată lumea creştină. Ele nu fac altceva decât să toarne gaz pe foc, având în vedere relaţiile oricum destul de încordate dintre islam şi creştinism. Este drept, campioni ai denigrării prin astfel de metode tot musulmanii rămân. Vezi sumedenia de caricaturi şi expresii jignitoare la adresa creştinismului şi nu în ultimul rând a iudaismului, nemaivorbind de instigarea populaţiei până la paroxism împotriva creştinilor şi a evreilor din întreaga lume. Se invocă războiul în numele Autorităţii Supreme, practică nu de ieri de alaltăieri, ci de sute şi mii de ani. Istoria dar şi Biblia sunt pline de exemple. Acest fapt nu reprezintă o justificare pentru noi, insist asupra faptului că religia creştină are un caracter exclusiv pacifist, trasat în mod foarte clar de către Domnul Iisus Christos şi aşa ar trebui să fie şi în viaţa de toate zilele, începând de la individul aflat pe treapta cea mai de jos a societăţii, până la conducătorii de state.

Vă mai amintiţi cuvintele Mântuitorului: „*Dacă cineva te loveşte peste un obraz*, *oferă-i-l şi pe celălalt*… *dacă duşmanului tău îi este foame şi sete*, *dă-i pâine şi apă*…”? *Cum ar* fi viaţa pe pământ dacă omul ar asculta de Dumnezeu, de cuvintele Domnului Iisus, dacă nu toată omenirea, măcar cei ce se numesc creştini? Dar asta este utopie, ca să nu spun că visez frumos, probabil din cauza Soarelui şi a găurilor în stratul de ozon, sau cine mai ştie?

În prezent este tot mai greu ca lumea să-şi corecteze viaţa după Cuvintele lui Dumnezeu. Constatăm cu regret că omenirea se află în cădere liberă. Ura, dispreţul, răzbunarea, trufia, dorinţa de a domina aproapele ies tot mai mult în faţă, câştigă teren în mod vertiginos şi de nestăvilit. La români circulă de mult timp o zicală: „*Să mai moară şi capra vecinului*!”. Îmi pare rău, dar nu mai este de actualitate, ar trebui să sune cam aşa: „*Să moară vecinul ca să-i luăm capra*!”

Nu peste mult timp, omenirea va reuşi să cârpească haina de care vorbeam ceva mai sus, dar este evident că nu va rezista prea mult. Biblia ne spune în modul cel mai clar posibil pe paginile sale: „*Când vor*

zice „Pace şi linişte! *„atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei, ca durerile naşterii peste femeia însărcinată*; *şi nu va fi chip de scăpare*" (N.T., lâesalonicentă: 3)

Orice început are şi un sfârşit, acesta regulă fiind valabilă şi pentru omenire. Sfârşitul ei este foarte aproape, mai aproape decât ne putem închipui sau vrem să acceptăm. Reţineţi că nu vă îndrug de la mine, acest fapt este menţionat pe paginile Sfintei Scripturi. Deşi au rămas multe lucruri nespuse, putem conchide, la o privire atentă în istoria omenirii, că întrebarea nu e de ce fac oamenii lucrurile rău, ci cum de uneori le fac bine?!

Ce este de făcut???

Poate că suntem în ceasul al doisprezecelea şi ar trebui să nu uităm că Biblia ne dă un avertisment solemn fiecăruia dintre noi: *„Vegheaţi deci pentru că nu ştiţi în ce zi va veni Domnul vostru*" (N.T., Matei 24: 42).

Bibliografie

O Istorie a Evreilor – Paul Johnson2003 Hasefer, Bucureşti.

Războiul împotriva evreilor Lucy S. Davidowicz-1999 Hasefer.

Evreul Acuzat Albert S. Lindemann2002, Hasefer, în miezul afacerii Dreyfus Maurice Baumont 1980, Editura Politică, Bucureşti.

Anatomia unui fals Hadassa Ben-Itto-2000, Hasefer.

Soluţia Finală Gotz Aly 2001, Hasefer.

Ce se va întâmpla cu lumea aceasta-Joachim Langhammer, Mis. Evanghelică-Bad Sazufien, Germania.

Evreii Dumnezeu şi istoria Max I. Dimont-1999, Hasefer.

K. L. Auschwitz – Documentar fotografic din Arhiva foto a muzeului Auschwitz

Memorialul Martirilor evrei din România Editura Hasefer Muzeul de Istorie a evreilor din România Federaţia Comunităţilor Evreieşti din România-2002.

Dicţionar Enciclopedic de Iudaism2001, Hasefer.

Evreii din România între anii 1940 – 1944, vol. I – Lya Benjamin 1993, Hasefer.

Holocaustul în România-Radu Ioanid2006, Hasefer.

IHHMnMnUMM 177
w…
Israel 1948 – 1949

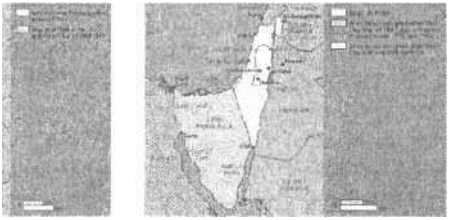

1 Israel după lâzboiul de şase zile

• Jurnalul Annei Frank

• Memorialul Yad Vashem

1 Proclamarea Statului ISRAEL – 14 mai 1948

David ben Gurion

1 Theodor Herzl

Generalul Moshe Dayan

Chaïm Weizman

1 BIRKENAU – Grajd pentru 52 de cui, reamenajat pentru 700 – 1.000 deţinuţi

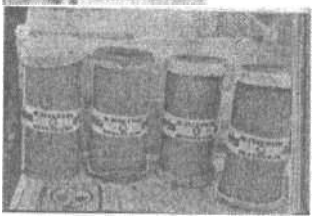

Gazul morţii – Cyclon B

Tânără unguroaică în vârstă de 14 ani

Birkenau – Noi sosiţi. Pregătirea pentru selecţie. Cei apţi de muncă erau separaţi de ceilalţi (bătrâni, invalizi, copii etc.)

care mergeau la crematoriu

Foto din colecţia Dr. Joseph Mengele, privind monstruoasele

experienţe făcute pe gemeni şi pitici

Copii supravieţuitori ai lagărului morţii – K.L. Auschwitz

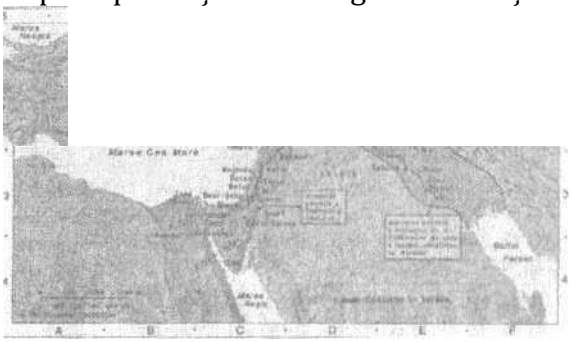

Lumea Patriarhilor
1 Ţinuturile celor douăsprezece seminţii
Editura Casa Olarului funcţionează în cadrul
Sinteza Media Group srl Botoşani
J07/519/2005 CUI 17853436
Cartea poate fi comandată la tel. 0748.809.137

Tipar:
SCL – ittlelambă RL
str. Narciselor, nr. 5E, 720207 – Suceava mobil: 0744 544 579
e-mail: officelittlelamb.ro
Santinela i *admliâatea*: o*fs* & *UpectM*, *Wtuyk* & *că*

ŞTIRhlNFORMAŢII COMUNICATE INTERVIURI REPORTAJE-DEZBATERI

MĂRTURII. CULTURA CRITICI

PAGINĂ PENTRU FEMEI» TINERET COPU

CONSILIERE SPIRITUALA REVISTA PRESEI

PROIECTE MIJLOCIRI

CARTE PRIN POŞTA GHID RADIO TV CREŞTIN ANUNŢURI

8 0748.809.137

Ea officesantinela.com fi www.santinela.com

„Santinela" este o publicaţie de informare, dialog şi dezbatere, situată la frontiera dintre mediul evanghelic şi viaţa cetăţii.

Ca şi activitate de presă, este probabil primul demers de anvergură din viaţa comunităţilor evanghelice iniţiat din dorinţa de a sprijini unitatea, coeziunea şi calitatea unei Biserici privilegiate de o legătură specială cu Mântuitorul dar şi de nevoia de a oferi unei societăţi în derivă un mesaj coerent, explicit, unitar, bazat pe Adevăr, aşa cum ne-a fost El descoperit nouă.

Vă invităm să participaţi la realizarea ei. Cu ştiri şi fotografii din activitatea bisericii dvs, cu articole, cu opinii la ceea ce scriu alţii, cu întrebări, propuneri, cu mărturiile dvs, cu subiecte de rugăciune sau cu anunţuri diverse.

Ce este urgent şi important de realizat în viaţa comunităţilor evanghelice? Dar de oprit, ce este la fel de urgent, important?

Nevegherea unuia ne afectează la fel cum vegherea fiecăruia contează.

Fiind la curent cu ce se întâmplă în viaţa comunităţii evanghelice, ştiind unul de celălalt, sprijinindu-ne unul pe celălalt, nu rămânem izolaţi. Avem nevoie să fim uniţi! Şi nu avem de ales. „Ei să fie în chip desăvârşit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine".

„Santinela" este scrisă pentru dvs dar, neapărat şi împreună cu dvs.

„Ce vă zic vouă, zic tuturor: vegheaţi!"

(Marcu 13: 37)

Fiţi o santinelă! Implicaţi-vă!

J-ace Vouă!" propune cititorului un subiect incitant şi de o reală actualitate.

În privinţa atitudinii autorului, demersul nu este neutru, căutând să răspundă unei vaste problematici, veche de când lumea, redusă la o simplă întrebare:

Poporul evreu îşi merită soarta jalonată de potrivnicii şi calvar?

Primim un răspuns iluminat ide o fabuloasă documentare, cu un ton convingător la care se adaugă speranţa că secolul XXI va aduce o ameliorare a raporturilor omenirii cu poporul în sânul căruia s-a născut Mântuitorul.

Praf. Michi Manolescu

ISBN 978 – 973 – 88403-0-0